

ஸ்ரீ ஸர்வவித ஸ்ரஹ்மதே மஹாவேதகம்

20-5

Sarvavedantha Thathparya Sara Sangraha.

சர்வவேதாந்த தாத்ப்ரிய
சாரசங்கிரஹம்.

COMPILED AND EDITED

BY

R. SUNDARARAMA SASTRI,

Madura.

*Son of Sri Paramahansa Parivrajakacharya
(Brahmananda Swamikal).*

மதுரை ஸ்ரீ பரமஹம்ஸ பரிவிராஜகாசார்ய பிரம்மானந்த
சுவாமிகளின் குமாரர்

R. சுந்தரராம சால் திரியவர்களுல்

உபநிஷத் வாகிஷ்டாதி கிரந்தங்களினின்றும் தொடுக்கப்பட்டு
ஆச்சிதப்பட்டது.

[Copy Right Registered]

MADURA:

PRINTED AT THE VICTORIA PRESS.

1903.

PREFACE.

20-5

Salutation to my Guru Brahmanandha.

It is loudly proclaimed by Upanishads that, before creation, there existed Parabrahmman alone which Brahman is Sath (all existings) Chith (all splendour) and Ananda (all bliss) which is Asanga (unassociated) and which is without Sajathi (of the same class) Vijathi (of different class) and Swagathabhetha (different component parts). Therefrom (that is from that supreme being) originated like silver in nacre a power styled as Mulaprakruthi alias Maya. This Maya by its impenetrable and all supreme power (which can make and unmake things) generated all objects in the world from Brahma downwards to a pillar and immovable things such as Earth etc. as a serpent in a rope. In every soul there is the reflection of the Supreme Soul and the same can be seen as Ego. This Ego which has only an imaginary existence in the all-pervading Brahman envelopes the same and make it appear as Ahankara (self).

The reflection of the Supreme Soul which pervades this form of mind though he is the witness of all these forms of mind yet appears through ignorance as a being having a separate existence. This is due to Adhyasa.

The Supreme Being without the forms of mind is the cause of all the beings in the world which are its diverse reflection through various forms of mind.

The Vedas, in their important part called Gnanakanda, out of natural compassion, in order that the above mentioned souls may attain salvation, by absolution of Egotism, proclaim in multifarious sakhas (portions), the ways and means for removing sorrows and for obtaining bliss.

For those who are unable to comprehend the supreme truth expounded in the Vedas and who are drowned in the Ocean of Samsara without knowing the means of extricating themselves therefrom, for those

who are desirous of attaining salvation, the essence of all Vedanta Shastras, such as Vasishta etc. is expounded in lucid language in this work called Surva Vedantha Sara Sangraha.

The several subjects which are elaborately dealt with are as follows:—

(1) A man desirous of attaining salvation who is well-equipped with four Sathanas, (qualities) after seeking the refuge of a Guru, pours forth the sorrows arising from remaining in the womb, and the sorrows of Thapathraya, and explains his difficulty to extricate himself from the ocean of Samsara in which he is drowning.

(2) The Guru teaches him, out of compassion, the true knowledge about the Supreme Being, which is beyond the three daily stages, a description of the stages of Adhyaropa and Apavada, the nature of changes of things from Maya down to the physical body, the description of the five sheaths, the nature of the seven stages of ignorance, the magnificence and intrinsic merit of the four Mahavakyas, the union which takes place between Brahma and Kutastha when the fancies of jeeva and Eswara vanish, the greatness of the stages of Brahmavit Varan, Vareeyan, Varishtan, the nature of jeevanmukthi and Videhamukthi, a description of the three karmas, Sanchitha, Augami etc, the realization of the Supreme by the disciple as per instructions of the Guru, the seven stages of knowledge, the significance and magnificence of Knowledge, the nature of mind both good and bad, the real significance and meaning of Eswara, the internal meaning of ashes and Sivalinga, the nature of Pranava (Oamkara) both Para and Apra, the mode by which it is to be practised, the internal meaning of Shatlingas, such as Sravana which can dispell ignorance, doubtfulness etc, the nature of 6 and 8 Samathies, and their effects, a description of Mohakartha, Mahabogtha, Mahathyagi, a description of different stages of Asceticism, a description of 8 stages of Ananda and the greatness of Gnanins who have realised them. By grasping and mastering these things, those who are desirous of attaining salvation by extricating themselves from the bonds of Samsara can easily cross the ocean of birth and death and thus attain salvation and absolute bliss.

மு க வு ரை .

ஸ்ரீ பிரம்மானந்த குரவே நம:

ஸச்சிதானந்தமாயும் அசங்கமாயும் ஸஜாதீய விஜாதீய ஸ்வகதபேதஞ்ஞானியமாயுமிருக்கிற சுத்தப்பிரம்ம தான் மாத்திரமாய் சிருஷ்டிக்குமுன்விளங்கியது.

அவ்வறிவுசொருபமான சர்வசாக்ஷியினிடத்தில் சுக்திகாரஜதம்போல் மூலப்பிரகிருதியென்றும் மாயையென்றும் பெயரியவோர் சக்தியுண்டாயிற்று. அம்மாயையின் அகடிதகடித சக்தியினால் பிரம்மதிஸ்தம்பபரியந்தம் பிராணிகளென்றும் பிருதிவ்யாதி ஜடங்களென்றும் நானாவிதமாய் கயற்றராப்போற் கற்பிக்கப்பட்டன. உபாதிசகிதமான ஜீவகோடிகளாயெப்பொழுதும் எங்கும் நானென்னும்போதவடிவில்லாது நிகழும் உயிர் இல்லவேயில்லை.

இந்த நானென்கிற அகம் விருத்தியானது சாக்ஷியினிடத்தில் அத்தியாசத்தாற்கற்பிக்கப்பட்டு சாக்ஷியைத்தர்னே நானென்றகங்காரூபமாய்த்தோற்றுவிக்கிறது. அவ்விருத்தியாவேசிதரான சாக்ஷியும் அவ்விருத்திகளை அறிகிற தானான சாக்ஷிசொருபமாயிருந்தும் தான் தானே பின்னையொருருபமாய் பிறவஸ்துவைப்போல் விபரீதமாய் உபாதியினுற்பார்க்கப்பட்டதே அத்தியாசமாம். நிருபாதிக சாக்ஷியே சோபாதிகமாகிய எண்ணறிய உயிர்களுக்கு விவர்த்தோபாதான காரணராய் விளங்குகிறார்.

மக்கள் யாக்கையைப்பெற்ற மேற்கூறிய உபாதிசகித ஜீவர்கள் ஜீவபோதத்தையிழந்து சிவபோதத்தையடைந்துய்யும்வண்ணம் வேதமாதாவானவள் இயற்கைக்கருணையால் காண்டத்திரயத்துள் முதன்மையாகிய ஞானகாண்டத்தில் துக்கநிவர்த்தியையும் ஆனந்தாவாப்தியையுமுறுநெறியை சாகோபசாகைகளாய் விரித்துரைத்தனள். அந்தசாராம்சங்களைபுறியச்சக்தியற்றவர்களான பிறவிக்கடலிலாழ்ந்து கரையேற வகையறியா முழுக்ஷூக்கள் பலக்கடனீங்கி கிருதகிருத்தியராகக்கிடைய சாதனமாமாறு உபநிடதங்களிலும் வேதாந்த சாஸ்திரார்த்தங்களாகிற வாசிஷ்ட ஆதம்புராணாதி அறிய பெரிய கிரந்தங்களினின்றும் சாராம்சங்களை சங்கிரகமாகத்தொகுத்து ஜீவனாகிய தானடைந்த கெர்ப்பவாசாதிதுக்கத்தையும் முழுக்ஷூத்தன்மையையும் சாதனசதுஷ்டயங்களோடு கூடிய முழுட்சுவாகிய நற்சீடன் தத்துவஞானியான சத்குருவையடைந்து தானடையும் தாபத்திரயாதி துக்கங்களையும் சம்சாரசாகரத்தில் முழிக்கக்கரையேற மார்க்கமறியாத தன்மையையும் விண்ணப்பித்து அன்றோராலனுக்கிரகிக்கப்பட்டு அவஸ்தாத்தி

ரய சாக்ஷித்துவஞானத்தையும் அத்தியாரோப அபவாதக்கிரமத்தையும் மாயா திதேகமூர்த்தியுள்ள விசாரங்களின் தன்மையும் பஞ்சகோசாதி லெக்ஷணத்தையும்; அஞ்ஞானாதி சப்தாவஸ்தைகளின் விவரத்தையும் தத்துவமசியாதி மகாவாக்கிய விசாரமகிமையும், ஈசஜீவோபாதி நாசகாலத்திற்பவிக்கும் பிரம்மகூடஸ்தைக்கிய த்தையும் பிரம்மவித்துவரன் வரியான் வரிட்டர்களின் நிலமைகளையும் ஜீவன் முக்த விதேகமுக்தர்களின் நிலையும், சஞ்சிதாதிதர்மங்களின் விபதிமும் குருவா லுபதேசிக்கப்பட்டவாறு சீடனனுபவிக்குந்தன்மையும் ஞானஞ்ஞான பூமிக்கிர மமும் ஞானியின் சிந்ருஷாபலன்களையும் ஞானத்தின் லெக்ஷணத்தையும் மகிமை யும் மனதின் சுத்தாசுத்த தர்மங்களையும் ஈசுவர யதார்த்த தர்மமபோதனா மகி மையும் சிவலிங்க பஸ்மாதி யெதார்த்தார்த்தத்தையும், பர, அபர, பிரணவ, லெ க்ஷணமும் அஃதுபாசிக்கும் விதியும் அஞ்ஞான சந்தேக விபரீத நிவர்த்திக்கே துவான சிரவணாதிஷ்டவித லிங்கதாத்திரியமும் ஷ்ட்விதசமாதி அஷ்டாங்கயோ கமுமவைகளின்பலன்களையும் மாகர்தீன்மாத்தியாகி மாபோகிகளின் பெருமையை யும் அதிவர்ணசிரமாதி சன்னியாசதர்மமும் பிரம்மானந்தாதி அஷ்டவிதான ந்தலெக்ஷணமும் இவைகளை நன்றாயறிந்த ஞானிகளின் வைபவங்களையும் சாங் கோபாங்கமாய் நமதாசானந்தரங்க சாக்ஷியாயிருந்து வெளிப்படுத்தியவாறு சர்வ வேதாந்த தாத்திரிய சாரசங்கிரகமென்னும் பெயரிய இக்கிரந்தவாயிலாகவெளி பிட்டனம்.

இஃது பிறவிக்கடற்கோர் நாலாயும் பவப்பிணிக்கு சஞ்சீவியுமென விள ங்குமிக்கிரந்தத்திற் கரதலாமலகமெனக் காட்டப்பட்டிருக்கும் வேதாந்த சாரார் த்தங்கள் முமுக்ஷுக்கள் தெற்றனவுணர்ந்து பவரோகம் நீங்கி பிரம்ம கைவல்லி யமென்னும் பயனடைய முக்கியசாதனமாகுமென்பதிற் சற்றேனுமையமில்லை.

ॐ

श्री रामलिंगब्रह्मानन्द गुरवे नमः ॥

सर्ववैदान्ततात्पर्य सारसंग्रहं

ஸ்ரீ ராமலிங்கபுராணாநந்தாநாதவெந்தே ॥

ஸர்வவெதாந்ததாத்பர்ய சாரஸங்க்ரஹம்

As it is usual to begin a work after the benediction to their respective Gurus, so I begin to write this work with the benediction to my Guru Ramalinga Brahmananda who had been well versed in Vedas and who had comprehended the supreme truths of Vedanta and realised the supreme soul.

இவ்வுலகின்கண் அநேகம் பெரியோர்கள் தத்தம் அபிமதமான தெய்வத்தை வணங்கிச் சாஸ்திராரம்பம் செய்வதைக் கண்ணுற்றிருக்கிறோம். | சகல தெய்வரூபராயும் சர்வசாஸ்திரார்த்த உண்மையை வெளியிடுகிறவராயும் சர்வலோகபூஜ்ஜியராயுமிருக்கிற ஸ்ரீ ராமலிங்கப்பிரம்மானந்தாசிரமியென்னுமபிதானம் வாய்ந்து தமிழேனுக்கருளவெழுந்தருளிய வாசானுன தெய்வத்தை வணங்குகின்றேன்.

மங்கலம்

श्री रामलिंगगुरवे ब्रह्मानन्दाय तेजसे ।

अज्ञानध्वान्तनाशाय दुःखहन्त्रे नमो नमः ॥

The soul which is bound up with ignorance, having taken up innumerable births and having roamed over the whole world even without a stray of happiness obtains the knowledge of discrimination etc. as the result of good deeds done in previous births. Such persons seek the refuse of a Guru. My Guru Ramalinga Brahmananda took up the mortal coil in order to remove the ignorance of such disciples and to make them attain supreme bliss. I prostrate him of supreme splendour.

ஸ்ரீ ராமலிங்கபுராணாநந்தாநாதவெந்தே ॥

அஜ்ஞாநாந்நாஸாய துஃகஹந்த்ரே நமோ நமஃ ॥

ஜீவர்களானதுதியான அவித்தியாவாசனையாற் கட்டுண்டு கணக்கற்றதிரியக் காதி ஜன்மங்களெடுத்து சுகலேசமில்லாமல் திரிந்து முற்பிறப்பிலியற்றிய புண்ணியப்பேற்றாலரிதான விம்மானிடப்பிறவியை யடைந்து நித்தியா நித்திய விவேகாதி நான்கு சாதனமும் நிறைந்து தனதுபய திருவடிகளையும் சரணன்னென வந்தடை

மங்கலம்

ந்த விவேகியான சீடனுடைய ஆத்தியாத்மிகாதி துக்கத்தையும் தேகலோக சாஸ்திர வாசனையான மனோவியாதியாதி சங்கடத்தையும் நீக்கி அஞ்ஞானாத்காரத்தை நிவர்த்திக்குற ஞானசூரியனாயும் பிர்ம்மானந்தத்தையளிப்பவருமான ஸ்ரீராமலிங்கப்பிர்ம்மானந்த குருவை யான் அடிக்கடி நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

सर्ववेदान्ततात्पर्य सारसंग्रहउच्यते ।

विवेकिनां मुमुक्षूणां ब्रह्मविज्ञान सिधये ॥

For men of discrimination desirous of attaining salvation, this work is written in order that they may have a right knowledge of supreme soul.

ஸ்ரீவவேதாந்த தாத்பரிய ஸாரஸங்கிரஹம் உவ்யக்தே ।

வिवேகிநாம் மும்முகூணாம் ப்ரஹ்மவிஜ்ஞாநஸித்யே ॥

முமுட்சுக்களான விவேகிகட்குப் பிர்ம்ம விஞ்ஞான சித்தியின்பொருட்டு சரீவவேதாந்த தாத்பரிய சாரஸங்கிரகமென்னும் கிரந்தமானது கூறப்படுகின்றது.

दिकालाद्यनवच्छिन्नानन्तचिन्मात्रमूर्तये ।

स्वानुभूत्यैकमानाय नमश्शान्ताय तेजसे ॥ १ ॥

I. (1) We prostrate to that Being who is indestructible either by time or by space or by casualties, who is all pervading who is all splendour, who is attained by one's own knowing oneself and who is all calmness and styled as Paramatman.

திகாலாடியநவஹ்நிந்நாநனவ்நிந்நாத்ஜைந்நதேஜஸே ।

ஸ்வாநுபூத்யைகமானாய நமஸ்சாந்தாய தேஜஸே ॥ ௧ ॥

(1) தேசகாலவஸ்துக்களினால் நாசமுறாத அனந்த அறிவுமாத்நிரமாய் விளங்குகிறதாயும், சுவானுபூதிப்பிரமாணத்தால் மாத்திரமறியத்தகுந்ததாயும் உபசாந்தஸ்வரூபமாயுமிருக்கிற பிர்ம்மஸ்வரூபத்தின்பொருட்டு வந்தனம் புரிகின்றேன்.

यदायदाहिधर्मस्य ग्लानिर्भवतिभारत ।

अभ्युत्थानमधर्मस्य तदात्मानं सृजाम्यहं ॥ २ ॥

परित्राणाय साधूनां विनाशायच दुष्कृतां ।

धर्मसंस्थापनार्थायसंभवामि युगे युगे ॥ ३ ॥

II. (2) Sri Krishna says in Githa as follows:—

Whenever there is obstruction to righteousness and whenever wickedness attains pre-eminence I assume forms (3) I take births (as Sathus) in every Yuga in order to protect the righteous and to destroy the wicked and in order to refix firmly righteousness.

யஜா யஜாஹியஜிஷ்யதா நிஷ்வதி ஸாரத |

கஸு-ஸுநயிஷ்யதா தஜா தாம ஸுஜாஜிஷ்யதா || 2 || பகவந்தே

வாரித்ராணாய ஸாய-ஞநாம் விநாஸாயவஜ-ஜிதாம் |

யஜிஷ்யதா வநாய-ஞநாய ஸம்ஹவாசி ய-மெ ய-மெ || 3 ||

(2) ஹே பாரதா எப்போதெப்போது தர்மத்திற்குப்பங்கமுண்டாகி அதர்மம்தலை தூக்கிநிற்கிறதோ அப்போதைக்கப்போது நான் தோன்றுகிறேன் துஷ்டநிக்கிரக கிஷ்டபரிபாலனத்தின்பொருட்டும், தர்மத்தை நன்கு ஸ்தாபனம் செய்யும்பொருட்டும் காலந்தோறும் சாதுக்கள் ரூபமாயவதரிப்பேன் என்று பூரிசுருஷணபகவான் பகவத்கீதையில் திருவாய்மலர்ந்தருளியிருக்கிறார். அவ்வாறு பகவத் பாத பூஜ்ஜியாளான சங்கராசாரிய சுவாமிகளும் சர்வவேதாந்த சித்தாந்த சாரசங்கிரகமென்கிற கிரந்தத்திலும் உரைத்திருக்கின்றனர்.

जन्मानेकशतैस्सदादरयुजा भक्त्यासमाराधितः भक्तैर्वैदिकलक्षणो विधिना संतुष्टिंश्चस्वयं।साक्षात्श्रीगुरुरूपमेत्यकृपयादृग्गोचरस्सन् प्रभूस्त्वत्साधुविबोध्यतारयति तान् संसारदुःखार्णवात् || ४ ||

III. Similarly says Sri Sankarachariyar in his work called Surva Vedanta Sithanta Sara Sangraha (the essence of all teachings contained in all Vedanta philosophic works):—

3 The God having been adored with the Nishkamia Karma (Karma done without any aim or desire) done with devotion and Karma done with righteousness as laid down in Vedas in a series of births and thus being pleased takes upon himself the form of Guru makes his appearance before the disciples, teaches well, out of compassion, the eternal truth and thus gets him out of the Ocean of Samsara. Hence it is beyond doubt that God himself takes up the form of great men. The souls which are bound down with agnana (ignorance) and Vasana, and who are desirous of attaining salvation and of being freed

from the sorrows of Samsara seek the refuge of a Guru and pour forth their sorrows.

ஐநாநெகஸுநெதஸுஜாஜரயாஜாலகூரா ஸஜாராயிதஃ ஹநெகூ
நெவபூகிககக்ஷணெநவியிநாஸுந்தாஷ்டாரஸஸயம் | ஸாக்ஷாஹி மாரா
ராவநெதே கபயாஜிமோவாஸஸி ப்ரஹ்மஸுக்ஷஸாரயாவிவொய்ய
தாரயதிதாந வஸஸாரஜாஃவாணாவாச || ௪ ||

வேதாந்த
நிந்த
நிந்த
நிந்த

(3) ஜீவர்கள் அநேககோடி ஜென்மங்களில் பக்தகோஷ்டிகளுடன் கூடி
வைதீகமான நிஷ்காம புண்ணியத்தால் நன்றாயுபாசிக்கப்பட்ட ஈசானவர் தானே
சுந்தோஷத்தையடைந்து இவ்வுலகின்கண் குருகுபமாயவதரித்து உத்தமாதிகா
ரியினெதிரில் புலப்பட்டுத்தயையினால் தத்துவத்தையுபதேசித்து ஸம்சார துக்க
சமுத்திரத்தில் மூழ்கியிருக்கிற ஜீவர்களை கரையேற்றிவைப்பாரென்று கூறியிரு
க்கின்றார். ஆகையால் ஈசனே மஹான்களாயவதரிக்கிறாரென்பதிலையமில்லை.

அஞ்ஞான வாசனையாற்கட்டிண்ட ஜீவர்களில் ஒரு விவேகி ஸம்சார
துக்கநிவர்த்திக்காக நான்குசாதனங்கள் நிறைந்து குருவையடைந்து தான் படும்
ஸம்சாரத்துயரத்தை அவரிடம் வெளியிடுகின்றனன்.

கேர்ப்பவாசாதி துக்கங்களை வெளியிடுதல்.

(4) एकरात्रेण कलनं फेनवन्मण्डलद्वये । भवेज्जठरमायातं मातुस्सर्वस्य
देहिनः ॥ १ ॥ मातुरंगुष्ठमात्रेण मितमत्र तु तत्स्मृतम् । फेनतान्तुपरित्यज्य सप्त-
रात्रेण बुद्बुदम् ॥ २ ॥ अण्डाभंजायते मांसं किञ्चिद्रवसमन्वितम् । पक्षेणद्रवतां त्यक्त्वा
पिण्डतां प्राप्य तत् भवेत् ॥ ३ ॥ मासमात्रेण कठिनस्त्वात्पिण्डश्चतुरस्रकः । समुष्का-
त्कठिनात्तस्मात् द्विमासाज्जायते शिरः ॥ ४ ॥ मासत्रयेण जायते हस्तौ पादौ च कोणतः ।
चतुर्थमासि जायन्ते हस्तपादाङ्गुली गणाः ॥ ५ ॥ कट्यूरो जठरं तद्रूपार्थस्थीनि च कानि-
चित् । षष्ठ्यंशो भवत्यस्य पञ्चमे मासि सर्वदा ॥ ६ ॥ षष्ठे द्वाराणि सर्वाणि स्वेन्द्रियाणि
भवन्ति च । सप्तमे प्राणसंयुक्त एव प्राणो प्रजायते ॥ ७ ॥ अष्टमे मासि मर्भोऽयं सुप्तदेहसमो
भवेत् । अन्तर्बहिश्च संपूर्णं स्तर्वाङ्गोदोषवर्जितः ॥ ८ ॥ लोकद्वयं साधयितुं समर्थो
निर्गतो यदि । अनेन वपुषा कुर्यात्पणवादेरुपासनम् ॥ ९ ॥ निर्गुणं च तथा ब्रह्मजानी-
याच्चेत्सुधीः पुमान् । अतोष्टमस्य मासस्य निर्गमेर्गर्भसंभृतः ॥ १० ॥ नवमे मासि संप्राप्ते
सर्वज्ञो जायते हि सः । विनीतश्चापि दान्तश्च ब्रह्मविज्ञानसाधनैः ॥ ११ ॥ संपन्नस्तत्सर्व-
ब्रह्म विजिज्ञासु रिवास्थितः । जन्मकोट्यार्जितपूर्वं पुण्यं पापं शुभाशुभम् ॥ १२ ॥
स्मरन्निन्दति दुःखार्थमात्मानं केशभाजनम् । नानायोगि सहस्राणि पूर्वप्राप्तान्यने

कथा ॥ १३ ॥ सुखदुःखकराण्यत्र संसारे दुःखसागरे । कर्मपाशैर्दृढैर्बन्धो मायासूत्र
विनिर्मितैः ॥ १४ ॥ पुत्रदारादिकार्येषु पशुरत्रनियोजितः । जातोबालोयुवावृधो
मृतोजातइतीदृशम् ॥ १५ ॥ चक्रंमन्मस्तकेनित्यं दुःखदंपरिवर्तते । सुखार्थयानि-
कर्माणि कृतानिबहुधामया ॥ १६ ॥ ब्रह्मघ्नस्यैवतान्यासन् दुःखदान्येवसर्वतः ।
नपितानापिमातावा नदारानमुताऽपि ॥ १७ ॥ मयासहसमायाताः कस्मिन्नप्यत्रजन्मनि ।
जरायुपटविश्लेषात्सद्योतिमृदुलस्तथा ॥ १८ ॥ गर्भगोयोनिस्पर्शादिभिरेव प्रदह्यते । नवमे-
मासिसंपूर्णे दशमेवासमागते ॥ १९ ॥ पूर्वकर्मेपभोगाय विवशोबहिर्ग्रात्रजेत् । अनेन
वायुनास्पृष्टः सर्वज्ञोपीहमानवः ॥ २० ॥ मतिभ्रंशंप्रयात्यत्रसदयएवेनसंशयः । दुरौ-
षधैश्चदुर्मन्त्रैः यथापापिमयोजितैः ॥ सर्वज्ञोपिनुर्मज्ञो मूढोभवतितत्क्षणात् ॥ २१ ॥

A description of the sorrows etc. arising from
remaining in the womb.

IV. All bodies form in the following manner :—

(6) On a single night alone, the semen, coming out of the male finds its way into the womb of the mother. (7) And assumes the form of a foam. (8) When seven days are over, it, leaving off the form of a foam, assumes the form of a bubble resembling an egg. At that stage, it has some fleshy and watery matter. After fifteen days, it leaves off the liquid form and takes up the form of a mass. (9) In the course of the first month it becomes hardened. In the second month after the hardening mentioned above, head is formed. (10) In the course of the third month, hands and feet are formed. In the fourth month fingers on the hands and feet, waist, thighs and belly are developed. (11) In the fifth month, the buttocks with the rear portion and the vertebræ are formed. (12) In the sixth month, the seats of the several organs of senses with respective organs are formed with necessary apertures. In the seventh month, life is infused into the body and it becomes soul. (13) In the eight month, all the organs of the body, both internal and external, are fully developed without any defect and the foetus is as if it were in a state of slumber. (14) The soul with this body is able to perform all karmas which are essential to attain the aims in this as well as in the other world (15) and a sensible one always meditating upon the intrinsic meaning of Oumkara or Pranava is able to realise that supreme Brahman which is without any attribute. 16, 17, 18, 19. In

the begining of the ninth month, the soul is capable of comprehending everything. At that time, he being well trained, having well controlled the senses and having been fully equipped with the necessary accompaniments to realise the all pervading Brahma is desirous of knowing that supreme Being. Having in full remembrance, the karma both good and bad, done and accumulated in the various previous births, it is full of sorrow for this mortal (karma) body and thinks as follows:—We have taken births in various wombs owing to the karmas done in previous births being well bound up with the string of maya and with the result of Karmam, have undergone sorrow and pleasure (20) we have wasted our time in doing things for the welfare of our family, we have taken births, become young, then old and then dead and then been reborn. We have always been trodden under the weight of Samsara, done many a thing for the happiness of us but the same had ended in sorrow. 21, 22, 23 & 24 We have thus become a self destructor. Persons whom we thought as our father, mother, wife and son in the previous births have forsaken us in this birth. Our slender body is undergoing the difficulties of remaining in the womb such as being bound up with placenta &c. and other difficulties attendant thereon. When is the 9th month to be completed? when is the 10th month to commence, so that we may get out of the womb to enjoy the effects of our previous karma and to get rid of the difficulties and sorrows arising from remaining in the womb. (25) The soul, which thinks over as stated above, as soon as the foetus with the membrane is turned upside down by Suthakavaivu, forget all about its previous history just as a man who is spell-bound and whose mind is poisoned by medicines forgets all about his previous history.

(4) ஸகராடு துணைகயநாமெநவ நுணு உயெய் | ஸவெஜோரோயா
காரை துணைவயுஷெயெய் || ௫ || ரோ துணைவயுஷெயெய் துணைவயுஷெயெய்
கதுகம் | மெநதாநுதவரிதுஜெயவயுஷெயெய் துணைவயுஷெயெய் || ௬ ||
காரைவயுஷெயெய் துணைவயுஷெயெய் கிணு உயெய் துணைவயுஷெயெய்
வினா துணைவயுஷெயெய் துணைவயுஷெயெய் || ௭ || ரோவயுஷெயெய் துணைவயுஷெயெய்
வயுஷெயெய் | வயுஷெயெய் துணைவயுஷெயெய் துணைவயுஷெயெய் || ௮ || ரோவயுஷெயெய்

[illegible]

(4) பிராணிகளின் கர்மயோகத்தால் ஸ்திரீ புருடர்களின் சேர்க்கை
 யால் சுக்கிலசோணிதங்கள் மாதாவின் கொப்பத்தில் மண்டலமத்தியில்
 பிண்டோற்பத்திக்கு முன் நுரைபோலாகிறது. அதின்பிறகு ஏழுதினம் கரமி
 த்து அந்த நுரையின் தர்மத்தை இழந்து கொஞ்சம் திரவத்துடன் கூடின

மாம்சமயமாய்ப் புற்புதமாகி அண்டாகாரமடைகிறது. 15-ம் தினத்தில் பிண்டமாகிறது. அப்பிண்டமே முதல்மாசத்தில் கெட்டியான தர்மத்தை யடைந்து விர்த்தியாகி 2-வது மாதத்தில் சிரசண்டாகிறது. 3-வது மாதத்தில் கால்களும் கைகளுமுண்டாகின்றன 4-வது மாதத்தில் கால்களுக்கும் கைகளுக்கும் விரல்களும், இடுப்பும் துடையும் வயிறுமுண்டாகின்றன. 5-வது மாதத்தில் பிந்தட்டுடன் கூடின வீணாகண்டமுதலான பாகங்களுண்டாகின்றன 6-வது மாதத்தில் சகலமான துவாராதிகளும் அவைகளில் வசிக்கிற சரோத் திரமுதலான விர்திரியங்களுமுண்டாகின்றன. 7-வது மாதத்தில் பிராணனுடன் கூடி பிராண்பாகவாகிறது 8-வது மாதத்தில் சகலமான அவயவங்களும் பூர்ண மாய்சுஷுப்திபவஸ்தையிலிருக்கிறதேகம்போல்கர்ப்பம் நிறைந்து பிரகாசிக்கிறது. அவ்விதம் நிறைந்த புத்திமானான ஜீவன் இகபரலோகங்களின் காரியசாதனமிதித் தம் அச்சரீரத்துடன் ஓம்காரவுபாசனையால், நிருக்குணமான பிர்ம்மத்தைய நிகுறன் 8-வது மாதம் கிரமித்தபிறகு 9-வது மாதத்தில் அந்த ஜீவன் சர்வஞ்ஞானகுறன். வணக்கம் இந்திரிய நிக்கிரகங்கள் முதலான பிர்ம்மவிஞ்ஞான சாதனங்கள் நிறைந்தவனாயும் சர்வவிபாபகமான பிர்ம்மத்தைய நிய அவாவுடையவனாயுமிருந்துகொண்டு அனேககோடி ஜன்மங்களில் செய்த புண்ணிபபாபபலங்களால் வந்த சரீரத்தை நினைத்து துக்கிக்குறன். “இதற்குமுன் நானாவிதமான யோனிகளையடைந்து பிறவிக்கடலிலாழ்ந்து துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்தோம் மாயையாகிற கர்ம பாசங்களால் நன்றாய்க்கட்டுண்டு ஸ்திரீ புத்திராதி காரியங்களிலேவப்பட்டுப்பசுவாய்த்திருந்துகொண்டிருந்தோம், பிறக்கிறதும் பாலகௌமாரவார்த்திக திசைகளையடைந்துமரிக்கிறதுமாகயிருக்கிற சம்சார சக்கரத்தை நாம் கிரசில் வகித்து இடைவிடாமல் துக்கித்துக்கொண்டிருந்தோம், சுகநிமித்தமாகச் செய்கிற கர்மாதிகளினால் பிர்ம்மசொருபத்தை உணராமல் பிர்ம்மத்தைக்கொன்றவனாய் முன் நாமெடுத்த ஜன்மங்களிலிருந்த பிதா மாதா புத்திரகளத்திரங்கள் நம்மோடுகூடவராமல் நாம் மாத்திரம் துக்கித்து இதர ஜன்மங்களையடைந்தோம், கெர்ப்பமாகிற பையில் கட்டுண்டு மிருதுவாயிருக்கிற நாம் கெர்ப்பத்திலிருக்கிறயோனியின் ஸ்பரிசத்தால் அக்கினியினால் தகிக்கப்பட்டவன்போல தபிக்கிறோமென்றும், 9-வது மாதம் பூர்ணமாய் 10-வது மாதம் எப்போது வரப்போகிறது, கெர்ப்பசங்கடத்தினின்றும் முன்செய்த கர்மபோகநிமித்தமாய் வெளியிலெப்போது வரப்போகிறோமென்றும் எண்ணிக்கொண்டிருந்த அந்த சர்வஞ்ஞான நாம் சூசிகாவாயுவினால் தலைமூடியானவுடன் புத்திமயங்கிக்கெட்டுப்போகிறோம்பாபியினால் பிரயோகஞ்செய்யப்பட்ட கெட்ட அவுடதங்களாலும் துர்மந்திரங்களாலும் விவேகியான புருடன் கெட்டுப்போவதுபோல் சர்வஞ்ஞான நாம் க்ஷணத்திற்குள் மூடத்தன்மையடைந்து கெட்டுப்போய்க்கொண்டிருக்கிறோம்” என்றிவ்விதமான கெர்ப்பதுக்கத்தை ஜீவன் அடைகிறுனென்ன சங்கரானந்தகுரு சுவாமிகளின் ஆத்மபுராணமென்கிற கிரந்தத்திலும் கெர்ப்போபணிஷத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

(5) नानायोगिं सहस्राणि दृष्ट्वैव ततोमया । आहारविविधाभुक्ताः
पीताश्चविविधास्तनाः ॥ १ ॥ जन्मभूमिर्हिसर्वाभूश्शमनमपिमेपुरा । चतुरांशीति-
लक्षेषुयोगिभेदेषुचाभवम् ॥ २ ॥ जातश्चास्मिमृतश्चास्मिसंसार्यस्मिपुनःपुनः ।
जन्ममृत्यूपुनर्जन्म पुनर्मृत्युः पुनर्जनिः ॥ ३ ॥ गर्भवासेमहदुःखं मोहदुःखञ्जन्मसु ।
बाल्येदुःखं तथाशोकः पारवश्यञ्च मूढता ॥ ४ ॥ हिताकरणमालस्य महिताचरणं
तथा । यौवनेविषयासक्तिस्तापत्रयनिपीडितः ॥ ५ ॥ चिन्तारोगश्च वार्धक्ये मरणेतु
महत्तमम् । आशयाचाभिमानेन कामक्रोधादिसंकटे ॥ ६ ॥ अत्युक्ते महदुःख-
मस्वतन्त्रश्चदुःखितः । दुःखबीजमिदं जन्मदुःखरूपञ्चदुस्सहम् ॥ ७ ॥ निवृत्तिधर्मो-
नोपात्तो नयोगज्ञानसाधनम् । अहोदुःखोदयौमयो नपश्यामिप्रतिक्रियाम् ॥ ८ ॥
धिगज्ञानं धिगज्ञानं धिक्कामक्रोधसंकटम् । संसारशृङ्खलंधिग्धिगाचार्यावज्ञानमाप्नुयात्
॥ ९ ॥

V. 26, 27 and 28. I, having taken various and innumera-
ble births, having enjoyed diverse carnal pleasures, having sucked
milk from different mothers, having been buried in multifarious
places and having taken numberless rebirths, enjoyed pleasures such
as carnal, homely &c. died and took rebirth. I am groaning under the
weight of sorrow as every step of birth and death is attended with
misery as explained below:—29 and 30. For, before birth, the soul is
afflicted with the miseries arising from remaining in the womb, at the
time of delivery, the slender body undergoes pain by being expelled
through the narrow passage; *in the childhood*, it is at the mercy of
sickness, *at boyhood* misery arises from ignorance, playfulness, indif-
ference, dependency &c. *At manhood*, its attention is distracted with
pleasures of life and with Thapathraya. (Bodily, accidental and fatal
pains). 31, 32 and 33. *In old age*, it dotes on past pleasures and
affected with infirmity, and at the time of death, there are pangs and
horrors of death. *In life*, my attention is distracted with diverse
passions such as love, pleasure, hatred, desire &c. I am at their
mercy, and I have no peace of mind even for a moment. I see no
remedy which could eradicate these. 34. Fie upon these passions of life
and the miseries of the world; fie upon the bondage of Samsara
Under these circumstances, I should seek after the truth from the teach-
ings of a Guru.

(5) நானாயொநி ஸஹஸுரணி ஜுஷாநெவ ததொயோ ।

சூஹாரா விவியாஹகூர் லீதாஸு விவியாஸுநாம் ॥(1) ஜநஹுரிஹி
ஸவபூஹுஸுநாநஜிவெபொரா | உதாராஸீ திவக்ஷஷுயொநிஹெஷ
ஷுயாவஸு ॥(2) ஜாதஸூஷி ஜுதஸூஷி ஸாஸாயுஷி வநம்பநம் |
ஜநஜுதாஹுபநஜுத வநஜுதாஹு வநஜுதாஹு ॥(3) மஹவாஸெ
ஜஹுபம்பொஹுஷுபவஜுதஸு | வொஹுஷுபவந்தயாஸொகம் வா
ரவஸுஜு ஜஹுதா ॥(4) ஹிதாஹுஜுதாஹு ஜஹிதாஹுஜுதாஹு | யள
வநெவிஷயாஸகி ஸாவத்ய நிவீயிதம் ॥(5) ஹிநாரொமஸு வாயிடுகெ
ஜொனெதாஜஹுயம் | சூஸயாஹிஜொநெந காரிகெயாபாஹிஸுங்கெ ॥(6)
சுதாஹுதெஜஹுபவ ஜஹுதாஹுஜுதாஹுபவதம் | ஹுபவஜுதாஹுஜுதாஹு
வாஹு வஜுதாஹுஜுதாஹு ॥(7) நிவஜுதாஹுஜுதாஹுநொவாஹுதாஹு
ஸாயநம் | சுஹொஷுபவொஷுபவஜுதாஹுநொவாஹுதாஹு ॥(8) யி
ஜொநாயிஜொநாயிஜொநாயிஜொநாயிஜொநாயிஜொநாயிஜொநாயி
யபாசு ஜொநாஹுயாசு ॥(9) (34½)

(5) வெருவிதமானவிஷயபோகங்களையருந்தியும், நானாவிதமான

யோனிகளையடைந்தும், கணக்கற்ற மாதாக்களின் ஸ்தன்னிப்பானாதிகள் செய்து
ம், சமஸ்த பூமிகளும் என்னும் மயானமாயடையப்பட்டும், எண்ணுதற்கரிய பிறவி
த்துன்பத்தை அடைந்து வருந்தியிருக்கின்றேன். பிறக்கிறதும் சம்சாரியாயிரு
க்கிறதும் அடிக்கடி மரிக்கிறதும் திரும்பப்பிறக்கிறதும் மரிக்கிறதும் மாகவிருந்துகொ
ண்டு கெர்ப்பவாசத்தில் சகிக்காத துக்கத்தையடைந்தும் கெர்ப்பத்தினின்று
யோனியந்திரத்து வழியாய் வெளியில் வரும் துயரத்தைப்பொருந்தியும் பால்லி
யாவஸ்தையில் மூடத்தன்மையோடு கூடியும், நன்மை தீமையறியாமலும் உண
ர்வையடைந்தும், துக்கியாயும், சத்கர்மத்தைவிட்டும், அசத்கர்மத்தைச்செய்து
கொண்டு வருந்தியும், யௌவனாவஸ்தையில் விஷயாசையுடன் கூடி ஆத்யாத்
மிக முதலான தாபத்திரயங்களையடைந்தும், வார்த்திகத்தில் முன்னனுபவித்தவி
ஷயங்களைச்சிந்தித்து அதையனுபவிக்கச்சக்தியற்ற மனோ வியாதிபுடன் கூடின
வனாயும், மாணாவஸ்தையில் சகிக்கக்கூடாத சங்கடத்தையும் பயத்தையுமடைந்
தும், காமக்குரோதாதிகளான சங்கடத்தில் ஆசையினாலும் அபிமானத்தினாலும்
மேலான ஆபத்தையடைந்து சுவாதீனமற்றவனாயும், துக்கித்துக்கொண்டிருக்கி
றேன். இந்த ஜன்மமானது துக்கத்திற்கு விதையாயும் சகிக்கக்கூடாததாயுமி
ருக்கிறது. அத்துக்கத்தின் நிவர்த்தியினுபாய ரூபமான யோகஞான சாதனங்கள்
ற்றவனாயும் துக்கமாகியசமுத்திரத்தில் மூழ்கிகரையேறமார்க்கமறியாதவனாயுமிரு
ந்துகொண்டுமிருக்கிறேன். இது ஆச்சரியமன்றோ! காமக்குரோத ரூபமாயிருக்கிற

அஞ்ஞானத்தைச்சுடவேண்டும், சுடவேண்டும், சுடவேண்டும். சம்சாரமாகிற விஷ
ங்குடன் கூடியிருக்கிற என்னையும் சுடவேண்டும். அதை நிவர்த்திசெய்யும் ஆ
சரியர்களிடத்திலிருந்து ஞானத்தையடையவேண்டும் என்றிவ்வண்ணம் ஜீவன்
எண்ணுவதாய் கொப்போபநிடத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

முமுகசு-வின் தன்மை.

(6) परीक्ष्यलेकान्कर्मचितान्ब्राह्मणोनिर्वेदमायान्नास्सकृतःकृतेन। तद्विज्ञा
नार्थसगुरुमेवाभिगच्छेत्समिप्याशिश्श्रोत्रियंब्रह्मनिष्ठम्॥१॥ अनेकजन्मसंसिद्धश्रौतस्मार्त
परायणः। अनित्यमिति विज्ञाय जगद्वैराग्यमाप्नुयात् ॥२॥ ज्ञानादेव हि संसारविनाशो
नैव कर्मणा। इति ज्ञात्वा शिवज्ञानसिद्धयर्थमुनिरास्तिकाः ॥ ३ ॥ श्रोत्रियं ब्रह्मनिष्ठञ्च
गुरुं गच्छेत् प्रियेण च। तस्मात्ब्रह्मज्ञानलाभाय विद्वान् शान्तो दान्तस्सख्यवादी भवेच्च॥४॥
कर्मत्यागी सर्ववेदान्तसिद्धं विद्याहेतुं सन्ततं त्वभ्युपेयात् ॥ ५ ॥

VI. 35. The man who is desirous of knowing the Brahman being disgusted with the fruits of the Karma done and undone, being dis-
gusted with the worldly pleasures, seeks the refuge of a guru who has
learnt what has to be learnt, who is well versed in Vedas, and who
has realised Parabrahman in order to obtain salvation, taking with
him Samith etc. for the use of sacrifice for Guru. So says Mundago-
upanishads. 36, 37, 38 and 39. Sri Brahma in Brahmagita which
forms a portion of Suthasamhitta says:—a man who is desirous of know-
ing oneself and who is following the dictates of Veda, understanding
the world to be perishable, by good deeds done in various previous
births, should have an apathy to the worldly pleasures. He, under-
standing that the Samsara will be destroyed only by the fire of know-
ledge (one knowing oneself) but not by Karma, seeks the refuge of a
guru with genuine desire in order to obtain that Gnana. Therefore,
in order to obtain Brahmagnana he should have his senses, both inter-
nal and external, well controlled, should always speak the truth and
should leave off—all Karmas. Afterwards, he should seek the Guru and
remain with him uninterruptedly.

(6) வாசுக்கியைக் காந் கடுவிதாந் ஸ்ராவணெனாதிவெட்டி
யாதாவூக்யதீக்ஷதநததிஜ்ஞாநாயுஸஸுபாநெவாவிமஹததிதா
ணியெஸுரதிபுஸெஷுதிஷு|| (1) கடுகஜநஸுஷிஜ ஸுஸதஸுர துபுராய

ணம் | சுநித்யுதிவிஜ்ஞாயஜமநெயுராது போஷயாக || (2) ஜ்ஞாநாபெவஹி
 வம்ஸாராவிநாஸொநெவகபேணா | ஐதிஜ்ஞாநா ஸிவஜ்ஞாநவநிபுஷ்யபுஜம்
 கிராஹிகா || (3) ஸ்ரோத்ரியஸ்ப்ருஹநிஷ்டாநாஸுமஹேசுவியெணவா
 தஸூகஸ்ப்ருஹஜ்ஞாநவாஸாயவிதாநா ஸாநொதாநாஸுத்யவாஜீவவெஹி || (4) ||
 கபேத்யாஸிவவபெவதாநாஸிவ விஷ்ணுஹேதஸுமஹேசுவியெயாக ||
 (39)

கர்ம (6) ஒழிவையடைந்த முழுக் கர்மத்தினாலுடையப்பட்ட
 லோகங்களின் துக்கத்தையாலேசித்து செய்யப்பட்ட கர்மத்தினாலும் செய்யப்
 படாத கர்மத்தினாலும் யாதொருவித பிரயோஜனமுமில்லையெனவுணர்ந்து தீநிதி
 தியா நித்திய வஸ்து விவேகமுதலான நான்கு சாதனங்கள் நிறைந்து பிரம்மா
 பரோக்ஷ சாக்ஷாத்காரத்தையடையும் நிமித்தமாக வேதபாட சீராகியும் பிரம்
 ம நிஷ்டராயுமிருக்கிற குருவையே (சமித்பாணியா) யடையவேண்டும் என்று
 முண்டகோபநிடத்திலும்; அனேக ஜன்மங்களிற்செய்த புண்ணியவிசேஷத்தா
 ல் ஜகத்தை அநித்தியமென்றறிந்து இகபர லோகங்களில் வைராக்கியமடைந்து
 ஞானத்தாலேயே சம்சாரம் நசிக்குமேயன்றி கர்மத்தால் நாசமடைய மாட்டா
 தெனவுணர்ந்து பிரம்ம ஞானம் சித்திக்கும் பொருட்டு பிரம்ம நிஷ்டராயும்
 வேதவேதியராயுமிருக்கிற குருவையேயடையவேண்டும். ஆகையால் பிரம்ம
 ஞானமடையும் பொருட்டு மனே நிக்கிரகமுடையவனாயும் ஞானகர்மேந்திரிய
 ங்களை ஜெயித்தவனாயும் சத்தியவாதியாயும் சகல கர்மத்தியாகியாயுமிருக்கிற
 வித்துவான் ஞான காரணராயிருக்கிற சமஸ்தமான வேதாந்தார்த்தமுணர்ந்த
 குருவை இடைவிடாமல் அடையவேண்டுமென பிரம்மகீதையிலும் கூறப்பட்
 டிருக்கிறது.

(7) अविद्याहृदयग्रन्थि बन्धमोक्षोभवेद्यतः । तमेवगुरुरिच्छाहुः गुरुशब्दार्थ
 वेदिनः ॥ १ ॥ शिवएवगुरुस्सात्ताव गुरुरेवशिवस्स्वयम् । उभयोरन्तरं किञ्चित्
 नद्रष्टव्यमुमुक्षुभिः ॥ २ ॥ बन्धमुक्तं ब्रह्मनिष्ठं कृतकृत्यं भजेद्गुरुम् । यस्यप्रसादा
 त्संसारसागरोगोष्पदायते ॥ ३ ॥ शिश्रूषयासदाभक्त्या प्रणामैर्विनयोक्तिभिः । प्रसन्नं
 गुरुमासाद्यप्रष्टव्यंज्ञेयमात्मनः ॥ ४ ॥

VII. 40. Those who understand the intrinsic meaning of the word
 Guru say, that he alone is Guru who removes ignorance (Avidhya)
 who unties the knot which binds the body and soul (that is philoso-
 phically called Hrithayagrandhi) and who liberates the disciples from
 the bondage of Samsara. 41. Siva is identical with Guru and Guru is

ச.கே.வி.
சா-

VIII. Sri Krishna says in Baghavathgita as follows:-

44 Those great men who have realised the Supreme Being being pleased with you by your prostrations etc. and being questioned about sublime truth will teach you truth.

தலிபிபுணரிவாரதெந வரிபுஸுநஸவயா ।

உவபெகூஷிதெஜோநம் ஜோநிநஸூகூஷிதெநம் ॥(44)

முற்கூறிய விதியுடன் ஆசானையடைந்து அஷ்டாங்க நமஸ்காராதி களினால் வந்தனம் புரிந்து பந்தமெப்படியவந்தது, மோகூமெப்படியடைவது, அ வித்தையென்ன, வித்தையென்னவென்ற பிரச்சனங்களினாலும் ஆப்தம் அங்கம் ஸ்தானம் ஸத்பாவம் முதலான குரு சிசிநுஷையினாலும் எவர்கள் குரு கருபை க்குப்பாத்திரமாகிறார்களோ அவர்களுக்கு தத்துவத்தை யதார்த்தமாய்க்கண்ட மஹான்களான பிரம்ம ஞானிகள் ஞானத்தை உபதேசிப்பார்களென பகவத்கி தையில் அர்ச்சனனுக்கு பகவானருளியிருக்கின்றனர்.

இவ்வாறு முழுகூபுத்துவம் அடைந்த சிஷ்யன் குருவையடைந்து யறிவிக்கும் விதமாவது.

स्वामिन्मस्तेनतलोकवन्धो कारुण्यसिन्धोपतितंभवाब्धौ।

मामुदरात्मीयकटाक्षदृष्ट्या ऋज्वादिकारुण्यसुधाभिरुष्ट्या ॥

IX. 45. The manner in which one who is afflicted with sorrows of the world pours forth his grief before the Guru is as follows :—

Oh ! Great soul who is the friend of those who bow you, and whose soul is full of pity and compassion, I bow you. Rescue me out from the ocean of Samsara by your beneficent and never-failing-side-glance from which overflows the nectar of mercy and truthfulness.

ஸ்வாமிநஸ்தேநதலோகவந்தோ காருண்யஸிந்ஹிதாப்திதம்
மாமுதராமியகடாக்ஷதூஷ்ட்யா ஋ஜ்வாதிகாருண்யசுதாபிரஸ்த்யா ॥
(45)

கருணைக்கடலாயும் தன்னையடைந்த சீடனை ரெகூப்பதில் முக்கிய
மான பந்துவாயுமிருக்கிற 'ஜே' குரோ உம்மை நமஸ்கரிக்கின்றேன். சம்சார
சமுத்திரத்தில் மூழ்கிக்கிடக்கிறவென்னை மனோவாக்குக்காயங்களில் கபடமற்றி
ருக்கிற உம்முடைய அமிர்தவருஷம் போன்ற கருணாகடாக்ஷதிருஷ்டியினால்
கரையேற்றிவைக்கவேண்டும்.

दुर्वारिसंसारदवाग्निं दधूयमानं दुरदृष्ट्वातैः ।
भीतप्रपन्नपरिपाहिमृत्योः शरण्यमन्यदहं न जाने ॥

X. 46. Oh! 'Guru' protect me, who is being burnt by the irresistible conflagration of Samsara which it is difficult to put out and who is tossed about by the blasts of misfortune from the grasp of death. You are to protect me well, as I know none except you.

உவபுரஸஸார ஐவாழிதஹம் ஐராயமுயபோநம் ஐரஐஷுவா
நெடுஃ லீதஹ்வணவாரிவாஹிபுதெஜாஸுரணுபிநுஜுஐஹம்நஜாநெ॥
(46)

கெட்டகாலமானகாற்றினால்ஜுவலித்துக்கொண்டிருக்கிற சம்
சாரமாகிற காட்டுத்தீயால் தபிக்கப்பட்டவனாயும், ஜனன மரண பயத்துடன்
கூடினவனாயும், உம்மை சரணாகதியடைந்தவனாயுமிருக்கிற என்னை மிருத்தியுனி
னின்றும் நன்றாய் நெகிழ்க்கக்கடவீர். உம்மைக்காட்டிலும் சரணாகதியடைய
வேறு மஹான்களிருக்கிறார்களென்று நான் அறியவில்லை.

शान्तामहान्तोनिवसन्तिसन्तोषसन्तवल्लोकहितञ्चरन्तः ।
तीर्णास्वयंभीषवार्णवं जनानहेतुनान्यानपितारयन्तः

XI. 47. There are great men who have well controlled their senses, who roam about the world with the sole object of doing good to others, who have crossed the terrible ocean of sorrows and who are always bent upon taking out men drowned in the ocean of sorrows. These men live to generate happiness to others like the spring season.

ஸானாஐஹாநொநிவஸனீஸநொவஸனவஸுஹ ஹிதஞ்ஞரனஃ ।
தீணாஸயஃஹீவவாணபுவம் ஜநாநஹெதுநாந்யா நவிதாஸயனஃ॥(47)

சாந்தாளாயும் மஹான்களாயும் சத்துக்களாயும், உலகத்தில் நன்மை
யைச்செய்வதற்காக சஞ்சாரம் செய்துகொண்டிருப்பவர்களாயும், பயங்கரமாயி
ருக்கிற சம்சார சமுத்திரத்தினின்றும் கரையேறினவர்களாயும், பிறவிக்கடலில்
மூழ்கியிருக்கிற ஜீவர்களை காரணமின்றியே கரையேற்றுகிறசுவபாவமுடையவர்
களாயுமிருக்கிற மஹான்கள், வஸந்தகாலம்போல சஞ்சாரம் செய்துகொண்டிரு
க்கிறார்கள்.

अयंस्वभावस्वतएवयत्परमश्रापनोदप्रवणं महात्मनां ।
सुधांशुरेषस्स्वयमर्ककशप्रभाभितप्तमवतिक्षितिः ॥

XII. 48. Just as the moon without expecting any remuneration cools the world, which has been heated by the severe rays of the sun :- so it is the inborn quality of great men to liberate the afflicted from the sorrows of Samsara.

சுயஃஸ்வஹவ ஸ்வதவனவயதூரஸூரோவநொடி புவணஃஹதூநாஃ ।
ஸுயாஸாஃரொஷ ஸுயபிக்ஷுக்கக்ஷுஸ புவாஸிததூபிவதி க்ஷிதிஃகிவ ॥ (48)

சூரியனால் தபிக்கப்பட்ட பூமியை குளிரச்செய்விப்பது சந்திரனுக்கு சுபாவமாயிருப்பதுபோல் தாபத்திரயத்தால் வாடியிருக்கும் ஜீவர்களின் துக்கத்தை நிவர்த்திசெய்வது மஹான்களுக்கேற்பட்ட சுபாவகுணமன்றோ.

ब्रह्मानन्दरसानुभूतिकलितैः पूतैस्सुशीतैर्युतैर्युष्मद्राक्लशोक्षितैश्श्रुतिमुखैर्वा-
क्यामृतैस्सेचय । सन्तप्तंभवतापदावदहनज्वालाभिरेनं प्रभोघ्न्यास्तेभवदीक्षणक्षणा-
गतेः पात्रीकृतास्स्वीकृताः ॥

XIII. 49. O ! Lord sprinkle me who is burnt by the flames of the wild fire of birth and rebirth with the ambrosial words which will expound the truths of Vedanta, which flow from the pot of thy mouth which have cooling effect and which are mingled with the essence of Vedanta realised by you. Happy are those who have crossed the range of thy vision even for a moment.

புஹாநஃரஸாநஃஸுதிகலிநெ தஃவகுநெதஸ்ஸுஸீநெத
ஸூநெதயஃஷுஷாஹுஸொஸாலிநெதஸ்ஸுஸுதிஃநெ வெவபாக்ஷாபி
நெதஸ்ஸுய | ஸந்தப்தஃவதாவதாஹந ஜாயாஸிரொநம் புவொய
ந்யாஸுஸவதீக்ஷணக்ஷணமநெ தஃ வாஹீக்ஷதாவீக்ஷதாஃ ॥ (49)

பிரம்மானந்தரசானுபவத்தாற்பெருகிக்கொண்டிருப்பதாயும், பரிசுத்த
மாயும், குளிர்ச்சியுடன் கூடினதாயும், தங்களுடைய வாக்காகிற கலசத்தினி
ன்றும் பெருகிக்கொண்டிருக்கிறதாயும், வேதாந்தார்த்தத்தை நன்றாய் விளக்கி
வைப்பதாயுமிருக்கிற வாக்கியாமிர்த்தத்தினால் ஜனன மரணமாகிற, தூட்டுத்தீயர்ல்
தபிக்கப்பட்டவனான என்னை குளிர்ச்சியடையும்படி, செய்யும். தங்களுடைய

கடாசுஷிசுஷணத்திற்குசுஷணகாலம் எவர்கள் பாத்திரபூதர்களாகவிருக்கிறார் களோ அவர்களே தன்னியர்களென்று பகவத்பூஜ்யபாதாளான சங்கர குருவாழ் செய்யப்பட்ட விவேககுடாமணியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஹவநூரணாலிநூஹவலிநூஹவாஹுரி: !

யபோஸுத்யாஸுநெனெவஹவாரம்மதாவ்யா: || (50)

(பொருள்) உம்மைக்குருவாகவாசிரயித்து பவக்கடலிலிருந்து எந்த மஹான்கள் கரையேறியிருக்கின்றனரோ அக்குருபமாயும், தயாநிதியாயும், பகவானுயிரிடுக்கப்பட்ட நீர், சம்சாரசாகரத்தினின்றுமென்னைக்கரையேற்றிவைக்கவேண்டும்.

ஜநூநூரக்யதாநடி வுணுகுமெயொடிய: !

சுஜிஸுனிஹிதாயஸூதக்யவாவாசுஜிஸூஹா (51)

(பொ) யாதொருபுண்ணியவிசேஷத்தால் தங்களுடைய கிருபாகடாசுஷி திருஷ்டிக்கு நான் பாத்திரபூதனாயிருக்கின்றேனோ அந்த அனேககோடிஜன்மான் திரங்களில் செய்த புண்ணியகர்மபலோதயமானது இப்போது தங்களையடையும் படிசெய்திருக்கிறது.

ஸுஷீதிசெஷாவபுநவஸூதாநடிநைக்ரணஸுஷி: !

விவொகநம் ஸுஹவிஷுநொதிஸூநகூரொஹம்ஸம்மதிஸூநகூ || (52)

(பொ) பிரம்மவித்துக்களான மஹான்களுடைய பார்வையானது கண் களுக்கானந்தபாஷ்பத்தைவிருத்திசெய்வதாயும், முகமலர்ச்சியையும், அந்தக்கரணத்திற்கானந்தத்தையுங்கொடுப்பதாயும், மேலான மோக்ஷகதியையடையச் செய்வதாயுமிருக்கிறது.

ஹதாஸநாநாம் ஸஸிநாநிநாநாபுஷுஸுஷுவாவிநயம்நிஹ
ஹஸுஷுதிதஜாநைநகோனாரம்ஹஸூதாவெதாஸக்யகீக்ஷணெநா || (53)

(பொ) சோமசூரியாக்கினிகளின் சமூகங்களால் நிவர்த்திக்கமுடியாத தாயிருக்கிறவஞ்ஞானவிருளை ஆத்மவித்துக்களான மஹாத்மாக்களின் ஒரே பார்வையே நிவர்த்திக்கயோக்கியமாயிருக்கிறது.

உஷூரொஹவஸாமரொஜநிஜீதிவபூய்யாஜிஹம் வெர்துதெ
வொரொ வுதூகூகுதிசுஷஹம்ஸூஹாகரெஹிகரொ கரெபூதூம்
மதாரம்ஹம்நிகரெராக்யஷூரொநாமஹம்யூதாயாதமதிஸூநெ
ணஸரண்கினிஸபஸூஜிஹம் || (54)

(பொ) ஜனன் மரண் வியாதி முதலான துக்கங்களால் நிறைந்ததாயும்
புயங்கரமாயும் மனைவி மக்கள் சினேகிதாதி முதலேகளால் நிறைந்ததாயும் கரை
யற்றதாயுமிருக்கிற பிறவிக்கடலில், புண்ணியபாபகர்மங்களாகிற அலைகளாற்
சொர்க்கலோகஜூலோகாதிகளில் தேவமனுஷ்யதிரியக்காதியோனிகளையடைந்து
சகிக்கமுடியாமலனேககோடி ஜன்மங்களிற்சுற்றிக்கொண்டிருந்தபான், தங்களைச்
சரணமாயிப்போதடைந்திருக்கிறேன், தங்களைத்தவிர சரணாகதியடைய வேறே
குருவையான் கண்டிலேன்.

கௌவாவணஸுஷணதவவாஹாஹஜயம் |

உஷுவாநவ்யுரோகாது உஷுவாஸூஹிடியாஹா || (55)

(பொ) யானனேககோடி ஜன்மங்களிற்செய்த நிஷ்காமிய புண்ணிய
விசேஷத்தாற்றங்களுடைய பாதகமலங்களைத்தரிசிக்கயோக்கியமானேன், மேலா
னபீடையுடன் கூடியிருக்கிறவென்னைத்தங்கள் தயானோக்கால் சம்சாரமிருத்தியு
கூனிடத்தினின்றும்பிரகரிக்கக்கடவீர்.

வஷணுவிஷணுஸிஷு உஷுவெஷுவடியயாமஹாஹ ||

உஷுவாஸூஹிடியாஹா உஷுவெஷுவடியயாமஹாஹ || (56)

(பொ) இவ்விதமுரைத்த சீடனைக்கிருபாதிருஷ்டியால் குருவானவர் பா
ர்த்து அடிக்கடி நீ பயப்படாதேயென்று அச்சீடனுக்கபயப்பிரதானமளித்தன
ரென்று பகவத்பாதுஜ்யானால் சர்வவேதாந்த சித்தாந்த சாரசங்கிரஹ கிரந்
தத்தில் 256 முதல் 262 சுலோகம் வரை கூறப்பட்டிருக்கிறது.

குருவையடைந்த சீடன் மீளவும் சம்சாரதுக்கத்தைத்
தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறான்.

அ வ தா ரி கை .

நிதாகமஹரிஷியானவர் பாலியத்திற் சகலவிததையுமடைந்து தன் பிதா
வினுக்கையால் தீர்த்தாடனாதி செய்து சுத்தமனசையடைந்தவராகி ரிபுமஹரிஷி
யையடைந்து வந்தனம்புரிந்து தனாதி 11வித விஷயதூஷணத்தைத் தெரிவித்து
க்கொண்டதாய் மஹோபநிஷத் வேத அத்தியாயத்திற் கூறப்பட்டிருப்பதுபோ
ல் 16 வயதுடன் கூடின ராமச்சந்திரனும் தன் குருவான வசிஷ்டமஹரிஷி முத
லான முனிவர்கள் முன்னிலையிற் கூறியவாறு வசிஷ்டராமாயணம் வைராக்கியப்
பிரகாசனத்தில் விஸ்தாரமாய்க்கூறியிருப்பதை இங்கு யாம் சுருக்கி அடியிற்கண்
ட சுலோகவாயிலாகக்கூறுகிறோம்.

ஸ்ரீமதேவதாந்த தாத்தபரிய ஸாரஸங்கிரஹம்

சுஷ்ரி: ராஜ்யவ்யுஷ்ணமெவெஸேவராயாநயெஷிதா: 1000
 சூவதாம்பதய: வாவாஹாவாவிலவஹகுபிய: (57)

(பொ) பிரவர்த்தி நிவர்த்திருபமாயும் தெய்வகிருப்பயர் அமுண்டான விஷயபோகங்களெல்லாமெனக்கு அஸ்திரமாயும், சகலவித ஆபத்துக்கெஜமாண் றாயும் பாபங்களாகிற ஐசவரியம் நிறைந்தவனாயுமிருக்கிறேன்.

(பதசாரம்). சரமென்றால் ஜீவனாதற்கற்பிக்கப்பட்ட பிரவர்த்தி நிவர்த்தி யின் சாதனசாத்தியமாயும், அஸ்திரமாயும், அசரமென்றால் சர்மகதிப்படி ஈசன லளிக்கப்படுவதாயிருக்கிற மாலை சந்தனன்னபானாதி விஷயங்களினனுபவங்கள் மறுஜன்மத்திற்கு வித்தாயும் ஆபத்திற்குரப்பிடமாயும் துக்கரூபமாயுதிருக்கின் றன, இவ்விஷயத்தை சுகம்போற் கருதுவது எதுபோலெனில், விஷயங்கலந்த அன் னாதி பசுஷணத்தை புஜிப்பவன் சுகமாயெண்ணுவதுபோல் அவிவேகிகள் ஸ்திரீ மூதலான விஷயங்களினனுபவத்தை மேலென்றுகருதி வீணுப்பிழவிக்கடலிலா டுந்து துக்கிக்கின்றனரென கூறுகின்றனர்.

சுயஸ்ரீமா காவசுப் பார் வர்ஹரஜிஸம்மிந் :

ஸ்ரீஷ்டுனெனெகவலாஹாவாநீந்: கலநயாநயா|| (58)

(பொ) இரும்பாற்செய்யப்பட்ட ஊசிமுதலானதாக ளொன்றுக்குக் கொன்று சம்மந்தமில்லாமலிருப்பதுபோல், சகலவிஷயங்களும் ஒன்றுக்கொன்று சம்மந்தமற்றதாயும், நானெனதெனுமபிமானரூபமான தன்மனோகற்பணியாலனவரதம் தற்பிக்கப்பட்ட பிரவிருத்தியினால் விஷயசம்மந்தமடைந்தவனாயிருக்கிறேன்.

ஹாவெஷா திராயா தாவயிகஸு 2 ரு-வதிவ !

ஸரஸ்வதி கீழ் கங்கை வந்ததிதவொலிவெதவா || (59)

(பொ) வழிப்போக்கனுக்கு கானற்பூமியிற்கண்ட ஜலத்திலொழிவுண்டாவதுபோல் இந்த சம்சாரதாபத்தால் தபிக்கப்பட்டவெனக்கித்துக்கமெப்பொழுது சமனமடையுமென்று சதாநிதித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

வினா நியயவசூரிநாநநாயயநாநிடு

ஸ்ரீராமபெருமான் உதகஜக்ரானி மூலமர்ண்டு மூலவடாரிவ || (60)

(பொ) சிந்தையாகிற நேமியிற்சமுலுமெனக்கு தனங்களும் மனைவி மக
கள் வீடுமுதலானவைகளுமானந்தமாகாமல் மேலான ஆபத்திற்குச்சமானமாகி
ருக்கின்றன.

ஐயஜெஷிஷ்விதொஜாராஸுஸாரொவரிவெவாஃ !
ஸ்ரீஜெஷ்விதொஜாராஸுஸாரொவரிவெவாஃ (61)

(பொ) நம்முடையவபிமானத்தால்டையப்பட்ட மனைவிகள் விஷயானு
பவகாலத்திலும்குபேற் பார்க்கப்படுகின்றார்களன்றி ஹேமுனே சுகநிமித்தமாகா
ர்கள்.

த ன தூ ஷ ண ம்.

வாஜெஷ்விதொஜாராஸுஸாரொவரிவெவாஃ !
ஸ்ரீஜெஷ்விதொஜாராஸுஸாரொவரிவெவாஃ (62)

(பொ) பிராஞகர்களாயும் குரர்களாயும் செய்யவேண்டுவதைச்செய்தவர்
களாயும் பரிசுத்தர்களாயும் மிருதுபாஷிகளாயுமிருக்கிற புருடர்கள், பனித்திவி
லைகளானது காற்றால் நாசமுறுவனபோல், பணத்தாசையாற்கெட்டுப்போகிறார்
களன்றோ.

வாஜெஷ்விதொஜாராஸுஸாரொவரிவெவாஃ !
ஸ்ரீஜெஷ்விதொஜாராஸுஸாரொவரிவெவாஃ (63)

(பொ) ஸ்ரீமானாயும் இதரஜனங்களால் நிந்திக்கத்தகாதவனாயும் குறனா
யும் மனவாட்டமற்றவனாயுமிருக்கிற புருடன், ரத்தினங்கள் தூளிகளால் மூடப்
படுவனபோல் சம்பத்தினுசையாற்கெடுக்கப்படுகின்றனன்.

வாஜெஷ்விதொஜாராஸுஸாரொவரிவெவாஃ !
ஸ்ரீஜெஷ்விதொஜாராஸுஸாரொவரிவெவாஃ (64)

(பொ) வெகுநாளாய்ப்பாழடைந்திருக்கிற பள்ளத்திலுண்டானதாயும்,
ஐந்தலைநாகத்தாற் சூழப்பட்டதாயுமிருக்கிற, புட்பக்கொடிக்குச்சமமாய் விளங்
குவதாயும், மனசை நிமிஷத்திற்கவரும்படி செய்வதாயும், கணத்திலழிந்துபோ
வதாயுமிருக்கிற இச்சம்பத்தையினியான் விரும்பேன். இவ்வாறு மஹோபநிஷ
த்து 3-வது அத்தியாயம்.

புநலயநிஷயபந ஸுததஜாவஸுஸுஷ்விதொ
ஸ்ரீஜெஷ்விதொஜாராஸுஸாரொவரிவெவாஃ !

விஸிஷ்டமணவாயநம் க௃வணயீஸோராரயநம்
நஸுக்ஷிமதிஸாயநம் ஹவதிநாவிஹுஜெஸாயநம் || (65)

(பொ) பயத்திற்குமுக்கியஹேதுவாயும், இடைவிடாமற்றுக்கத்தைவிருத்திசெய்வதாயும், பிரசண்டவாதம்போற்கதரச்செய்வதாயும், பந்துக்கள் விரோதத்தையூட்டிவைப்பதாயும், நற்குணங்களைக்கெடுத்து துர்க்குணங்களையளிப்பதாயும், லோபிகளால் நன்றாயாதரிக்கத்தகுந்ததாயும், மோக்ஷமடைய சாதனமற்றதாயுமிருக்கிற இத்திரவியமானது மனச்சோதனையினிமித்தமெவ்வாறுபகரிக்கும்.

ஸம்வஹொயவஜெவகிணீஜவராமொநாவீக்ஷுஜெதவக்ஷுஷாஸஜ்ஜ
வஜுஜிபுதபோயுணவவராகிவொஹூதாரிதொவாலிஸெஃ |
தவஜிஹவஃஹஹுஜ்ஜிவிவஜம்ஹொயக௃வெவததஸுராம
யஸுஜிவதகுகளஷயஜிஜம் ஹாரிஜுஜெவொஜம் || (66)

(பொ) திரவியவானுன புருடன், அந்தகனைப்போல், தன்னைவந்தடைந்தபேர்களை நேத்திரத்தாற்கூடப்பாராமலும், குருடன் ராஜமார்க்கத்தைவிட்டு குமார்கத்திற்கெவ்வதுபோல், சத்துக்களால் தள்ளப்பட்டிருக்கிறவிஷயமார்க்கத்திற்கிறிகிறதும், குழந்தைகளால் குருடனிழுக்கப்படுவதுபோல் மூர்க்கர்களாலிழுக்கப்பட்டு, ஸ்திரீவிஷயமாகிறபாழுங்கிணற்றில்வீழ்ந்துதுக்கப்படுகின்றான். அத் திரவியவானுன குருடனுக்கு தரித்திரமாகிற அஞ்சன்மையே அக்குருட்டுத் தன்மையை, நிவர்த்திக்கமேலான ஒளஷதமன்றோ. சர்வவேதாந்தம் 66 முதல் 75 வரை சுலோகங்கள்.

ஆ ய ள் தா ஷ ண ம் .

சூயம்வபூவகொணாஹுமஹொஹொகணஹொஹொ |
உநததவவஸஜ்ஜுஜ்யாதுகாஹொஹொஹொ || (67)

(பொ) காற்றினுலைக்கப்பட்ட அரசிலையினுனியிற்றங்கியிருக்கிற நீர்த் துளி சுஷணத்தில் நாசமுறுவதுபோல், நம்வாழ்நாள் நாசத்தையடைகிறது. பித்தன் தன்சிரசில் வைக்கப்பட்ட பாரத்தைக்காரணமின்றியெறிந்துவிடுவதுபோலிக் சரீரத்தை அகாலத்திற் காரணமின்றியே பிராணன் விட்டுவிடுகிறான்.

விஷயாஸீவிஷாஸம்ஹாரிஜஸுஹொதஸாம் |
கொஹொஹொதவிவெகாநாஸாயாஸகாரணம் || (68)

(பொ) விஷயமாகிற காளகூடவிஷயம்பந்தத்தால் சிதறுண்டமனசையுடையவர்களாயும், ஆத்மஞானத்தில்திடப்படாதவர்களாயுமிருக்கிறபுருஷர்களின் ஆயுள் சிரமயோக்கியமாயிருக்கிறதன்றோ.

ய-ஜ்யதெவெஷு நவாயொராகாஸஸ்யுவவணநம் ।

முயநன்தரம்மாணரோஸூநாய-ஷிய-ஜ்யதெ ॥ (69)

(பொ) வாயுவைக்கட்டவும், ஆகாசத்தைத்துண்டிக்கவும், அலைகளை அலங்கலாகச்செய்யவுங்கடும், ஆயுள் நிலைநிற்குமென்றவாசையை விவேகிகள் வைக்கொணுது.

புராவ்யஸம்புராவ்யதெயெநஹுயொயெநசொஷ்யதெ ।

வராயாநிவ்யுதெஸூநாய-தஜ்வித-ஷ்யதெ ॥ (70)

(பொ) எந்தப்புருஷன் எந்தவஸ்துவையடையவேண்டுமோ அதையடைந்து துக்கமில்லாமல் மேலானவொழிவையடைந்திருக்கிறானோ அவனுடைய ஆயுள் நிறைப்பயனுடன் கூடினதன்றோ?

தரவொவிஹிஜீவனி ஜீவனி ஜ்யவகிணம் ।

ஸஜீவதி-நொயஸ்ய-நெநெநொவஜீவதி ॥ (71)

(பொ) மற்றவர்கள் வாழ்நாள், மரங்களுடையவும் பகல்களுடையவும் வாழ்நாளையோல் வீணும். எப்புருடன் மனனத்துடன் கூடினவனோ அப்புருடனோ ஜீவனுடன் கூடினவனும்.

ஜாதாஸுவனவஜ்யதிஜனவஸூநாய-ஜீவிதாஃ ।

யெவ-நெந-ஹஜாயனெஸொஷாஜரம்-ஷ்யதாஃ ॥ (72)

(பொ) இச்சகத்தில் ஜனித்தஜீவர்களில் எவர்கள் சாதுக்களுடன் கூடியிருக்கிறார்களோ அவர்களே மீளவும்புவிയിல் ஜனியார், மற்றவர்கள் கிழக்கமுதைக்கொப்பாவார்கள்.

ஹாரொவிவெகிநஸூஸூஹாரொஜ்ஜாந-ஷ்யதாமிணம் ।

சுஸாநஸ்ய-நெந-ஹாரொநா-தூவிஷொவ-ஷ்யதாஃ ॥ (73)

(பொ) ஜிவிவேகிகளுக்கு வேதாந்தசாஸ்திரவிசாரம் பாரமாம், ஆசையுடையவர்களுக்கு ஞானம்பாரமாம், சாந்தமற்றவர்களுக்கு மன்தே பாரமாம், அக்ஞானிகளுக்குத் தேகம் பாரமாம்.

அ க ங் க ர தூ ஷ் ண ம்.

சுஹங்காரவஸாஜிவஹங்காராஜ-ராபயம் |
சுஹங்காரவஸாஜிஹநாஹங்காராஜ்ஜெராரிவஃ || (74)

mg

(பொ) அகங்காரத்தாலாபத்தும் மனோவியாதிகளும் இச்சையு முண்டா
கின்றன. அகங்காரத்தைக்காட்டிலும் வேறுசத்துருவில்லை.

சுஹங்காரவஸாஜிஜ்ஜந்யாஹ-கூவராவரம் |
த-தவ-புஜெவ்வவவஹங்காராஜி-தா || (75)

mg

(பொ) அகங்காரவசத்தாலெவ்வெவ்விஷயம் புதிக்கப்படுகின்றவோ அவ்
வவ்விஷயமசத்தியமேயாம், அகங்காரமற்றவஸ்துவே உண்மையாம்.

ம ன தி ன் தூ ஷ் ண ம்.

ஐதஸுதஸுஸ-வ்ய-பு-வ்ய-பு-ஜெவாவிபாவதி |
ஜெநாஜ-ராதயாயாதி-பு-ஜெகௌமெய கொயயா || (76)

mg

(பொ) மனதானது, அங்குமிங்கும் வீணய்விஷயத்தில்கிராமநாய்போல்
திரிந்துகொண்டிருக்கிறது.

சு-பு-ரெணஜ-தாயா-தஸு-ஷா-லாய-பு-ந-பா-பி-நா |
வஸு-கௌமெய-கெ-நெ-நவ-பு-ஷு-பு-கூ-லூ-லெ-தஸா || (77)

mg

(பொ) ஹே பிரம்ன்? ஆசையாகிறமனைவியுடன் கூடினமனமான ஆண்
நாயால் விஷயமாகிறவீதியிலிழுக்கப்பட்டு ஜடபாவத்தையுற்று புதிக்கப்படுகி
றேன்.

சு-பு-ஸி-பா-நா-ந-ஹ-தஸு-பு-ரெ-பு-ந-பு-பு-நா-பி-நா |
சு-பி-வ-ஹ-பு-நா-பு-ஹ-பி-ஷ-பி-பு-நி-பு-ஹ || (78)

mg

(பொ) வற்றுதசமுத்திரத்தைப் பானஞ்செய்யினுஞ்செய்யலாம், மகா
மேருவைவேறுடன்களையினுங்களையலாம், அக்கினிஷயவிழுங்கினும்விழுங்கலாம்
ஹேகுரோ? மனோநிக்கிரகஞ்செய்வது வெகு அருமையன்றோ.

விதுங்காரணபிபூநாந்தவிறிவிறிஜமதுயம் |
கவிறிவ க்ஷீணைஜமக க்ஷீணம் தவிகித்யுபுயததம் || (79)

(பொ) விஷயங்களுக்கு மனமே காரணம்; அம்மனமிருக்கின் மூன்றுல குமிருக்கும், அம்மனமிறக்கின் ஜகத்திரயங்களும் நாசமுறும், ஆகையால் மனே ிக்கிரகமாகும் நிமித்தம் நன்முயற்சியெய்யவேண்டும்.

திருஷ்ணையின் துஷணம்.

யாயாபிஹைந்திஸ்யஷஸஸ்யாயிமணஸியாயம் |
தானாகுணதிநெதுஷாதனீயிவகைகுஷிகா || (80)

(பொ) கெட்ட எலியானது, வினாவாத்தியத்தின் தந்தியையறுப்பது போல் ஹேமுனிசிரேஷ்டரே யானெப்போது விவேகவராக்கியாதி சம்பத்தை கிரகக்கிறேனோ அப்போதென்னை விஷயசையானது துத்துக்கொண்டிருக்கிறது.

வஃகரொத்யுமவெயுவிதுஷாவிமலகீஹத |
விராதிஷுதிநெகதுதுஷாவவலககூடி || (81)

(பொ) ஆசையாகிறபெண்குரங்கு விஷயங்களாகிறகொப்புகளில் தாவி க்கொண்டு துக்கமாகிறபலத்தைபுஜித்து ஓரிடத்திலுமிருப்பில்லாமலலைந்துகொண் டிருக்கிறது.

க்ஷணபாயாதிவாதாஃ க்ஷணயாதிநலஸ்யம் |
க்ஷணஸ்யதிஷிக்ஷுநெதுஷாஹுஷுஷுஷு || (82)

(பொ) ஒருகணத்திற்பாதாளத்திலும், ஒருகணத்திலாகாசத்திலும் மற்றொருகணத்தில் திக்குகளிலும், ஆசையாகிறவண்டானது திரிந்துகொண்டிருக்கிறது.

ஸவபுஸஸாரொஷாணாந்துநெஷகாஹீவபுஷுஷு || (83)

(பொ) சகலசம்சார தோஷங்களுக்கு முக்கியகாரணமாயிருக்கிற ஆசையென்றே, தீர்க்கமானதுக்கத்தையளிப்பதாயும், அந்தர்முகானுசந்தானமாகிற அந்தப்புறத்தில்வசிக்கும்புருஷனை, விஷயமாகிறவம்பலத்திலிழுப்பதாயுமிருக்கிற தன்ரு.

வெருகொயலெவிவருஃவனினுயொலி தயொலுதி |

துஷாவிஷ-ருவி காதினூ ஸ்வினா துாமொலிஸுவிஜ || (84)

(பொ) சகலப்பிராணிகளும் விஷயசிந்தையால்மேலானதுக்கத்தையடைகிறார்கள். அச்சிந்தாத்தியாகமே ஆசையாகிற விஷபேதியை நிவர்த்திக்கிறமேலான மந்திரமென்று பெரியோர்களாற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(ப-ம) விஷயத்தைஸ்மரிப்பதே சகலதுக்கத்திற்குங்காரணமாயிருப்பதாய்க்கிருஷ்ணபகவான் பகவத்கீதை 2-வது அத்தியாயம் 62-63-வது சுலோகங்களிலறிவித்திருக்கின்றனா.

யுயயதெதாவிஷயா ஸ்ரீஃஸஸ்ரீமதிஷுஷ்ருவஜாயதெ !

ஸம்மாநிதாயதெதகாதிஃகாரிதெத்ராயொலிஜாயதெ ||

கெதாயா துவதிஸுஃரோஹஸுஃரோஹா துதிவிஸுஃ |

ஸுதிஸுஃரோஹா துதிநாஸுராவஃதிநாஸுர துணஸுதி ||

சப்தாதிவிஷயங்களைநினைக்கிறபுருஷனுக்கு அவைகளின் சங்கமுண்டாகிறது, அச்சங்கத்தாலாசையுண்டாகிறது. அவ்வாசையால் கோபமுண்டாகிறது.

அக்கோபத்தால் அவிவேகரூபமானமோகமுண்டாகிறது, அம்மோகத்தாற் சாஸ்திராசாரியோபதேசத்தாலுண்டாயிருக்கிற சத்புத்தியானது மயங்கிப்போகிறது. அந்தஸ்மிருதியின் மயக்கத்தால் விவேகயோக்கியமானபுத்தி நாசத்தையடைகிறது. அப்புத்திராசத்தால் புருஷார்த்தயோக்கியமற்றவனாகிறான். (என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் விஷயஸ்மரணமேசகலதுக்கத்திற்குமேதுவாம், ஆகையால் விஷயஸ்மரணத்தை விவேகி கனவிலும் நினைக்கவொண்ணாது என்பதாம்).

வாசிஷ்டம், சரீரநுஷணம்.

நாஸுரிஷெஹஸுரிஸுராவேர ஸ்வொமஃணவிவஜிதஃ |

கலெவாஸிஹஃகாரமுஹஸுஸுரிஹாஸுஹ ||

வஃகலெவெதாவாஸுரஸுஃகரிதெநமஃரொபி || (85)

(பொ) குணமற்றதாயும் நீசத்துவத்தையடைந்ததாயுமிருக்கிற இத்தேகத்திற்குச்சமானமாய்த்துக்கிக்கத்தகுந்ததுவேருள்துமினா. அகங்காராகிற

6445
R65(பொ)

காணாயியாமஜாதெநஹுஜிஜ-ஸுஸுவஹிநா ।

யௌவநதஹுதௌஞஹுரஹுரவாநிநாயகா || (951)

(பொ) வனத்திலிருக்கிற விருகமானது காட்டுத்தீயால்நாசமுறுவது போல், ஸ்திரீயைப்பிரிந்ததனிமத்தம்மனசிலுண்டாயிருக்கிற அக்கனியால் யௌவனகாலத்தில் ஜீவனுவன தகிக்கப்படுகின்றான்.

ஸ-நி-பூ-ராவிலிஷ்ணு-பாவாநி-நி-விஹியெளவநெ !

உதிஃகயுஷ தாடுதிபூவூஷீவ தாஂமிணீ॥ (96½)

(பொ) வருஷாகாலத்தில் நதியானது கலங்கியோடுவதுபோல் நிர்மலமாயும் விஸ்தாரமாயும் பரிசுத்தமாயுமிருக்கிற புத்தியானது, யெளவனகாலத்தில் விஷயாசையாகிற கல்மஷத்துடன் கூடிக்கொடுகின்றது.

ஆத்மவித்தியாலாசம்.

தாராணுமேது கூடியெளவநரடுவஸம்ப திடி சிவபுவி ஊரி

தாதுவிதாலிசுஷம் : விணுருத்ரோஸாராயிராஷ்டியெஸ்

செநாநாநா - ஹிஸ்டரி - வயாதிஜநாவிஹித்ரம் (97½)

(பொ) நாயின்னகுலத்திற்சனித்தோய் மகாவித்தைகளை யுங்கற்றோமெ
ன்றகர்வத்தால் மூடப்பட்டமனசையுடையவனாயிருக்கிறயெளவனபுருஷன் மல்
மூத்திரமாம்சாதிகளால் நிறைந்தஸ்திரீ சரீரத்திலாசையுடன் கூடிக்கெட்டுப்போகி
றானன்றோ? இஃதர்ச்சரியமல்லவா எனசதாகிவபிரமயதீந்திரர் கூறியுள்ளார்.

வாசிஷ்டம்:

தெவ-குஜராமேஸ்வர தா-நஸவரவபா-நா-ஷா-லா-வி !

யெஸு-மெ-நஸு-2-கீண-பாஸூயொயெளவ-நஸு-கடாசு|| (98 $\frac{1}{2}$)

(பொ) தேர்தல்களில் வாக்குகள் பெறவனசங்கடத்தினின்று சுலபமாய்
நிறைந்திருக்கின்றார்கள் அவர்களே பூஜ்யர்கள், அவர்களே மகான்கள், அவர்க
ளே இப்புவியின் சனித்தவழ்த்தம்புருஷர்கள்.

விநயவஞ்விதரோயபுஜைநாஸுஜங்கராணயொஜ்வரோவலிதம்மொணெண் |
வஹவரிஜம்மபுஜைமஸ்யளவநஜைமதிகாநதஜேவராமயயா || (99½)

(பொ) விநயத்தாலலங்காரம்பண்ணப்பட்டதாயும், பெரியோர்களுக்கு
ருப்பிடமாயும், கருணையாற்சுவலித்துக்கொண்டிருப்பதாயும், சற்குணங்களால்
நிறைந்ததாயும், இந்த யௌவனம் விளங்குமானால், ஹேமகரிஷியே, ஆகாசத்தி
லுண்டானந்தனவனத்திற்கொப்பாயிவ்வுலகத்தில் வெகு அருமையாய்ப்பிரகா
சிக்குமல்லவா.

ஸ்திரீ தாஷணம்.

ஜோஸவானாலிகாயாஸுயனா மொமெம்மவஜெரெ |

ஸாயுஷிமம்மபுஜைநாஸுஜங்கராணயொஜ்வரோவலிதம்மொணெண் | (100½)

(பொ) அஸ்திரீ நரம்புமுதலானவைகளாற்கட்டப்பட்டதாயும் மாம்சம
யுமானபொம்மையாயும், யந்திரங்கள்நிறைந்ததாயுமிருக்கிறசரீரத்தையுடையஸ்தி
ரீகள் எங்ஙனம் அழகுடையவராவர்?

கைஜாஸுஜங்கராணயொஜ்வரோவலிதம்மொணெண் |

(ஸ்திரீ) தோல், மாம்சம், ரத்தம், கண்ணீரின்வகளைப்பிரித்தறிந்தபிறகு,
கண்ணென்பதேது, மயக்கத்தினாலழகென்றெண்ணி வீணாயேன்மோகத்தைய
டைகிறாய்?

ஜெரோஸுஜங்கராணயொஜ்வரோவலிதம்மொணெண் |

ஜெஷ்டாயஸுஜங்கராணயொஜ்வரோவலிதம்மொணெண் | (102½)

ஸுஸாரநஷ்டஜெஷ்டாயஸுஜங்கராணயொஜ்வரோவலிதம்மொணெண் |

ஸுஸாரநஷ்டஜெஷ்டாயஸுஜங்கராணயொஜ்வரோவலிதம்மொணெண் | (103½)

(பொ) மேருமலையுச்சியிலுண்டாயிறங்கும் கங்கை நீருவிக் கொப்பான
முத்தாஜாங்கனையுல்லாசமாய் மார்பிலணிந்திருக்கிறஸ்திரீகளின் ஸ்தனமானது
மயானத்திலும் திக்குவிதிக்குகளிலும், சரீர நாசகாலத்தில் ஆகமானது பவி
யன்னத்தை புசிப்பதுபோல், நாய்களால் நன்று நன்றென புசிக்கப்படுகின்றன.

(பொ) யாவன் மனைவியுடன் கூடியவனோ அவனுக்கே போகத்திலாசையுண்டாகும், மனைவியற்றவனுக்கு போகத்தாலாகியவன்பெமெவ்விடத்துளது? போகத்திற்கிடமானபெண்ணைவிடில் மனதின் கண்ணுள்ளவுலகபந்தம்போம், நாமமாத்மிரமான உலகம் நீங்குங்காலை நீங்காத பேராந்தமுதயமாம்.

வார்த்திக தூஷணம்.

ஊஸாஃபு-தூவியஸெவவாநூவாஸு-ஹுஜஸூயா |

ஹஸனூ-நூதூகவிவநாரவாயுககூவிதம் || (110½)

(பொ) வேலைக்காரர்களும் புத்திரர்களும் ஸ்திரீகளும் பந்துக்களும் சிறைதீர்களும், பைத்தியங்கொண்டவனுக்கொப்பாக வார்த்திகத்தால் நடுக்கமடைந்திருக்கிறமனுஷியனைக்கண்டு நகைக்கிறார்கள்.

நெடிநுஜொஷயீஜீவ்யூவாயுகெவாயுகெஸூ ஹா |

ஸவ்யூவஜாஜெகஸவீஹுஜிஜாஹவூ-ஜாயிநீ || (111½)

கபூ-தீகாரயொமூ-ஹியயுகெவாயுகெஹயம் | (112)

(பொ) பிறரிடத்தில் யாசிக்குற தோஷமயமாயும் சகல ஆபத்திற்கொரே சிறைதீமாயும், மனதைசதா துக்கிக்கச்செய்வதாயுமிருக்கிற ஆசையானது வார்த்திககாலத்தில் விசேஷமாய் விருத்தியடைந்துகொண்டிருக்கிறது. மேற்கூறிய துக்காதிகள் நிவர்த்திக்கத்தகாததாயும் பயத்தைப்பண்ணுவதாயுமிருந்துகொண்டிருக்கின்றன.

கால தூஷணம்.

ஜிஸாவிநஹிஜுஸூஜெஜெஸொவூநொவூஜெஸகூக |

ஜெஸொகாசவிவிஸீயுகெஸீயுகெதாரகாசவி || (113)

(பொ) பிரளயகாலத்தில் திக்குகளும் பார்க்கப்படாமற்போகின்றன, தேசங்களும் அதேசமாகின்றன, பருவதங்களும் ஜீரணிக்கின்றன, நகரத்திரங்களும் நாசமுறுகின்றன.

ஸூஷூஜூவிஸூ-ஜூஸூயூ-வொவூயூ-வஜீவம் |

விஜாசவிவிஸூஜூஜீயுகெஜாநவாஜயம் || (114)

(பொ) சமுத்திரங்களும் சோஷணமடைகின்றன, துருவனும் நாசமடைகிறது, சித்தர்களும் அக்ஷரர்களும் நாசமுறுகிறார்கள்.

கூவி ஊவிஷ்யதெவெஷாஸம்ஸாரெஸம்வலாவநா |
சுவவ்யூலிவாஸாஷ்யகாமஸூரேவிசுததி || (115)

(பொ) கட்டையை பலமாய்ப்பிடித்தவன்போல், பாபத்தையடைந்து
சம்சாரத்திற்சுகபாவனையெய்வர்கள் பண்ணுகிறார்களோ அவர்களைக்காலன் நாச
முறச்செய்கிறான்.

குணம்வாஸம்ஸாரெஷ்யதெவெஷாஸம்வலாவநா |

சூதூலரிதயாஸவ்யூரேஷ்யதெவெஷாஸம்வலாவநா || (116)

(பொ) துரும்பையும் தூளியையும் மகேந்திரகிரியையும், சுவர்ணமய
மான மகா மேருவையும், கடுகையும் சர்வ பக்ஷகனான காலன், தானய்விழுங்கு
கிறான்..

வாஸெஷ்யவிநிஷ்யாவாஸ்யதெவெஷாஸம்வலாவநா |

வெவாஷ்யவாவாஸ்யதெவெஷாஸம்வலாவநா || (117)

(பொ) நிஷ்டாவானான பிர்மதேவனும், உற்பத்தியற்ற விஷ்ணுவும், ஈச
வரனும் இந்திரன் முதலான அஷ்டதிக்குப் பாலகர்களும் காலனாய்ப்பிடிக்கப்படு
கின்றனர்.

வாஸெஷ்யவிநிஷ்யாவாஸ்யதெவெஷாஸம்வலாவநா |

வெவாஷ்யவாவாஸ்யதெவெஷாஸம்வலாவநா || (118)

(பொ) சமுத்திர ஜலத்தை வடவாக்கினி விழுங்குவதுபோல் திருமூர்த்
திகளும் சகலபிராணிகளும் நாசமடைகிறார்கள்.

வாஸெஷ்யவிநிஷ்யாவாஸ்யதெவெஷாஸம்வலாவநா |

வெவாஷ்யவாவாஸ்யதெவெஷாஸம்வலாவநா || (119)

(பொ) கணத்தில் ஆபத்தையும் கணத்திற்சம்பத்தையுந்தருவதாயும்
நிமிஷத்தில் ஜனனமரணமளிப்பதாயுமிருக்கிற இச்சகம் நசுவரமேயொழிய வே
றல்ல.

வாஸெஷ்யவிநிஷ்யாவாஸ்யதெவெஷாஸம்வலாவநா |

வெவாஷ்யவாவாஸ்யதெவெஷாஸம்வலாவநா || (120)

(பொ) விஷம் விஷமல்ல, விஷயமே மேலான விஷமாயிருக்கிறது. விஷ
யத்தை புஜித்தவன் இந்த ஜன்மத்தைமாத்மிகுப்பன், விஷயமாகிறவிஷம் அநே
கஜன்மங்களை அடையச்செய்கிறது.

சூரேந்திரவர்மன் திருவாரூர் திருவாரூர் திருவாரூர் திருவாரூர் திருவாரூர்
திருவாரூர் திருவாரூர் திருவாரூர் திருவாரூர் திருவாரூர் (124)

(பொ) சுவப்னாவஸ்தையில் நல்லதூக்கத்தையடைந்த புருஷன் அரவ மூதலானவைகளாற்கடியுண்டவனெண்ணித்தன்னைரெகலிக்கவேண்டுமென்று புலம்பினதைக்கேட்டுச்சமீபத்திற்படுத்திருந்தசினேகிதனால் நன்றாய்த்தட்டியெழுப்பப்பட்டு விழிப்பையடைந்தபுருஷன் யானென்றும்றியேனென்று சொல்லு கிறவசனத்திற்கென்னபயன் சொல்லுவாயாக.

ரஜோஸூதகக்ஷேநவெக்ஷுஷ் ஹீ தஸபுலாவஃவ-ரோநயஜிஹி
வபுஸதீதிஜோஹாஸ |

சுகெசூரஸதிவ்ரதிஸிஹேதிவகுவதெததநிபெயுவநாகுலுஜ
மொஷிவிவாயபுரோணெ || (125)

ததுதயாவ்யாதுநி உகூஜிஜநாவ்யவ்யாபிஜராதிகு-ஃவஃ |
ஜிபெஷவஸவபுலு-கிஷி-தனெஸ்யிவிவாயபு-ததி-ஃவஃ || (126)

மந்தநந்தகாரவேளையிற் பழுதையின் சுபாவத்தையறியாதமயக்கத்தால், பழுதையிற் சர்ப்பமிருப்பதாயெண்ணி, அழுது, பயந்து, நடுங்கின்புருஷன் விசா ரிக்குங்காலத்தில் சர்ப்பம் வாஸ்தவமல்லவென்றுணர்வதுபோல்.

(பொ) உன்னால் அஞ்ஞானத்தால் ஆத்மாவான உன்னிடத்தில் ஜந் மம், நாசம், வியாதி ஜரை முதலானதுக்கங்கள் பொய்யாய்க்கற்பிக்கப்பட்டு புலம் பிய நீ, குருபதேசவிசாரஜன்னிய ஞானத்தால் மேற்கூறியவைகளைத்தும் ஆத் மானிடத்தில் வாஸ்தவமல்லவென்றுணர்ந்து பயத்தைநீக்கக்கடவாய்,

ஹவாநநாகுநொயபு-நா-தந-ரொவ்யஸொவதி |
தஜிஞாநக்ய-தஸவபுலயஜு-கூ-ஸ-ஃவஃ || (127)

(பொ) நீ, அனாத்மாவானபஞ்சகோசாதிதர்மங்களை ஆத்மானிடத்திற் கற்பித்துதுக்கிக்கிராய், அந்த துக்கமானது அஞ்ஞானத்தாலுண்டெண்ணப்பட்ட உதென்றறிந்து சுகலபயங்களையுமொழித்துச்சுகியாயிருக்கக்கடவாய்.

ஸ்ரீவவேதாந்தசித்தாந்தசாரசங்கிரகம் 262½ முதல் 267½ வரை சுலோகங்களிற்குகிறது.

அ-கை. ஆசான் உத்தமாதிகாரியான சீடனுக்கு மோக்ஷமடைய ஹேதுவான சமாதிகளின் தன்மையை மஹோபநிஷத் 4-வதத் தியாயத்திற்கு-றியவாறு இங்கு வெளியிடுகின்றனர்.

வ்ரஜ்யாக்ஷவிஜாநாவிராஸூரந-ஹி-ஹீ தயா |
விதரோலிநஸூ-தா-க-ஜ-யா-பி-ஹி-ஃ-ஃ || (128)

(பொ) நிஷ்காமகர்மத்தாலுபாசிக்கப்பட்டு ஈசுவரானுக்கிரத்தாலுண்டா யிருக்கிறப்பிரஞ்ஞையால் நீ, பிரம்த்தையறிந்து மனதிலுண்டாயிருக்கிற அஞ்ஞா னமாகிற மயக்கத்தைப்போக்கக்கடவாய்.

ஜோக்ஷாபாரொபாரவாபாஸுக்ஷாரஃவரிகீதிபுதாஃ ।

ஸஜோவிபாரஸுஜோஷஸுதபுஷுபாயபஸம் ॥ (129)

(பொ) மோக்ஷமாகிறராஜகிரகத்தில் சமம் விசாரம் சந்தோஷம் சாது சங்கமமென்ற நான்கு காவலர்கள் வசிக்கிறார்கள் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.

வனகஸ்வாஸவபுயதெநஸவபுஜேஸுஸுயெக ।

வனகஸுநஸமெயானிபக்ஷாரொவிவஸம் ॥ (130)

(பொ) எவ்விதமுயற்சியாலாவது அந்நால்வர்களிலொரு வனை யானது சுவாதினஞ்செய்துகொள்ளவேண்டும், அவருளொருவன் சுவாதினமாவனையா னால் அக்காவலர்கள் மற்றைமூவர்களும் சுவாதினமாவார்கள்.

வாசிஷ்டம் முமுகூஷப்பிரகரணம் 13-வதத்தியாயம்.

வஹுவபாவரஸாபாயாநக்ஷபைபுராவநிதிதெ ।

புஷுபுபுரானுநவகூஷுநாயபேவஸபுஷுணி ॥ 131.

(பொ) ஆசாரியர் அனுக்கிரகஞ்செய்கின்ற அர்த்தங்கள்யாவும், துவக் குங்கருத்தையும் முடிக்குங்கருத்தையுஞ்சேர்த்தறிபவர்க்கே உபதேசிப்பாரன்றி பசுத்தன்மைபோன்றவதமர்களுக்கு பிராக்ஞர்கள் தத்துவஞானத்தையுபதேசி யார்.

மோக்ஷமாகிற ராஜகிரகத்தில் வசிக்கும் சமத்தின் லக்ஷணங்கூறல்.

ஸஜேநாஸாபுதெஸுயஸுஜோஹிவாஸம் ॥

ஸஜேஸுவிஸுஜேஸுஜோஹிவிவாஸம் ॥ 132.

(பொ) சமத்தால் மோக்ஷம் அடையப்படுகிறது, சமமேபரம்பதத்தைக் கொடுக்கிறது, சமமே மங்கள்த்தையும் சாந்தியையும் அஞ்ஞானமயக்கநிவாரண த்தையுமளிக்கின்றது.

9

A handwritten signature in dark ink, appearing to be "M. J. ...".

me

m

(பொ) அந்தகாரத்தில் மறையாததாயும், மிகுந்தபிரகாசத்திலொளிமங்
காததாயுமிருக்கிற இவ்விசாரமாகிறேந்திரத்தால், ஆத்மவஸ்துவத்தடையன்
றிபார்க்கக்கடவாய்.

சூராவெவஸ்ய விவஸேவிதே தஸனோஷவஜிபுதே ।
 ஜானெவகூபிவாஜஸெநஜோநஸுதிஸிஸ்தி ॥ (148)

(பொ) எந்த விவேகிகள், சாதுசங்கமென்னும்விருகூத்திலுண்டாகிற விவேகமாகிய புஷ்பத்தைப்பரிபாலனஞ்செய்துவருகிறார்களோ, அவர்களே மோக்ஷபலத்தை அடைவார்கள்.

ஸஞ்சுரோக்ஷணதூதாஜேதிஜேதிரவுஸ்தவாயதே ।

சூவஸ்தவஹிவாஹாதிவிஜ்ஜநஸரோமஜே ॥ (153)

(பொ) மிகவும் அற்பமான அறிவைப்பூரணமாக்குவதாயும், விஷயங்களால்வரும் ஆபத்துக்களைச்சம்பத்தாக்குவதாயும், அமங்களமானமரணத்தை மங்களமாக்குவதாயுமிருக்கிற சிறந்த மகான்களின் சங்கமே முக்கியகாரணமாயிருக்கிறது.

ஹிஜோவஸ்தரோஜிந்ரோஹநீஹாரோமதஃ ।

ஜயதேகுகோஜமத்யூஷிந்ராயஸூராயஸரோமஜே ॥ (154)

(பொ) ஆபத்தாகியதாமரைப்புஷ்பங்களுக்குப்பனிக்கட்டியாயும், மோகமாகிற பனித்திவிலைகளுக்கு மாருதமாயுமுள்ளசாதுசங்கம் ஒன்றே இச்சகத்தில் மேன்மையாய்ப்பிரகாசிக்கின்றது.

வரஸ்விவயநஸ்வபெஜரஜ்ஜநதந்ரமஸாதநம் ।

ஸஜேதூரணரோயந்ரம் விஜீஸாயஸரோமஜே ॥ (155)

(பொ) புத்திக்கு மேலானஞானத்தை விருத்திபண்ணுவதாயும், அஞ்ஞானமாகியவிருகூத்தை வேருடன்களைவதாயும், மனோவியாதிகளைப்போக்குவதாயுமுள்ள சாதுக்களின்சங்கம் மேலானதாயிருக்கிறதென்றறியக்கடவாய்.

வீஷ்வகஃஷ்ரஜோஜீவொஜாயதேஸாயஸம்மரோக ।

ஜநொஹரொஜ்ஜொநஞநரொஸகாஹிவமஸூகஃ ॥ (156)

(பொ) சாதுசங்கத்தால், மேலானவிவேகமாகிய தீபமானதுண்டாகிறது. உத்தியானவனத்தில்விளங்கிய புஷ்பபலங்கள்போல் சாதுசங்கமானது மனதிற்குச்சந்தோஷத்தைக்கொடுக்கிறது.

நிரவாயஸம் நிராவாயஸம் நிவருதிநித்யவீவரஃ ।

கநமதூரோப்யஸூனிலாயஸம்மவிவஞதயம் ॥ (157)

(பொ) சாதுசங்கமாகிற ஐசவரியம் அபாயமில்லாததாயும், கெடுதியற்றதாயும், இடைவிடாமல் விருத்தியடைந்துகொண்டிருக்கிற ஒழிவுருபமான உத்தமபதவிவந்தருகின்றது.

mg

A

mg

100

(பொ) பிர்மசொருபத்திலாறுதலான மனதுடையவர்களாயும், செய்ய வேண்டியதைச் செய்துமுடித்தவர்களாயும், அடையவேண்டுவதை அடைந்தவர்களாயுமிருக்கிற சாதுக்களின் சங்கமாகிய இரத்தினங்கள் முழுக்கூவான தரித்திரனால் வெகு முயற்சியுடன் அனவரதம் அபேஷிக்கத்தக்கவைகள்.

வகுதொழிவளநீயுமாவநீயிதொந்தி !

கூடுவொலிசெய்யுந் தீவனமுண்டெவ்விராஜதே || (163)

(பொ) அப்சரஸ்திரீகள் நிறைந்த தாமரைத்தடாகமான தெவ்வாறு பிரகாசிக்கின்றதோ அவ்வாறு சாதுசங்கச்சேர்க்கையாலுண்டான ஞானிகளின் சுவானுபூதி எப்பொழுதும் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறது.

தெனாலைவிவாராஸ்யவடிஸ்யாநூவயகுதா |

புயிதாயெநயநெநதததூசாய-ஸம்மதிஃ || (164)

(பொ) நிர்மலவிசாரத்தாலுண்டான பிர்மாத்மானுபவமான சூடாம
ணியையளிப்பதாயும், பிரசித்தமாயுமிருக்கிற சாதுசங்கதியானது, எந்த தன்னி
யர்களாலும் தினைப்போதும் விடத்தகுந்ததல்ல.

விபரிந்து நயவுகோஸாயவஸுவஸுந்தார்.

[illegible]

(பொ) ஹிருதயக்ரந்தியகன்றவர்களாயும், அறிவுடையோர்களாயும், மகான்கள் எல்லாராலுங்கொண்டாடத்தகுந்தவர்களாயும், சம்சாரசமுத்திரத்தில் வீழ்ந்து துக்கித்துக்கொண்டிருக்கிற புருஷர்களை ஞானமாகிய ஓடத்திலேற்றி மோக்ஷமாகிற கரைக்கு ஏகும்படி செய்பவர்களாயுமிருக்கிற சாதுக்கள், முமுக்ஷுக்களால் எவ்வித உபாயத்தினாலாவது பூஜிக்கத்தகுந்தவர்கள்.

தவன்தெநரகாழிநாஸஸுஷெநநதாஸ்தாஃ |

[illegible]

(பொ) எந்த அஞ்ஞானிகள், சாதுக்களால் விளையாட்டாகவாவது ஒரு தடவையாகிலும் பார்க்கப்படவில்லையோ அவர்கள் நரகமாகிய அக்கினிக்கு உலர்ந்த கட்டைகளாக இருக்கின்றனர். சாதுக்களால் உபேகஷ்யினாவது பார்சு கப்படுவார்களேயானால் சம்சாரநரகரூபமான அக்கினிகளைச் சமனஞ்செய்கிற மேலான மேகங்களாயிருக்கின்றனர்.

சாஸிசுரேஸ்ரணநீர்வதிதூதிவிஷயொஹை:

[illegible]

(பொ) சாதுசங்கமென்னும் ஒளஷத்தத்தால், தரித்திரமும், மரணமும், ஸ்திரீபுத்திராதிதுக்கங்களும், சரீரத்திற்குவரும் ஜன்னிபாதாதிசங்கடங்களு ம் விஷயமயக்கமும், நன்றாய் நிவர்த்திக்கப்படுகிறது.

ஸனொஷஸாய-ஸம்ஸுவிதாரொயஸஸிஸயா !

வளதவளவலவாஹொயாவஹொயாஸூரணெநுணாஹ || (168)

(பொ) சமம் விசாரணை சந்தோஷம் சாதுசங்கமென்னும் இன்னன்கூடும், பிறவிக்கடலில் மூழ்கியிருக்கிற புருஷர்களைக்கரையேற்றிவைக்கக்கூடிய ஓடங்களாயிருக்கின்றன.

ஸனொஷிபரனோயாஹஸ்தம்மஃபரநாமதிஃ ।

விவாரண்பரமேஸ்வர நாமஸ்தோத்ரிவாரணம் || (169)

(பொ) சந்தோஷமே மேலான இலாபமாயும், சாதுசங்கமே மேலான கதியாயும், விசாரமே மேலான ஞானமாயும், சமமே மேலான சுகமாயும் விளங்குகிறது.

ஸ்தோமஸஞ்ஞாஷவிவாநாஸ-விவாநிதம்.

புருவத்துஞ்செய்யுள்வாஹநாநீவஸாமரொ || (170)

(பொ) எவர்கள், சத்சங்கம் சந்தோஷம் ஆத்மாநாதம்விசாரங்களா
லும், ராகத்துவேஷாதிகளாகியமுதலிகளாற்கெடுக்கப்படாதவிசாரணையாலு
ம், நன்றாய் பிர்மபிராப்தியடைந்திருக்கின்றனரோ அவர்கள், சம்சார சாகரத்
தில் மூழ்கிக்கரையேற மார்க்கமற்று தன்னைச்சரணாகதியடைந்திருக்கும் உத்த
மர்களான விவேகிகளை ஞானமாகிய ஓடத்திலேற்றி அலைபற்றதான ச்மமாகிய
நன்மார்க்கத்தால் மோகஷமாகியகரையைப்படையும்படி ஞானமென்னும் ஓடங்
களை நடத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

வனகொடுபு, கொலிஸெவபுஷாடுஷாண்டிஸவன-குரிஹ

வெண்ணிலாவுடைய தலாடி தென்னகம் ஸோழியைக் || (171)

(பொ) ஹே ராமா சமமுதலான இந்நான்கினுள் ஒன்றையாவது சுவாதினம் செய்துகொள்வீரேயானால் அந்நான்கும் சுவாதினமாகுமென்பதிலேய்மில்லை. அன்னான்கும் சகல நன்மைக்குமுற்பத்திபூதங்களாயிருப்பதால் பிர்மசாக்ஷாத்காரத்தையடையும் பொருட்டு அவைகளிலொன்றையாவது ஆசிரயிக் கக்கடவிராக.

அ—கை:— சாதன சதுஷ்டயமடைந்தவனாயும், விவேகம் நிறைந்தவனாயும், சரணாகதியடைந்தவனுய்மிருக்கிற உத்தமசிஷியனுக்கு உபதேசக்கிரமங்கூறு கின்றனர்.

பிர்மானந்தயதீந்திரசிஷியரான கிருஷ்ணயதீந்திரரால் கைவல்லிய தீபிகை தத்துவப்பிரதிப்பிரகரணத்தில் 19வது சு—24வது சு வரை கூறியவாறு.

வதாயாஹுயிரோகஸுணுவரபுரெஹ்நுபொயொஸிதா
யெதத்யூராவநரெவஜந்நவஸுதெத்யூரஸுணுரதாராஃ | தெவகூர
நித்ய-குதவாஸதாலிதாஸுதூவவெமாடியஸுரஜ்யூயாவடிஹ்வரஸிவ
ஐதிஜூநஹவிந்ஜீ || (172)

(பொ) ஹே குழந்தாய் சாவதானமாய்க்கேட்கக்கடவாய், பரப்பிர்மைக்
கிய ஞானமற்றவர்களாயும், தேகாதிகளில் நானென்ற அபிமானமுள்ளவர்களாய்
மிருக்கிற ஜீவர்கள், (ஜலமிரைக்கும் ஏற்றச்சால்போல்) அடிக்கடி ஜனன மரண
மாகிய துக்கங்களையடைந்து மயங்கி இருக்கிறார்கள். எவர்கள் நான் பரமாத்
மாவென்ற ஞானத்தை எவ்வளவுகாலம்வரை அடையவில்லையோ அவ்வளவு
காலம் நீங்காத சுழற்காற்றிலகப்பட்ட திருணம்போல் கீழ் மேலான இகபரலோ
கங்களிற்சுற்றி ஒழியாதகாலசக்கிரமான சுழியிற்சுழலாநிற்பர்.

ஸுணுஸூயாரதீஸுணுவலிவபுயவரொவெதிவெதஸ்யஸுரக
ல-குக்ஷாஸுரெஹ்வதிஷ்நுதிஜநிஜுதிதொஉயுதெதசுக்ஷணெந | வெ
திசுலாஸூயாஸுப-குண-நஹிதவவிஹதிஃக்ஷகாரெவிந-குநயஸூநா
தெத்யூவகூரகூதவஹவிநயஸ்வஷ்வஹெயொதூ || (173)

(பொ) இம்மனுஷ்யலோகத்தில் உத்தமமுமுக்ஷுவானவிவேகி தானு
கூடஸ்தரையும், சோதிததத்பதார்த்த அகண்டாநந்தலக்ஷணராயும் சகலவிகற்பா
திஷ்ட்டானநாயுமிருக்கிறபரமாத்மாவையும், கிரவணாதிமகாவாக்கியவிசாரத்தால்
(அந்த பிர்மமே நானென்று) சாக்ஷாத்காரமாய் உணர்ந்தானேயானால் அக்கூட
ஸ்தரேதானாய் பிர்மமாய், அக்ஷணத்திலேயே ஜன்மதிபந்தத்தினின்றும் விடுபடு
வான். ஆகையால் ஆத்மாவாயும், திரிவிதபரிச்சேதரகிராயுமிருக்கிற சர்வவியா
பகமான பிர்மத்தை நீ நன்றாய் அறிவையேயானால் உனக்கு ஜகத்துற்பத்தி நாச
காலத்திலும் ஒருகெடுதியும்வராது. நீயும் யாதொருபக்தியால் விரயத்துடனெ
ன்னை அடைந்து மோக்ஷசாதனமடையுமார்க்கத்தைக்காண்பிக்கவேண்டுமென
க்கேட்டரிமித்தம் என்னால் மேற்கூறியவாறு தத்துவம்கூறப்பட்டது.

(ப-ம்) (ஜூகூர்) என்று எங்கெங்கு கூறியிருக்கின்றதோ அதைஇங்கு
கூறுகின்றோம்.

சுவேதாசுவதர உபநிஷத் 1-வது அத்தியாயம் 11-வது வாக்கியம்.

ஐராக்ஷாஹேவஸவபுரஸாவஹாநிஃ
கக்ஷெணெஃ க்ஷெணெஃ க்ஷெணெஃ க்ஷெணெஃ ॥ (1)

49

பரமாத்மசொருபமானதேவனை அறிந்தவன் சகலபாசங்களினின்றும் விடுபடுவான், சர்வதுக்கங்களும், ஜன்மமிருத்தியுக்களும் நாசமாகும்.

ஷே உபநிஷத் 2-வது அ—ம் 14-வது வாக்கியம்.

கஜேயுஹேவஸவபுரஸாவஹாநிஃ க்ஷெணெஃ க்ஷெணெஃ க்ஷெணெஃ க்ஷெணெஃ ॥ (2)

உத்பத்தியற்றவராயும், நித்தியராயும், சர்வதத்துவங்களினின்றும் விடுபட்டவிசுத்தராயுமிருக்கிற சுவயம்பிரகாசரானதேவனை அறிந்து சகலபாசங்களினின்றும் விடுபடுகிறான்.

ஷே உபநிஷத் 4-வது அ—ம் 14-வது வாக்கியம்.

விஸுஹேவஸவபுரஸாவஹாநிஃ க்ஷெணெஃ க்ஷெணெஃ க்ஷெணெஃ க்ஷெணெஃ ॥ (3)

சகலஜகத்வியாபகராயும் ஸ்வகத்பேதமற்றவராயுமிருக்கிறவனையறிந்து மிகவும் உபசாந்தியை அடைகிறான்.

ஷே உபநிஷத் 5-வது அ—ம் 13-வது வாக்கியம்.

விஸுஹேவஸவபுரஸாவஹாநிஃ க்ஷெணெஃ க்ஷெணெஃ க்ஷெணெஃ க்ஷெணெஃ ॥ (4)

சகலநாமரூபஜகத்தில் வியாபகராயும், ஏகராயுமிருக்கிறதேவனை அறிந்து ஸ்திரீபுத்திராதிசமஸ்தபாசங்களிலிருந்தும் விடுபடுவான்.

ஷே உபநிஷத் 6-வது அ—ம் 6-வது வாக்கியம்.

யஜேஹேவஸவபுரஸாவஹாநிஃ க்ஷெணெஃ க்ஷெணெஃ க்ஷெணெஃ க்ஷெணெஃ ॥ (5)

தர்மங்களை வகிக்கிறவராயும் பாபங்களைப்போக்கடிக்கிறவராயும் சகலதே

பகவத்கீதை 4-வது அத்தியாயம் 35-வது சுலோகம்.

யஜ்ஜோக்ஷாநவஹநெஜோஹநெவ்யாஸ்யலிவாணவ |
யாநில-ஞதாந்யஸெஷணஜ்ஜுஸ்யாஜ்ஜுயொயி || (13)

ஹே பாண்டவ, எந்த ஞானமானது என்னால் உபதேசிக்கப்பட்டதோ அந்த ஞானத்தையடைந்தாயேயானால் மீளவும் நீ மோகத்தையடையமாட்டாய். நானுரைத்த ஞானத்தால் பிரமாதிஸ்தம்பமீறியுள்ள சகலப்பிராணிகளும் ஆத்மாவான் என்னிடத்திலிருப்பதாய்ப்பார்க்கக்கடவாய்.

5-வது அத்தியாயம் 29-வது சுலோகம்.

வொகூராயஜேதவஸாஸவபுஹொகஜெஹஸூரம் |
ஸஹஜஹஸவபுஹ-ஞதாநாஜோக்ஷாரோஸாணிஜேஹதி || (14)

யக்ஞதபசுகளின் கர்த்திருதேவதாருபமாயும் சகலலோகங்களுக்கும் ஈசனாயும் சகலப்பிராணிகளின் பிரத்தியுபகார நிரபேக்ஷனானசினேகிதனாயும் அல்லது சமஸ்தபிராணிகளின் ஹிருதயத்தில் வசிப்பவனாயும், அல்லது கர்மபலத்திற்கெஜமானனாயும் (அல்லது சர்வவிஷயசாக்ஷியுமாயிருக்கிற) (நாராயணனான) என்னை யறிந்து சகலச்சம்சாரத்தினின்றும் ஒழிவையடையக்கடவாய்.

7-வது அத்தியாயம் 2வது சுலோகம்.

ஜோநஹெஹஸலிஜோநஜிஹவக்ஷ்யாஜ்யஸெஷதஃ |
யஜ்ஜோக்ஷாநஹஸ-ஞயொந்யஜ்ஜோதவ்யஜேவஸிஷ்நெ || (15)

எந்த ஞானத்தை நீ அறிந்து, இவ்விடத்தில் திரும்பவும் அறியவேண்டுமென்றுமில்லையோ அந்த அபரோக்ஷஞானத்தையும், இனிக்குறைவின்றி யான் உனக்குபதேசிக்கப்போகின்றேன்.

9-வது அத்தியாயம் 1-வது சுலோகம்.

ஐதஹ-தமஹஜேவக்ஷ்யாஜ்யஹஸ-ஞயவெ |
ஜோநவிஜோநஸஹி மயஜ்ஜோக்ஷாநோக்ஷ்யெஸஹாச || (16)

இந்த ஆத்மஞானம் மிகவும் அதிரகசியமாயுள்ளது அந்த ஞானம் சுவானுபத்தியுடன் கூடினது. அந்தச்சுவானுபவஞ்ஞானத்தை நீ அடைந்து எந்த சம்சாரபந்தத்தினின்றும் விடுபடுவாயோ அந்தபிரம்ஞானத்தை அருவையற்றவனான உனக்குபதேசிக்கப்போகின்றேன்.

பொன்னியம் புவகூடாரிஜாநாநாஜாநகேந்திரம்!

யடி ஜோகாசி - நயஸுவெபுராண்டிஜிதொமதா: || (17)

எந்தஞானத்தை மனனசீலர்களான மகரிஷிகளடைந்து தேகபந்தத்தினி ன்றும்விடுபட்டு மேலான மோக்சசித்தியைபடைந்திருக்கின்றனரோ, எந்த ஞா னமானது உலகத்தில் கூறப்படுகிற சகலஞானங்களுக்கும் உத்தமமாயும், பர வஸ்து விஷயமாயுமிருக்கிறதோ அந்த பிரமஞானத்தை முந்தின அத்தியாயங் களில் வெகுவாய்க் கூறப்பட்டிருந்தாலும் இந்த அத்தியாயத்திலும் கூறுகின் றேன்.

அத்தியாத்தம் ராமாயனம். யுத்தகாண்டம் 6-வது சர்க்கம்.

கூடுவெவ்வெவ்வா தூ நவிவாய நிறுதடி யம் !

புகழெதரநிலைதான்ஐக்கியமெதாவெனவென || (18)

ராவணனை நோக்கி காலநேமியென்பான் கூறுகிறான் ஹேராவணனீயும் எப்பொழுதும் இந்திரியங்களை ஜயித்தவனாயிருந்துகொண்டு, ஆத்மாவை விசா, ரித்து மூலபிராகிருதிக்கப்பறப்பட்ட பரமாத்மாவே தானென்றுணர்வையே யானு, ல், சம்சார பந்தத்தினின்று விடுபடுவரய் என்று வெகுவாய் சுருதிஸ் மிருதிகளி, ல் ஞானத்தையடைந்தவன் சுகல பந்தங்களிலிருந்தும் விடுபடுவானெனக் கூறி, யிருந்தாலும்) இங்ஙனம் எளிதிலுணரும் வண்ணம் சுருக்கிக்கூறப்பட்டது.

சோவிஜ்ஞாயகம் மரொஹுலிவ்வாருத தவம் பெராதுவாநவெ-
 ஞாத நிஜஸூர குவமதயொறொகெவவனார் தாரா !

உத்திகூயஸாலிநக்கயஜெஹாநிஸித்யதகஸஜிஸ்யஞஹிக்ஷஃ
வங்கஜெமதவதாஸஞயொநஜஃஸக்திஸ || (174)

(பொ) எனது குருவே அடியேனைமுடகைத்திருவுள்ளத்தெண்ணியோ இவ்வார்த்தைசொன்னீர்? தம்மைத்தாமநியாதமனுடர் தரணியில் யாரேனுமொருவருளரோ? பின்னை அவர்களெல்லாம் ஜனித்துமரித்து உழல்வதென்? உம்முடையபாதகமலங்களை நம்பினவெனக்கு இனிதுக்கமுண்டாகாமலிருக்கும்படியாயன்னிச்சயத்தை உள்ளவாறு உபதேசிக்கக்கடவீர்.

சுயநெடுஹாநெஹுவுயரிசியஜாயாஅதிதவாநரொயொவா
நொகெஸதாவவதிஸாஜாதவிவவஃ ।

[illegible]

1-21
1-21
1-21

தொலீத்யுயிஜஹாஸொரூவிநாஃ || (175)

(பொ) (கடாதிகன்போல்) பிரத்தியக்ஷமாயறியப்படுவதாயும் அனாத்மாயுமிருக்கிற இது, தேகம். இதற்கு அன்னியனாயும் அறிபவனாயுமிருக்கிற இவன் இத்தேகத்திற்கு வேறாயுள்ள ஆத்மாவானதேகி. இவ்வாறு ஜடசித்துக் களைப்பிரித்தறிபவன்யாவனே அவ்விவேகியே தன்னைபிரம்மென்றறிந்தவனாகுவனென்றும், இதுவே (க்ஷேத்திர க்ஷேத்திரக்ருக்ஞானமென்றும்) ஆசாரியரருளிச் செய்தார். இவ்வார்த்தையையுணராதமாணக்கன் இத்தூல உடலைக்காட்டினும் வேறுகிலக்ஷணமாயுள்ளவஸ்துவையான் காணெனன்றான். அதைத்திருச்செவிசாற்றியவரான் பீழையும் நகையுங்கொண்டார்.

(ப-ம்) (ஜஹாஸொரூவிநாஃ) பீழையுமென்பது முன்னிச்சீடன் வைராக்கியாதி சம்பத்தையும் விவேகத்தையும் அடைந்தும், நம்முன்புலப்பட்டும் அக்ஞானவலிமையால் தேகமின்னது தேகியின்னதென்றறியாமலிருக்கும்படிசெய்யப்பட்டிருக்கிறானெயன்று (அக்ஞானத்தைநோக்கித்துக்கிடத்ததாம்).

நகையுமென்பது அநேககோடிஜீவர்கள் அனாதியாயிருக்கிற அவித்தியாவாசனையிற்றகட்டுண்டு புண்ணியபாபமிசரகர்மத்தால் தேவதிரியக்மனுஷ்யாதிஜன்மங்கலையடைந்து சுகலேசமின்றி விஷயத்தில்மூழ்கி உண்டதே உறுதிகண்டதே சாக்ஷியென்று நம்பித்துக்கிக்கிறவனேகம்பேர்களுக்குள், இவ்வொருவனாவது நம்மிடம்வந்து தேகம் தேகிகளை இன்னதென்றுதெரிந்துகொள்ளக்கருதிக்கேட்டனனெயன்றெண்ணி சந்தோஷித்தாரென்பதாம்.

ஜெஹாஜநெஜாநாவூஜெஹீதிவெதூஸுபெகொவாவெதுஸவடூ
விகாராஃ | ஸுபூளகொவாஸூநூவெதூவூவொயெயூ
ஹாதூகெஷஜூபூஜாதவஜஸூ || (176)

(பொ) தேகத்தைக்காட்டினும் வேறுதேகியான ஆத்மாயார்? அவரையான்காணென்றும், மயக்கமான சொப்னவஸ்தையிலுண்டான சுகலவிகாரத்தையும் சாக்ஷியாயறிந்திருப்பவன்யார் சொல்? தோற்றமற்றதான சுஷுப்தியவஸ்தையைக்கண்டவன் யார்? நனவில் சப்தாதிவிஷயங்களையறிமுகிற்கும் அறிவுதான் யாது? நீ சொல்வாயாக.

ஜாபூதூரெஸகவவிஷயாநக்ஷஜாநெதஹிபூஜாநெஸுபெவஸூ
ஜெஹீவிதயாஸூபூகாநெநகினிசு | ஜாநாஜெவூபூகிநிசு
யாவூஹாஹபூஜாநெகினிதூதூகூஸவஜெஜெபூபூஹித

கூம்ஹாது || (177)

(பொ) ஹே தேசிகேந்திரா, ஜாக்கிரதாவஸ்தையில் சுரோத்திராதி இந்திரியங்களால் கிரகிக்கப்பட்ட சப்தாதிவிஷயங்களாயவையுமறிந்ததும், யானறிந்த ஜாக்கிரத்திலுள்ள நினைவுகளொழிந்து சொப்பனாவஸ்தையின்கண் அஸ்திரமான சப்தாதிவிஷயங்களையறிந்ததும், சுஷுப்தியவஸ்தையில் மூலாக்ஞானவிருநையறிந்ததும், இத்தேகத்திற்கன்னியமான ஒருதேகியிருப்பதுபோலும் தீனமனுபவிப்பதொக்கும், அஃதுள்ளவாறு சர்வகாலமும் தோற்றவில்லை, சற்றுமனதிலுதிக்கும் பின்மறைக்கும் அதின்னதெனயதார்த்தமாய் அருளிச்செய்வீராக என கைவல்ஸியதீபிகை தத்துவபிரதிபப்பிரகரணம் 19-வது சுலோகம் முதல் 24 வரை.

அ-கை. இவ்விதம் வினவிய சீடனுக்கு சிருஷ்டிகிரமம் கூறப்படுகிறது.

விஜ்நாந்நியஸ்ய ஹவ்யதிவிவஸ்யதீதா |

தஜோரஜஸ்க்ஷமாணாஹ்ருதிவிபியாயஸா || (178)

(பொ) ஸச்சிதானந்த பிரம்த்தின் பிரதிபிம்பத்துடன் கலந்து சத்துவ ரஜசுதமோகுணங்களுடன் கூடியிருப்பதே மூலப்பிரகிருதியென்றறி, அம்மூலப் பிரகிருதியுபிரண்டுவிதமாயிருக்கிறது.

ஸக்யஸாஹ்யவிஸாஹ்யாஹ்யாவிஷேததே || (178½)

(பொ) சுத்தத்தோடும் அசுத்தத்தோடும் கலந்திருப்பதால், மாயைமென்றும், அவித்தையென்றும் அவைகள் முறையே சொல்லப்படுகின்றன.

ஜாயாவிவ்வாவஸீக்யத்யுதாஸ்யாஹ்வயஜ்ஞாஸ்யா ||

சுவிஷ்ணவஸமஸ்யந்யஸ்யெவ்வித்யுதாஹ்வயா || (179½)

(பொ) மாயையில் பிரதிபலித்தசைதன்னியம், அம்மாயையைசுவாதீனஞ்செய்துகொண்டு ஸர்வக்ஞனை ஈசனாகவிருக்கிறார். அவருக்கன்னியமாய் அவித்தையில் பிரதிபலித்தசைதன்னியமான ஜீவனோவெனில் அவித்தைக்குவசமாய் அவைகளின் விசித்திரத்தால் வெகுவிதமானான்.

ஸாகாரணஸாரீரஸ்யாத்யுதாஹ்வயாஹ்வயா || (180)

(பொ) அந்த அவித்தையே காரணதேகமாயாகிறது. அக்காரணதேக

த்தையபிமானிப்பவன் பிராக்ஞைகவாகிறான்.

தஜீவ்யாநவ்யக்யதெஜஸஜ்ஜாமாயெஸுராஜ்யா |
வியதவநதெஜோஸ்யஹவொஹகுதாநிஜஜ்ஜிரொ || (181)

(பொ) அப்பிராக்ஞர்களின் போகத்தின்பொருட்டு ஜகத்காரணமான தமோகுணமாயையினின்று ஈசனாகையால் வான், காற்று, தீ, நீர், மண் முதலிய ஐம்பூதங்களுண்டாயின.

ஸகூரொஸெவ்ணுவிஸுஷாங்க்யஜாஜீஜ்யவணுகொ |
ஸெஜாதகூலகூரஸநவ்யாணாவ்யஜைவஜாயதெ || (182)

(பொ) அப்பூதங்களின் சத்வகுணவியஷ்டபாகங்களான ஐந்தால் ஞானேந்திரியபஞ்சகம் கிரமமாக செவி, துவக்கு, கண், நாவு, நாசிகையென்றநாமங்களோடுண்டாயின.

தெதரண்கூரணஹவெப்யுதஜ்ஜெஹததஜியா |
ஜெநாவிஜஸுரஹவெஸுரஹஜ்ஜெஸுரஹிஸுயாஜிகா || (183)

(பொ) சமஸ்தங்களாயிருக்கிற அந்த சத்துவசமஷ்டியால் அந்தக்காணமுண்டாயின. விருத்திபேதத்தால் அந்த அந்தக்காணமே இருவிதமாயிற்று. ஜலேசனைரூபமாயிருப்பதுபற்றிமனமென்றும், நிச்சயரூபமாயிருப்பதுகொண்டு புத்தியென்றும், பெயருடையதாயிருக்கிறது.

ரஜோஹெஸெவ்ணுவிஸுஷாங்க்யஜாஜீஜ்யாணிகா |
வாஹாணிவாஜவாயஹவஸுரஹிஸுயாநாநிஜஜ்ஜிரொ || (184)

(பொ) அப்பூதங்களுடைய ஐந்தாயிருக்கிற ரஜோகுணவியஷ்டபாகங்களால் முறையாய் கர்மேந்திரியங்களான வாக்கு, கை, கால், பாயு, குகியமென்னாமங்களுடனுண்டாயின.

தெதஸுஹெப்யுஸுஹிதெதஜ்ஜொணாவ்யுதஜ்ஜெஹதவணுயா |
வ்யுணாவாநஸுஜாமஸுரஹிஸுயாநவ்யுநவ்யதெவஹ || (185)

(பொ) சமஸ்தங்களாயிருக்கிற ரஜோகுணசமஷ்டியால் பிராணவாயுவுண்டாயிற்று. தொழிற்பேதத்தால் அப்பிராணவாயுவே பிராணனென்றும், அபாணனென்றும், சமானனென்றும், உதானனென்றும், வியானென்றும் ஐவிதங்களாயிருக்கின்றன.

ஹைகிரேயுஜியபுராணவணுகெடுநஸாயியா !

ஸரீரஸஸ்துபலிஸுருக்ஷஜ்ஜிமேயுதெ || (186)

(பொ) ஞானேந்திரியம் ஐந்து. கர்மேந்திரியம் ஐந்து. பிராணதிகள் ஐந்து. இவைகளோடும் மனம் புந்தி 2-ம் இப்பதினேழும் கூடியவையாதோ, அதுலிங்கதேகமென்றும், சூக்குமசரீரமென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

புராஜீகூலுதூலிபிராநெநெதஜஸகூவபுவடிதெ !

ஹிரண்யுமலுதாஸஸுயொவபுஷிஸேஷிதா || (187)

(பொ) சுஷுப்தியபிமானியான பிராக்ஞன் அந்த சூக்குமதேகத்தில் தாதாத்மியாபிமானத்தால் தைஜஸனென்றநாமமடைகிறான். மாயையில் பிரதிபலித்த ஈசன் அதிலபிமானித்து ஹிரண்யகர்ப்பராகிரார். அவ்விருவர்களுக்கும் பேதமேதெனில் வியஷ்டி சமஷ்டிகளே பேதமாம்.

ஸலேஷிர்ஸஸுவெஷாஸூதூதாஷாதுவெஷநாக !

தஷலாவாதுதொநெதுகூயுஷெஷுஷிஸுஷ்யா || (188)

(பொ) சர்வத்தையும் தானாய்ப்பார்க்கிறனாகத்தவருனத்தால் ஈசுவரன் சமஷ்டியபிமானி ஆகினார். அவரைக்காட்டிலும் அன்னியமாயிருக்கிற ஜீவர்கள் அச்சர்வாபிமானமற்றதால் வியஷ்டியபிமானிகளாய்ச்சொல்லப்படுகின்றார்கள்.

- (யுக்தி) (1) பட்டணம்போல் சமஷ்டி. கிராமம்போல் வியஷ்டி.
 (2) வனம்போல் சமஷ்டி. விருகூழம்போல் வியஷ்டி.
 (3) அரசன்போல் சமஷ்டி. பிரஜைகள்போல் வியஷ்டி.
 (4) கங்கைபோல் சமஷ்டி. கடஜலம்போல் வியஷ்டி.
 (5) மண்போல் சமஷ்டி. கடங்கள்போல் வியஷ்டி.
 (6) சூத்திரம்போல் சமஷ்டி. மணிகள்போல் வியஷ்டி.
 (7) கிரகஸ்தன்போல் சமஷ்டி. பிரமசாரிபோல் வியஷ்டி.

இவைகள்போல் ஜீவேசுவரர்கள் மகதுபாதியால் சமஷ்டியும், அற்போபாதினால் வியஷ்டியும் பொருந்தியிருக்கின்றனர்.

தஜொமாயவநெஷுதுஷொமாயதஜநெ !

வணிகுரொகிவவாநுதெதுகூவியுஷாஷிகு || (189)

(பொ) பின்னும் அச்சீவர்களின் போகத்தின்பொருட்டும், போக்கியவஸ்துக்கள் ஜராயுஜாதிசரீரங்களுற்பத்தியின்பொருட்டும், சமஸ்தசெவ்வுமும், சர்வவல்லமையும், சகலகீர்த்தியும், சர்வசக்தியும், வைராக்கியமும், அபரோக்ஷஞானமும் நிறைந்தபகவானான ஈசன் ஆகாசாதிபஞ்சபூதங்களொன்றொன்றையும் பஞ்சீகரணம் செய்தார்.

அ-கை. அப்பஞ்சீகரணமாவதேதெனில்.

அபிராமிபாயமெவெகெகௌ தபயபூபூயஜேவநம் |

ஸுஸெதராதீயாஸெயெபூஜநா துனுவனுதெ || (190)

(பொ) ஒவ்வொருபூதத்தையுமிரண்டாகச்செய்து பின்னும் முதலாவது பாகத்தை நான்கு நான்காய்ச்செய்து தன் தன்பாகத்திற்கன்னியங்களானவிரண்டொருபாகங்களோடுசேர்த்ததால் அப்பஞ்சபூதங்கள் ஐந்தைந்தாகவாயின.

தெதரணஸுதலுவநவெவாபூவொமாஸ்யொஹ்வம் | (190½)

(பொ) அப்பஞ்சீகரணம் செய்தபூதங்களால் அண்டமுண்டாயிற்று. அப்பிரமாண்டத்தில் அதலாதி பதினான்குலோகங்களும், அவைகளில் பிராணிகள் புஜிக்கயோக்கியமான அன்னாதிகளும், அந்தந்தலோகங்களுக்குசிதமான சரீரங்களும், ஈசுவராக்களுயால் உண்டாயின.

ஹிரண்யபூஷுநெவஸிநெஹெவெஸூநரொஹவெக |

தெஜஸாவஸுதாயா தாபெவதியபூராடியம் || (191½)

(பொ) அவ்விரண்யகர்ப்பர் இத்தூலதேகத்தினபிமானத்தால் வைசுவானரராகினர். தைஜஸர்கள் இத்தூலசரீரபிமானத்தால் விசுவனென்று நாமம் பூண்டனர். அதற்குள் அவாந்திரநாமங்கள் யாதெனில் கர்மவிசித்திரத்தால் சரீரவிசித்திரமடைந்து தேவதிரியக்ராதிகளென்றபெயரை அடைகிறார்கள்.

தெவராஹஸிபூநெவா துக்ருகுவெவாயவிவஜிபூதம் |

கூவபுதெகபூஹொமாயகபூகதபூனுவநுதெ || (192½)

(பொ) (பகிர்முகாளாக) வெளிநாட்டத்தையுடையவர்களாயிருக்கிற அஜ்ஜீவர்கள் பஞ்சகோசசாக்ஷித்துவ வில்லாதவர்களாய், போகத்தின்பொருட்டு உழவாதிதொழில்களைச்செய்துநாண்ட தொழிற்பெய்வதற்கே புஜிக்கிறார்கள்.

✓

20

204

(பொ) பிர்மசொருபமானதன்னைமறந்ததே முதலாவதவஸ்தையான அக்ஞானம் பிர்மவஸ்துமுற்றிலுமில்லையென்றும், அவ்வஸ்துவிருந்தால் விளங்கமாட்டாதாவென்றும் தோற்றுவதே இரண்டாவதவஸ்தையான ஆவரணமாம். சரீரமுதலியசுகலதோற்றங்களும் மூன்றாவதவஸ்தையாகியவிஞ்சையுமாம். ஆசாரியனு

பதேசத்தால் (சுவர்க்காதிலோகம்போல்) எவ்விடத்தோ பிர்மமிருக்கிறதென்றறிச்
சபமே நான்காவதவஸ்தையாகியபரோக்ஷநூனமாம்.

தகவாபுஸ்யவிவாரணாஜமழிஂ-தகூஹஸ-தனிஂஸு-றெஹவா
ஹதிதிஸிதிஹிபுகபி-தாறெஸவாவரொகூஂஸ-றெயஃ ।

கதாங்காபிநிவதிபுரெவவிதிதாடிஃவஃபுஹாணிஸ்மிராதாநாதிவதி
நமோஃதபுரெவகதாங்காபிநிவதிதாடிஃவஃபுஹாணிஸ்மிராதாநாதிவதி || (1971)

(பொ) குருமுகமாய் உபக்கிரமாதிஷ்ட்விதவிங்கதாத்தபரியவிசாரத்தால் தோன்றப்பட்டநாமரூபாத்மகமானசகலஜகத்தும், சொப்பனத்திற்கண்ட (யானைமுதலியவைகள்போல்) சுத்தப்பொய்யென்றும், சத்தொருபுத்தின்விளக்கத்தால் நிஜம்போல் பார்க்கப்பட்டாலும், வாஸ்தவத்திலில்லையென்றும்தள்ளி, பரோக்ஷமாய்க்கண்டபிரம்மே நானென்றறிந்து துணிந்திருப்பதே ஐந்தாவதவஸ்தையாகிய அபரோக்ஷஞானமாம். கர்த்திருத்துவபோக்த்திருத்துவரூபமானவிசேஷபரிவர்த்தியே ஆறுவதவஸ்தையாகியதுக்கரிவர்த்தியாம். (மேற்கூறியவைகளின் அப்பியாசபலத்தால்) அடையவேண்டுவதெல்லாமடைந்து செய்யவேண்டுவதெல்லாம் செய்துமுடிந்திருப்பதே ஏழாவதவஸ்தையான ஆனந்தாவாப்தியாம்.

(அ—கை). மந்தபுத்தியுடன் கூடின சீடனுக்கு மேற்கூறிய அனுபவம் நன்றாய் வெளியாகும்பொருட்டு திருஷ்டாந்தமூலமாய் அறிவிக்கிறார்.

சுதந்திர ஷாநொயந்தீக்பாஸரி தனடிஸ்தாஷெஷாஃ |
மணயநஸெகெகொஹாஃகாஜாநஸுவீஸைஞவெதி || (1981)

(பொ) இவ்விஷயத்தில் நீ அறிந்துகொள்ள ஒரு திருஷ்டாந்தம் கேழ். பத்துப்புருஷர்கள் ஓராற்றை நீந்திக்கரையேறியவர்களுக்குள் ஒருவன் தன்னை மறந்து ஒன்பது பேர்களையெண்ணி, பத்தாவதான தசமன் ரதியில் மறித்துவிட்டானென்றும் இனியென்னசெய்வொமென்றும் துக்கத்திருந்தவனை வழிப்போக்கென்றுவன் ஒன்பது பேர்களையெண்ணிக்காண்பிவித்து நீயே பத்தாவானென்று சொன்னவடன் தானே தசமனென்று சந்தோஷித்தான்.

(அ-கை). திருஷ்டாந்தத்தை விஸ்தரித்துக்காண்பித்தல்.

ஸூரியாகாசாஸொயம் நாவூநலாதீதிவாவுதிக்கயிதா !
விசெஷவொவநசொகம் ஸபாஸூனிகவாக் ரொகஷம்ஹி || (199 $\frac{1}{2}$)

வினாக்கள்-விடைகள்

[illegible][illegible][illegible]

(பொ) விண்ணொன்றேமகாகாசமென்றும், மேகாகாசமென்றும், கடா
காசமென்றும், ஜலாகாசமென்றும், நான்குவிதமாய்க்கற்பிக்கப்படுவனபோல்
சர்வபரிபூரணமானவஸ்துவொன்றே பிர்மமென்றும், மாயோபாதிதனான ஈசனெ
ன்றும், சதஸிகாரங்களுக்கும் சாக்ஷியானவரேகூடஸ்தரென்றும் அந்நுக்கரண

(பொ) சத்துவகுணவிகாரனாயும், சஞ்சலனாயும், சங்கற்பவிகற்பரூபனாயும், கரணரூபனாயுமிருக்கிறமனோமயகோசன் முன்னுரைத்த ஆத்மாவாகான். சத்வகுணவிகாரனாயும், நிச்சயரூபனாயும், கர்த்தாவாயுமிருக்கிறவிக்ஞானமயகோசன் ஆத்மாவாகான். தன்னக்ஞானவிருத்தியிற்பிரதிபலித்து ஆனந்தாகாரனாயிருக்கிற ஆனந்தமயகோசனுனவேதோக்த ஈசுவரன் ஆத்மாவாகான்.

பஞ்சகோசவிவேகம்,

(ப—ம்) கோசமென்றால் ஜலத்திலுண்டானபாசமானது ஜீலத்தைமறைப்பதுபோலும், அக்கினியிலுண்டாகியபுகை அக்கினியைமறைப்பதுபோலும், பூமியிலுற்பத்தியாகியவிருக்ஷங்கள் பூமியைமறைப்பதுபோலும், முஞ்சிக்கதிருடன் கூடினமுஞ்சிப்புல் அக்கதிசைமறைப்பதுபோலும், சூரியகிரணத்தாலுண்டானமேகம் சூரியனைமறைப்பதுபோலும், கத்தியை உறைமறைப்பதுபோலும், புளியந்தோடு புளியம்பழத்தைமறைத்திருப்பதுபோலும், சரீரத்திலுண்டானரோமங்கள் சரீரத்தைமறைப்பதுபோலும், தன்னக்ஞானத்தால் தன்னிடத்தில் பொய்யந் யக்கற்பிக்கப்பட்ட அன்னமயாதி பஞ்சகோசங்கள் தானான ஆத்மசொருபத்தை மறைத்து பருத்தேன் இளைத்தேனென்ற அன்னமயகோசாத்தியாசத்தையும், பசிதாகத்துடன் கூடினெனென்ற பிராணமயகோசாத்தியாசத்தையும், சரீரம்நர்னென்றும், பதார்த்தங்களென்னதென்றும் சத்தியபுத்தியாய்நம்பி, நானாவித கற்பனைகளுடன் கூடித்திரிகிறதான மனோமய கோசாத்தியாசத்தையும், நான் கர்த்தாவென்றும் சகலகிரியைகளும் நம்மாலேயேசெய்யப்படுகிறதெனவும், நமக்குச் சமமாய்ஒருவரும் இவ்வுலகிலில்லையென்றும், நாம் கற்பகோடிகாலமிருக்கப்போகிறோமென்றும், நாம்புஜிக்கும்நிமித்தம் சகலவிஷயங்களும் எப்பொழுதும் குறைவன்றி விருத்தியடைய வேண்டுமெனவும், எண்ணிக்கொண்டு அகம்பாவத்தை ஆசரியித்திருக்கிற விக்ஞானமய கோசாத்தியாசத்தையும், ஜாக்கிர சொப்பனங்களில் பிரியமாத பிரமோதாதிவிருத்திகளுடன் கலந்து, தனக்கிஷ்டமானவஸ்து தன் திருஷ்டிகோசரமானவுடன் அவ்வஸ்துவிற்பிரியமும், அவ்வஸ்து தனக்குக் கிடைத்தவுடனுண்டாகிய மோதமும், அவ்வஸ்துவின்னுபவமாகிய பிரமோதமும், இம்முன்றுவிதவிகாரத்துடன் கூடினஜீவன் (வல்லுரூப்பகூழ்போலும், சகுணிப்பகூழ்போலும்) சாக்கிரசொப்பனாவஸ்தைகளிலுமுன்று சுகலேசமில்லாமல், பிந்தானந்தமாகிறபோஜனத்தை புஜிக்குநிமித்தம் அதிவேகமாய் சுஷுப்தியவஸ்தையடைந்து அக்ஞானவிருத்தியுடன் கலந்து ஒன்றுமறியாமல் சுகித்தேனென்ற அனுபவரூபமான ஆனந்தமயகோசாத்தியாசத்தையுமடைந்து வெகுகாலமாய்துக்கித்துக்கொண்டிருக்கிற துக்கம் நிவாரணமாகும்பொருட்டும், இனி ஒருகாலும் இவ்வைங்கோசாத்தியாச முண்டாகாமலிருக்கும்நிமித்தமும், இப்பஞ்சகோசவிவேகத்தை இவ்விடத்திற் சுருக்கிக்கூறப்பட்டது.

கொடுவது என்பது உடனடியாகவே உரிமைகளை வழங்குவது
 உரிமையாக இருக்கிறது. காணாமல் போனவர்களைத் திரும்பிப்
 பெறும்படி உரிமைகளை வழங்குவது உரிமை (2017)

[illegible]

ஜாதித்தவ்வு-ஷாப்தியாவஹு-தராங்காதாஸ்யொல-யஸங்கோ
வாஸனி-தாலவாஹு-நிதியெகமூரவமடாஷவ | ஸவடாஜாநவி
ஸவடாஜிவவாநு ஜிநெஷ்வநொஸம்ஸொயாகனெண்காஷ்வஜாம்
வைஜாயிஹஸ்வஷ்வாவஜாஜிவநெக் || (209½)

(பொ) சமுத்திரத்திலுண்டாகிற அலைகளடிக்கடி நாசமுதுவனபோல், தூலஞுக்கும் காரணங்களானசீரத்திரயங்களுமும், ஜாக்கிரசொப்பனகஷுப்திக ளாகியஅவஸ்தாத்திரயங்களுமும், பூதபஷுபிவர்த்தமானாதிகாலத்திரயங்களுமா னஅலைகள், ஜன்மமாகிறகடலில் அடிக்கடியுண்டாய் நாசமடைவதை யான் எவ் விதமென்றைப்பேன். சகல கற்பனைகளுக்கும் நீ சாக்ஷியாய் அறிந்துகொண் டிருக்கிறாய். இதிற்கஞ்சுற்றேனுமையயில்லை. தெக்ஷிணமூர்த்தியாய் விளங்கு ம ஆகிசுருநின் பாதத்திலாணைவைத்து அந்தபீர்மவஸ்துவைத்தவிர வேறுவஸ்து வில்லையென்று யானுரைக்கின்றேன் என கைவல்லியதிபிகை தத்துவபிரதிபிபிரக ரணம் 59 முதல் 72 வரை. சுலோகங்களில் கூறியிருக்கிறது.

(அ—கை) அன்வயவியதிரேகங்களினால் பஞ்சகோசத்திலிருந்து பிரிக்
கப்பட்ட ஆத்மாவிற்கு பிரம்மத்துவம் சித்திக்கும்பொருட்டு அதற்குப்பிரமாண
மாகக்கூறியகடவல்லியுபநிஷத்தின் வாக்கியத்தைக்காண்பிவிக்கிறார்.

யயாஃநாதிஷ்டெகவரோத்யாயுக்யாஸஃஹுதஃ ।

ஸரீரத்யயாஜீரெஃவரஃஸுஹெவஜாயதெ ॥ (210½)

(பொ) முஞ்சிப்புல்லில் நடுவிலிருக்கிறகதிராகிய ஆணி எப்படி மேல்தோ
ட்டிலிருந்து பிரித்தெடுக்கப்படுமோ, அப்படி ஸ்தூலரூபமகாரணதேகங்களா
கிறமேல்தோடுகளினின்றும் ஆத்மாவாகியதிரானது (சாதனம் நிறைந்த அதிகாரி
களால்) அன்வயவியதிரேகயுக்தியினால் பிரிக்கப்பட்டு பரப்பிரம்மமாகவே ஆகி
றது.

[கு—பு.] சுஃமஃஷுரோதூஃவஃஸுஹெவஜாயதெநாநாஃ
ஹுத்யெஸன்னிவிஷ்டஃ । தஸுஹுரீராக்ஸுஹுஹெநுநாதிவெ
ஷ்டீகாஃஸுஹெருண ॥

முஞ்சிப்புல்லினின்றும் நடுக்கதிரை உபாயசாலிகள் வேறுபடுத்தியெடுப்
பதுபோல் அங்குஷ்டமாதிரராயும், (சகல சரீரத்திற்குள்ளும் வளைபட்டிருப்ப
தால்) புருஷராயும், (பூர்ணராயிருப்பதால்) புருஷராயும், சகலபிராணிகளுடைய
ஹிருதயத்திலெப்பொழுதும் அந்தராத்மாவாயுமிருக்கிற ஆத்மாவைத்ததிரிய
சாலியானபுருஷன் தன் சரீரத்திரயங்களினின்றும் பிரித்தறியவேண்டுமென்று
வைசிரவணமகரிஷியின்புத்திரனானசிகேதுக்கு எமனால் கடவல்லியுபநிஷத் 6-ம்
வல்லி 17ம் வாக்கியமாய்க்கூறப்பட்டிருக்கிறது.

வராவராத்நாரெவயுக்யாஸஃஹாவெதகதா ।

தகூஸுரோதிவாகெஸுஸாஹாத்யாஹெநகூஷுதெ ॥ (211½)

(பொ) கூடஸ்தப்பிரம்ங்களுக்கு அன்வயவியதிரேகயுக்தியால் எந்தயே
கத்துவமானது சம்பவிக்கப்படுகிறதோ அந்தஏகத்துவம் தத்துவமவியாதிவாக்
கியங்களினாலும் விட்டுவிடாதஇலக்கணையாலும் காண்பிவிக்கப்படுகிறது.

(அ—கை) (தகூஸுலி) என்கிறவாக்கியத்தில் (தகூ-கூ-ஹெ) என்ற
மூன்று பதங்களிருப்பதால் அதில் தத்பதவாச்சியார்த்தத்துடன் கூடின பிரம்மத்
தைக்கூறுகின்றார்.

ஜமதெதாயஃவாஹாநாரீயாரோதாயதாஸீஃ ।

கிதிதூஸஃஹுஸகாஹாஃஹுதெஹுததிரா ॥ (212½)

(பொ) எந்தப்பிரம்சைதன்னியம் தமோகுணப்பிரதானமாயிருக்கிறமாயாசக்தியைக்கிரகித்து உபாதானகாரணமாகவும், சுத்தசத்துவப்பிரதானமாக அந்தசக்தியைக்கிரகித்து ஜகத்திற்கு நிமித்தகாரணமாயுமிருக்கிறதோ அந்தப்பிரம்சைதன்னியமே 'தத்' யென்றசொல்லாற்சொல்லப்படுகிறது.

அ-கை. 'த்வம்' பதவாச்சியார்த்தத்துடன் கலந்த பிரம்சைத் தன்னியத்தைக்கூறுகிறார்.

யஜுரேவிதஸகூடாங்காபகேஜாஹிஷுஷீதாஃ ।

சூரெதேததூரஸ்ய ஹக்ஷ்வபெநகதெஷாயுதே ॥ (213½)

(பொ) பரப்பிரம்மானது எப்போது ஆசையென்றதமோகுணத்தாலும், கர்மமென்றாரோகுணத்தாலும் தூஷிக்கப்பட்டு, மலினசத்துவமான அனித்தியாசக்தியைக்கிரகிக்கிறதோ அப்பொழுது அந்தப்பிரம்சம் துவம்பதவாச்சியமாகச்சொல்லப்படுகிறது.

அ-கை. இவ்விதம். தத்வம்பதங்களினர்த்தத்தைக்கூறி வாக்கியார்த்தத்தைச்சொல்லுகிறார்.

தித்யீவிதாஜேகூர்வரஸூரவிரோயிநீஃ ।

சுவணஸ்வஹிஷாநதேஹாவாக்ஷேநகக்ஷுதே ॥ (214½)

(பொ) ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாயும், முக்குணங்களாயுமிருக்கிற அந்தமூலப்பிரகிருதியைவிட்டு (தகூவி) யென்றமகாவாக்ஷயத்தால் தேசகாலவஸ்துக்களால் கண்டிக்கப்படாததாயும், ஸச்சிதானந்தமாயுமிருக்கிறபிரம்மானது, போதிக்கப்படுகிறது.

ஸெயதிதூர்வாக்ஷேஷுவிரோயாதூர்வாக்ஷேயொஃ ।

தூர்மெநஹாமயொரெகக்ஷுயொயக்ஷுதேயயா ॥ (215½)

ராயர்விஷேவிஹாயெவஜேஷாயிவரஜீவயொஃ ।

சுவணஸ்வஹிஷாநதேஹாவாக்ஷேநகக்ஷுதே ॥ (216½)

(பொ). அவனே இந்ததேவதத்தனென்றயிஷைமுதலியவாக்கியங்களில் அந்த இந்ததேசகாலாதிசூருக்கு விரோதமாயிருக்கிற அம்சங்களின் பரித்தியாக

த்தால், விருத்த மன்றியிலிரண்டுக்குமாதாரமானவொருவனெப்படி காணப்படுகின்றனோ அப்படி ஈசஜீவர்களுக்குபாதிகளாயிருக்கிறமாயை அவித்தைகளைத் தள்ளி, அகண்டமாயும் ஸச்சிதானந்தமாயும் சிரேஷ்டமாயுமிருக்கிறபிரம்மே இலக்கணபால் போதிக்கப்படுகின்றதென பஞ்சததித்துவவிவேகத்தில் 42½ முதல் 48½வரை சுலோகங்களில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

(கு—றி). 212½ முதல் 216½ வரை ஒன்றாய்ச்சேர்த்தெழுதப்படுகிறசாந்தோக்கியோபதிஷ்த்து 8-வது கண்டம் 7-வது வாக்கியம்.

[வெண்தடாதுஜிஜிஹ்வஸுதததுஸுதா தகூலிஸிஸுதகெதொ ஐதி] ஹே சுவேதகேது, இந்த சகலஜகத்தும் ஆத்மசொரூபம் அந்த ஆத்மாவே தத்பதலக்ஷியார்த்தர் அதுவேசத்தியம். அந்த பிரம்மே நீயாயிருக்கிறாயென்று உத்தாலகமகரிஷி தன்மைந்தனான சுவேதகேதுவுக்கு கூறியிருக்கிறார்.

வாக்கிய விருத்தியில் 39-வது சுலோகத்தில் சங்கரகுருவால்

கூறியதாவது:!

ஸம்ஸமபூவாவிஸிஷ்டாவாவாக்யாயெபூநாத்ஸுலோகம் |
சுவமெணு கரஸகைதவாக்யாயெபூவிஜ்ஷாஸுலோகம் ||

(தக்—கூம்) என்ற மந்தங்கள் வாச்சியலக்ஷியத்துடன் கூடியவைகள், தத்பதத்திற்கு மாயையும் ஈசனும் வாச்சியார்த்தம், லக்ஷியார்த்தம் பிரம்மம். துவம்பதத்திற்கு அவித்தையும் ஜீவனும் வாச்சியார்த்தம், கூடஸ்தர் லக்ஷியார்த்தம். இவர்களை எந்த வாக்கியத்தால் பிறித்தறிகிறதெனில், சம்சர்க்கவாக்கியத்தால் பிறிக்கலாமோவென்றால் (மாரீநய) யென்றவாக்கியமானது, பசுவையும் புருஷனையும்சேர்த்துப்பேதமாய்கூறுகிறது. அதுபோலிந்த தத்துவமலி விசாரஸ்தலத்தில் தத்பததுவம்பதங்கள் வாச்சியலக்ஷியங்களுடன் கூடியிருக்கிறபடியால் (ஸம்ஸமபூ) வாக்கியத்தாலுமைக்கியம் சித்தியாது. (விஸிஷ்ட) வாக்கியமான (கீயொது) என்றவாக்கியத்தில் நீலநிறமுள்ள புஷ்பமென்றும், வெள்ளைநிறமுள்ளபுஷ்பமென்றும், விசேஷணமாய்க்கூறப்படுவதுபோல், தத்பததுவம்பதங்களுக்கு மகதுபாதியும், அற்போபாதியும், சர்வக்ருத்துவ கிஞ்சிக்ருத்துவமுதலான விசேஷணங்களுமிருப்பதால் மேற்கூறிய விசேஷ்டவாக்கியத்தாலுமைக்கியம்கூடாது.

அகண்டைகர சமான வாக்கியார்த்தமே, வித்துவான்களின் சம்மதம் (ஸாபாநாபிகாணஸம்வாயம்) (விஸேஷணவிஸேஷஸம்வாயம்) (அக்ஷு) (அக்ஷணஸம்வாயம்) இவைகளில் சாமானுதிகரணத்தால் ஐக்கியம் கூறலாமோவென்றால், கூடஸ்தரும் பிரம்மமும் வாச்சியலக்ஷியங்களுடனும், சத்துவரஜஸ்தமோகுணங்களுடனும் கூடியிருப்பதுபற்றி மேற்கூறிய சாமானுதிகரணசம்பந்தத்தால் பிரமகூடஸ்தர்களுக்கு ஐக்கியம் சித்தியாது. விசேஷண விசேஷிபசம்பந்தத்தால் ஐக்கியம் சித்திக்குமோவென்று யோசித்தால் ஈசன் சர்வஞ்ஞையும், ஜீவன் ஐஞ்சிக்குஞ்ஞையும், மகத்தான மாயோபாதிபுடன் கூடினவனாயும், நிகிருஷ்டமான அவித்தியோபாதிகளையும், பூஜ்யனாயும், பூஜிக்கிறவனாயும், கர்மபலதாதாவாயும், கர்மபலாபேகையால் கர்மத்தைச் செய்பவனாயும், பரோக்ஷனாயும், பிரத்தியக்ஷனாயும், சுகியாயும், துக்கியாயும், சமஷ்டியபிமானியாயும், விபஷ்டியபிமானியாயும், சுவாதந்திரனாயும், அசுவாதந்திரனாயும், சர்வவியாபகராயும், கண்டனாயும், முறையே இவ்விதவிசேஷணங்களுடன் கூடின ஈசஜீவர்கள் வெகு பேதங்களுடன் கூடியவர்களுடையிருக்கும்போது இவர்களுக்கதிஷ்டானமான பிரமகூடஸ்தர்களுக்கு விசேஷணவிசேஷிய சம்பந்தத்தால் மேற்கூறியவைக்கியம் எவ்விடத்தில் சித்தியாம்?

(இ—தி) அரசனும் படைகளும்போலும், பாதாளம் விசும்பம்போலும் மேருவும் கடுகும்போலும், இரத்தினமும் பளிங்குக்கல்லுப்போலும், சுவர்ணமும் ஓட்டாங்கச்சிபோலும், ஈசஜீவர்கள் பேதமாயிருக்கின்றனர்.

(அக்ஷு) (அக்ஷணஸம்வாயம்) மே அங்கீகரமாம். அது மூவகையாம். (ஜஹ்லக்ஷ) னையென்றும் (சஜஹ்லக்ஷ) னையென்றும் (ஜஹஜ்ஜஹ்லக்ஷ) னையென்று மூவிதலக்ஷணங்களாம். (மஹாயாவொஷஃபு-திவஸகி) என்றவிட்டலக்ஷணையால் தத்துவம்பதங்களுக்கு ஐக்கியம் கிட்டாவாம். யாதுபற்றியெனில், கங்கையிலிடச்சேரியிருக்கமாட்டாதென்மெண்ணி, கங்கையைவிட்டு கங்கைக்கரையைப்பிடிப்பதுபோல், இங்கு தாஷ்டாந்திகத்தில் கூடஸ்தபிரம்மங்களைத்தள்ளியபின் எவர்களுக்கு ஐக்கியங்கூறுகிறது? ஆகையாலிந்தவிடத்தில் விட்டலக்ஷணமும்ங்கீகரிக்கக்கூடவில்லை.

விடாதலக்ஷணையால் தத்துவம்பதங்களுக்கைக்கியம் சித்திக்குமோவெனில் சித்தியாது. யாதுகொண்டெனில் (ஸாஸனோயாவதி) 20வாஸனோ எனறவாக்கியங்களில் சிகப்புநிறத்துடன் கூடியகுதிரையும், சிகப்புநிறமானபசுவும் ஒடுகிறதாய் அர்த்தம்பண்ணவேண்டியிருப்பதுபோலும், ஊஞ்சலானது வேறொரு புருஷனாட்டப்பட்டு சப்திக்கிறதெனவங்கீகரிக்கப்படுவதுபோலும், இந்த மகாவாக்கியத்திலும் வாச்சியலக்ஷியத்துடன் கலந்திருக்கிற தத்துவம்பதங்களுக்கு விடாதலக்ஷணையா அமைக்கியம்கிட்டாவாம். ஆகையால்வேதாந்தசாஸ்திர

த்தில் (லாபத்யாபுக்ஷண) மென்றும் (ஜஹஜஹுக்ஷண) மென்றும் நாமங்க ளைவகித்த விட்டுவிடாதலக்ஷணையே இவ்விடத்திற்குறவேண்டியிருக்கிறது அத ற்கு திருஷ்டாந்தமேதெனில் (ஸொயபெவடித்) என்கிற நியாயத்தால் காசியி ல் மந்திரி உத்தியோகத்தால் தண்டிகை முதலான விசேஷணங்களுடன் நிறைந்த வொருதேவதத்தனை நாம் கண்டு, பிறகு அந்தராஜாவின் விரோதத்தாலுத்தியோ கமிழந்தவுடன் அவனை பரிசாரகத்திற்குமர்ந்து வேலைசெய்துகொண்டிருக்குந் தருணத்தில் அவனை இவனென்று சொல்லும்போது அந்தப்பிரபுவே இந்தப்பரி சாரகனாவானவென்று கேட்டவனுக்கு அந்த இந்த தேசத்தையும் காலத்தையும் பிரபுத்துவத்தையும் பரிசாரகத்துவத்தையும் தண்டிகை முதலான விசேஷணங்க ளையும் கரிச்சட்டுவமுதலான விசேஷணங்களையுந்தள்ளி தேவதத்தன் சரீரத்தி லிருந்த அம்மைத்தமும்பு முதலான லக்ஷணங்களால் அவனை இவனென்றுணர் வதுபோல் தத்பதத்தில் தோற்றப்படுகிற வாச்சியங்களான மாயை ஈசன் சர்வக்ரு த்துவோபாதிகளையும், துவம்பதத்தில் தோற்றப்படுகிற அவித்தைஜீவன் கிஞ்சிக்ரு த்துவோபாதிகளான விசேஷணங்களையுந்தள்ளி, தத்பதத்தில் விளங்குகிற ஸ ச்சிதானந்த லக்ஷணத்தாலும் துவம்பதத்தில் விளங்குகிற ஸச்சிதானந்த லக்ஷ ணத்தாலும் விசேஷியமான பிரமகூடஸ்தர்களுக்கு (சுலி) பதமானது பாகத்தி யாகலக்ஷணயாலேக்கியம் கூறுகிறது.

அனேக வேதாந்த சர்ஸ்திரங்களிலுபதேசவாக்கியமான தத்துவமலி ம ஹாவாக்கியமானது குருவால் விரிவாயுரைக்கப்பட்டிருந்தாலும் இங்கு அந்த அர்த்தத்தைச்சுருக்கிக்கூறினோம், இவ்வர்த்தத்தின் மகிமையை விவேகிகள் சதா சிந்திக்கக்கடவர்கள்.

(அ—கை) மேற்கூறிய தகுவேலி மஹாவாக்கியார்த்தத்தைக்கேட்ட டி டன் குருவை வணங்கி எனதாசானே தங்களாலுபதேசிக்கப்பட்ட அர்த்தமான தென்மனதில் திருடப்படவில்லையென்று வினவியவச்சீடனுக்கு திருடப்படும் பொருட்டு மனதின் லக்ஷணத்தையும் அதின் நிவர்த்தியினுபாயத்தையும் தெரிவி க்கின்றார்.

2நொஹிவிவியம்பெராதுஸாபஹாஸாபெவேவ |
கஸாபஹாஸாபெஸாபஹாஸாபெவிவஜிபுதம் || (217½)

(பொ) ஆசையுடன்கூடிய மனது அசுத்தமென்றும், ஆசையற்றமனது சுத்தமெனவுமிரண்டு விதமாய்க்கூறப்படுகின்றன.

2நவனவபெநஹாணாங்காரணாபெரோக்யொஃ |

ஷாபாயவிஷயாஸகூபெநெகூநிவிபுஷ்யம்புதம் || (218½)

(பொ) ஜாக்கிர சொப்பன் சுஷுப்திகளில் விளங்குகிறவர் ஒரே ஆத்மா வென்றெண்ணக்கடவாய். அவஸ்தாத்திரயபாவநையிழந்த ஞானிக்கு மறுபடியும் ஜன்மம் கிடையாது.

வனகவனவவ்விற-டுதா-தூவ-டுதெவ-டுதெவடிவடிவி தஃ।
வனகயாவஹ-யாடுதெவடிபுடுதெஜவடிவக ॥ (224 $\frac{1}{2}$)

(பொ). ஒன்றாயிருக்கிற சந்திரன் ஜலவுபாதிபேதத்தால் நானாவய்ப்பா
ர்க்கப்படுவனபோல் ஒரே ஆத்மாதானே அந்தக்கரணவுபாதிதகளால் நானவிதமா
னபிராணிகளிடத்தில் வெகுவாய்ப்பார்க்கப்படுகிறார்.

வடிவஸ்வரூபதராகாஸநீயநெவபெயயா !
வடிபாநீயெதநாகாஸஸ்வரூபநெவபெயயா || (225½)

(பொ) கடத்தில் வளைபட்ட ஆகாசமானது, கடம்போகும்போது ஆகாசம் போவதாய்ச்சொன்னாலும், ஆகாசத்திற்கு போக்குவரத்தெவ்வாறில்லையோ, அவ்வாறு, சரீரத்தில் வளைபட்ட சுத்த ஜீவனாவன், சரீரம் சேஷடிக்கும்போது தான் சேஷடிப்பதாய்ச்சொல்லப்பட்டாலும், தானான ஜீவன் சிதாகாசனாகவேயிடுங்குகிறான்.

வடிவவிவியாகாராணிஷுஜாநவநம்வநம் !
ததெதெவநஜாநாதிஸஜாநாதிவநித்யஸ் || (226½)

(106) கடத்தில் வளைபட்ட ஆகாசமானது அறியாதவனால் இரண்டா ய்ப்பார்க்கப்படுவதுபோல் சரீரத்தில் வளைபட்ட சைதன்னியமானது மூடர்க ளால் நானுவிதமாய்ப்பார்க்கப்பட்டாலும், வாஸ்தவத்தில் அறியப்பட்டதாயும் அறியப்படாததாயுமாகமாட்டாது.

சூர்யசிஷ்யஸ்ய ஜெயாவ்ஜாநவிஜ்ஜாநதத்வாஃ ।
 வவாநவிவயாந்யாயீத்யஜெத்யசிஸெஷதஃ ॥ (227½)

(பொ) பரோக்ஷாபரோக்ஷக்ஞானம் நிறைந்தவனாயும் வேதாந்தசாஸ்திரங்களை அப்பியாசம் செய்து மேதாவியாயுமிருக்கிற விவேகியானவன், நெல்லில் விருப்பமுள்ள புருஷன் வைக்கோல்களைத்தள்ளி நெல்லைமட்டும் கிரகிப்பதுபோல் சுகலமான் கிரந்தாப்பியாசங்களையும் குறைவன்றி விட்டுவிடுகிறான்.

மவாஜெதகவண்பூநாங்குநவ்ரவெவுகவணப்தா !
 சுஜீநவதபுரெதஜீநகஷிமிநவ்ரவபுவாய்யா !! (228½)

(பொ) குருடனைப்போல் ரூபாதிகளைப்பாள்பவனாயும், செவிடனைப் போல் சந்தாதிகளைக்கேட்பவனாயும், கட்டையைப்போல் தன் தேகத்தைப்பாள் ப்பவனாயும் யாவன் இருக்கிறானோ அந்த பிர்மக்ஞானியே உபசார்தலக்ஷணமு ஸ்டயவனென்று சொல்லப்படுவான். இவ்வாறு அமிருதநாதோபநிடதமறைந ன்றது.

யயாநிரியெநொவஹிஸ்யெநாநாஉவஸாஜ்யதி ।

தயாவ்யதிஶ்யாஜிதஸ்யெநாநாஉவஸாஜ்யதி ॥ (233)

(பொ) கட்டையற்ற அக்கினியானதெவ்வாறு சுவபாவமாய் நாசமாகி
ன்றதோ அவ்வாறு விருத்தியின் சுஷயத்தாற்சித்தமானது சுவபாவத்தில் நாச
மாகின்றது.

ஹிதஜெவஹிஸம்ஸாரஸ்யத்யுதேநஸொயயெசு ।

ஹிதஜெநமொவஹிதமஹிதஜெநாதநம் ॥ (234)

(பொ) சித்தமே சம்சாரமாம், அதனை நன்றாய் பிரயத்தனத்துடன்
சோதனை செய்யவேண்டும். அச்சித்தத்தை பிரம்மயமாய்ச்செய்வதே மேலான
ரகசியமாம்.

ஸாராயிநியபுஞ்சுதஜெஸ்யஜெதஸொநிவெஸிதஸ்யாஜிதநியதமவம்
ஹெசு । நஸ்குதெவணபுயிதமபிராதஜாஸ்யஹைஹைஶரணெ
நஸுஹிதெ ॥ (235)

(பொ) நிர்விகற்பசமாதியினால் போக்கடிக்கப்பட்டமனதுடையவனாயும்
ஆத்ம சொருபத்தில் மனதை நன்றாய் வைத்தவனாயுமிருக்கிற யாதொரு ஞானி
யினுடைய சுகத்தை (ஆயிரம் நாவுடைய ஆதிசேஷனாலும்) நாவால் புகலவொ
ண்ணா. அந்த சுகமானது சுத்தாந்தக்கரணத்தால்மாத்திரம் கிரகிக்கப்படுமே
யொழிய அன்னியர்களாலறியவொண்ணா. இவ்வாறு மைத்திராயணியுபநிடதமு
ரைக்கின்றது.

(அ—கை) ஒரு யுகத்தில் சகல குணங்களும் நிறைந்த மைத்திரேயமக
நிஷியானவர் கைலாசத்தையடைந்து ஈசுவரனை வந்தனம் புரிந்து ஹே பகவன்
பரமார்த்த ரகசியத்தை எனக்குக்கூறவேண்டுமென்று கேட்ட அம்மகரிஷிக்கு
கைலாசாதிபதியானமகாதேவர். மேலானபிரம்விஞ்ஞானத்தை மைத்திரேயவுபநி
ஷத்து 2-வது அத்தியாயத்தில் கூறியிருக்கிறதையிங்கு யாமுரைக்கின்றோம்.

ஜெஹொஜெவாயயெபுராதஸ்யஜீவெஶ்வெஸ்யிவம் ।

த்யஜெஜ்ஜாநநிஜ்யாயெஸொஹொவெநவகுஜெயெசு ॥ (236)

தேகமே தேவாலயமென்றும் அதிலிருக்கிறஜீவனே தனிமையான சிவனெ
ன்றும் கூறப்படுகிறது. அக்ஞானமாகிற நிர்மால்லியத்தைத்தள்ளி நானே அந்த
பிரம்மென்கிறபாவனையால்வீசனை பூஜிக்கக்கடவாய்.

சுஹேஷிஸுநஞ்சுநாயுநாநிவிஷயம் |

ஸுநாநஞ்செநாநைதுநாயுநாநிவிஷயம் || (237)

(பொ) பேதமற்றபார்வையே ஞானமென்றும், நிர்ஷிவிஷயமானமனமே தியானமென்றும், மனோமலத்திபாகமே ஸ்நானமென்றும், இந்திரியநிக்கிரகம்செய்வதே சௌசமென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

ஸுஹாஸுதவிவெவெதுக்ஷோவரெஷுஹாஸுநெ |

வெவெஷுக்ஷானிக்ஷாலஞ்சுநாநெவெக்ஷானெவெதுதவஜிதம் || 238

(பொ) பிரமாமிருதத்தையே புனஞ்செய்யவேண்டும் தேகத்தை ரக்ஷிக்கும் நிமித்தம் பிஷாசரணஞ்செய்யவேண்டும். துவைதமற்றதான ஏகாந்தத்தையடைந்தவனாகி, சொருபானுசந்தானமாகிற ஏகாந்தத்தில் வசிக்கக்கடவாய்.

ஐதேதுவோவரெஜீரோநுஸவனெக்ஷோவாஸுநாயக | (238½)

(பொ) மேற்கூறிய தர்மங்களை எந்தஞானி செய்துகொண்டு வருகிறானோ அவனே முக்தியையடைகிறான்.

ஸுதஸஞ்சுதகஜநெஷுஹாஸுநெவெது || (239)

(பொ) தாய் தகப்பனுடைய சுக்கிலசோணிதத்தாலுண்டானதாயும், உத்பத்திராசத்துடன்கூடினதாயும் தீண்டலாலுண்டானதாயுமிருக்கிற இத்தேகத்தைஸ்பரிசிப்பவன் ஸ்நானஞ்செய்யவேண்டும்.

சுஹஞ்செதிவிஷுஞ்சுநெவெஸுநாயுநாநை |

ஸுஹஸுநாயுநாநைதிவெஸுநாயுநாநை || (240)

(பொ) நான் எனதென்ற மலஜலத்தைப்போக்குவதே சுத்த சௌசமென்றும், மண் ஜலங்களினால் சரீரத்திற்குச் செய்யும் சௌசமானது லௌகீக சௌசகமென்றும் சொல்லப்படும்.

விதஸுஹுக்ஷாஸுநாயுநாநை ||

ஜுநெவெஸுநாயுநாநை || (241)

(பொ) சித்தசத்திகரமான சௌசமானது தேக லோகசாஸ்திரவாசனாத் திரயங்களை நாசம் பண்ணும், ஞானவைராக்கியங்களான மண் ஜலங்களினால் அலம்புகிறதே சுத்த சௌசமென்றுங் கூறப்படுகிறது.

(பொ) சுவகதசஜாதீய விஜாதீய பேதமற்றதான ஏகமேவாத்விதியமான யாதொரு சத்வஸ்துவானது, குருவின்வாக்கியத்தால் நிச்சயம்பண்ணப்பட்டிருக்கிறதோ, அவ்வஸ்துவே ஏகாந்தமென்று கூறப்படுகிறது. மடமும் வனந்தரங்கனும் ஏகாந்தமல்ல.

ஈஸ்யஸ்யவதாஃ-கிஸ்யஸ்யாவிஷ்டவெதஸாஃ ।

நஸி-கிஸ்யஸ்யநா-கிஸ்யஸ்யாவிஷ்டவெதஸாஃ ॥ (248)

(பொ) சம்சயமற்றவர்களுக்கே முக்திசித்திக்கும், சம்சயத்துடன் கூடிய புருடர்களுக்கு ஜன்மஜன்மாந்திரங்களிலும் முக்திசித்தியாது. ஆகையால் பிர்மக்ஞானத்தில் விசுவாசத்தைவைக்கவேண்டும்.

கஸி-கிஸ்யஸ்யநா-கிஸ்யஸ்யாவிஷ்டவெதஸாஃ ।

ஸ்யஸ்யஸ்யவதாஃ-கிஸ்யஸ்யாவிஷ்டவெதஸாஃ ॥ (249)

(பொ) கர்மத்தைவிட்டதினாலும் பிரேஷோச்சாரணம் செய்ததினாலும் சந்நியாசமானது சித்திக்கமாட்டாது. ஜீவபரமாத்மாக்களுடைய சந்நியானவைக்கியமே சந்நியாசமென்று சொல்லப்படுகிறது.

வஸி-கிஸ்யஸ்யநா-கிஸ்யஸ்யாவிஷ்டவெதஸாஃ ।

தஸ்யஸ்யஸ்யவதாஃ-கிஸ்யஸ்யாவிஷ்டவெதஸாஃ ॥ (250)

(பொ) தாரேஷணை வித்தேஷணை புத்திரேஷணை முதலானதுகளில் எவனுக்கு வார்த்திசெய்த ஆகாரம்போல் தோன்றியிருக்கிறதோ, தேகாபிமானமற்றவனான அந்தப்புருடனுக்கே சந்நியாசத்திலதிகாரமிருக்கிறது.

யஸி-கிஸ்யஸ்யநா-கிஸ்யஸ்யாவிஷ்டவெதஸாஃ ।

தஸெவஸ்யஸ்யவதாஃ-கிஸ்யஸ்யாவிஷ்டவெதஸாஃ ॥ (251)

(பொ) சகலவஸ்துக்களிலும் எப்பொழுது, எவன் மனதில்வைராக்கியமுண்டாயிருக்கிறதோ அப்பொழுதே, அந்தவித்துவானானவன் சந்நியாசம்செய்து கொள்ளவேண்டும். அஃதற்றபுருஷன் சந்நியாசம் செய்துகொள்வானேயானால் பதிதனாகவே ஆகிவிடுவன்.

ஐஸ்யஸ்யஸ்யவதாஃ-கிஸ்யஸ்யாவிஷ்டவெதஸாஃ ।

ஸஸ்யஸ்யஸ்யவதாஃ-கிஸ்யஸ்யாவிஷ்டவெதஸாஃ ॥ (252)

(பொ) யாதொருபுருஷன் திரவியங்களைச்சம்பாதிக்கும் நிமித்தமாயாவது அன்னவஸ்திராதிகளைத்தேடுநிமித்தமாயாவது கீர்த்தியின்பொருட்டாவது சந்நியாசம்செய்து கொள்ளவேண்டும்.

நிபாசம் செய்துகொள்வானேயானால் கர்மமார்க்கத்திலும் ஞானமார்க்கத்திலும் நின்று நமுவிய உபயப்பிரஷ்டனாய் முக்தியையுமடையாமற்போகிறான்.

உதாரதகவலிநெஞ்வுய்யுரோஸாஸு வினாநம் ।

சுயரோஜெ வினாவதீயுஸாஜ்யயோயரோ ॥ (253)

(பொ) பிர்மதத்துவத்தையிடைவிடாமல்பார்ப்பதே உத்தமசிந்தையென்றும், பிர்மசாஸ்திரங்களைச்சிந்திப்பது மத்தியமமென்றும், இதரமந்திரோபாசனைகளையதமசிந்தையெனவும், மயக்கத்தினால் தீர்த்தாடனம் முதலியவைகள்செய்வதே அதமாதமமென்றும், ஈசனால் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

சுநஹ-குதிவிநாஜெ-வொவ்யுயாஸு-ஹணிவொஜெதெ ।

புதிவிவி-தஸாவா-மஹவாஸு-மஹவொஜெதெ ॥ (254)

(பொ) எந்தமுடன் அனுபவமின்றிவினாய் பிர்மத்தினிடத்தில் சந்தோஷிக்கிறானே அவன் ஜலத்தில் தோன்றுகிறபலத்தைச்சாப்பிட்டு சந்தோஷித்தவனுக்கொப்பாவான்.

நதஜெஷு-நிஜெ-கொயொயோ-குரோஜெநம் ।

வெரோ-ஜெ-நகஸு-ஜாகஷ-குஜெ-நகஜெ-நம் ॥ (255)

(பொ) எந்த சந்நியாசியானவன் உள்ளேயிருப்பதான பிர்மானுசந்தானமாகிறமாதாகரத்தைவிடவில்லையோ அவனேவைராக்கியமாகி, பிதாவுடனும், சிரத்தையென்னும் மனைவியுடனும், ஞானமாகியமைந்தனுடனும் கூடினவனாய் முக்தனாயிருப்பன்.

யநவ்யுஜாவயொவ்யுஜாவிஷு-வ்யுஜாஸு-வெவவ ।

தெஸவெ-ஜெ-நவ்யுஜஸு-கிங்கராஸு-கிங்கராஃ ॥ (256)

(பொ) தனவிருத்தர்களும் வித்தியாவிருத்தர்களும் முதிர்ந்தவயோவிருத்தர்களும், அந்த ஞானவிருத்தனுடைய சேவகர்களுக்குச்சேவகராவார்கள்.

உநாயயாரொ-ஹிதவெ-தஸொரோ-தா-நரோ-வ-குண-புஜெ-வஹஃ ।

வரவிஷு-ஜெ-நவ்யுஜ-வ-குரோ-ய-ஜெ-கிங்கரா-வ-குரோ-ய-வி ॥ (257)

(பொ) என்னுடையமாயையினால் மோகிக்கப்பட்டமனதுடையவர்களாயும், சர்வவியாபகனாயும் ஆத்மாவாயிருக்கிறயென்னையடையாதவர்களாயுமிருக்கிற வித்துவான்களுக்கூட காக்கைகளுக்கொப்பாக உதாரபோஷணையினிமித்தமாகவேகாலங்கழித்துக்கொண்டு திரிகிறார்கள்.

வாஷாணயொஹேணிஜுணயவிமுஹஷுப-குஜாவ-மஜுநக
ஹொமகஸீஜெ-மெகஷாஃ | தஸூாஜுதிஸஹுஜயாஅபுநஜெவக-யபூஜா
ஹூாஅபுந-வரிஹரெஜப-நஹபுவாய || (258)

(பொ) சிலை, இரும்பு, ரத்தினம், மண்முதலியவைகளாற்செய்யப்பட்ட
டிருக்கிற விக்கிரகாதிகளின் பூஜையானது முமுக்ஷுவுக்கு மறுபிறப்புக்குயோக்
கியமாயும், போகத்தையளிப்பதாயுமிருக்கிறது. ஆகையால் பிர்மஞானம் நிறைந்த
யதியானவன் தன் ஹிருதயத்தில் விளங்குகிற சுவயம்பிரகாசமான அறிவாகிற
சிவனையே அர்ச்சனைசெய்யவேண்டும். மறுபடி மாதாவின் கர்ப்பத்தில் வந்து
பிறவாமலிருப்பதற்காகவே வெளிப்பூஜையைத்தள்ளவேண்டும்.

சுனீவ-குணெபாவஹிவ-குணெபாவ-குணுகு-ஹவாணபுவ
சுனஸூ-குநெபாவஹிஸூ-குநெபாவ-குநுகு-ஹவாணபுவ || (259)

(பொ) சமுத்திரத்தில் மூழ்கியிருக்கிறகடமானது உள்ளிலும் வெளியி
லும் பூர்ணமாயிருப்பதுபோல் சைதன்னியமான ஆத்மவஸ்துவானது சரீரத்
துள்ளும் சரீரத்திற்குவெளியிலும் பூர்ணமாயிருக்கின்றது. ஆகாசத்திற்குள்ளிரு
க்கிற கடமானது உள்ளும் வெளியும் சூன்னியமாயிருப்பதுபோல் சைதன்
னியத்திற்குள்ளிருக்கிற ஜகத்தானது உள்ளிலும் வெளியிலும் சூன்னியமாகவே
விருக்கின்றது.

ஜாவவமு-ஹூவாவா-தூமு-ஹகா-தூவஜாவவ |
ஹாவநாஜீவிவாஹூகூயஹிஷ்ட-தந்யொவவ || (260)

(பொ) கிரகிக்கப்பட்டபதார்த்தமாயும் நீ ஆகவேண்டாம். கிரஹிக்கிற
வனாயுமாகவேண்டாம். சகலவாசனைகளுமிழந்தபின்னர், எந்த சைதன்னியவஸ்
துவானது சேஷித்திருக்கிறதோ அந்தசொருபமாகவேயிருக்கக்கடவீர்.

ஜுஜுஜுமு-நஜுஜு-நிதூகூவாவஸநயாஸஹ |
ஜுமு-நபு-யஜாவாஸஜாவா-நமெகவமஹஜ || (261)

(பொ) காண்பான் காக்கி பொருளிலைகளை வாசனையுடன்விட்டு, அந்
தக்கரணவிருத்திக்குமுன்விளங்குவதாயும் தனிமையாயுமிருக்கிற ஆத்மவஸ்து
வைபஜிக்கக்கடவீர்.

ஸம்ஸாஹஸவபுஸங்கூபூயாஸிவாவடிவஷ்ணிதிஃ |
ஜாமு-ஹிஜூவிநிஜே-கூவாஸூர-பவஷ்ணிதிஃவரா || (262)

(பொ) சகலசங்கற்பங்களும் சாந்தமாய் கற்போல் யாதொருஸ்திரமான விருப்பிருக்கிறதோ அந்த இருப்பே ஜாக்கிரம் நித்திரை இவைகளற்றமேலான சுவருபஸ்திதியாம்.

(அ—கை) ஒருக்கால்பிரமதேவரை சகலதேவரிஷிகளும் பூஜித்து தத்துவ மவியாதி மஹாவாக்கியார்த்தரகசியத்தை எங்களுக்குப்பதேசிக்கவேண்டுமென்று கேழ்க்க பிர்மாவானவர், வேதவியாசரின் மைந்தனான சகப்பிரமரிஷிக்கு நான்கு மஹாவாக்கியபிரமோபதேசத்தை, சகோபரிஷத்தில் ஈசனுறைத்தவாறு யானிங்கு கூறுகின்றேன் கேழ்பிராக.

ருக்குவேதோபநிடதமான ஐதரேயோபரிஷத்தில் அப்பியாசவாக்கிய மான (புஜோநம்புஹ) என்ற இரண்டுபதத்தில் முதற்பதமான பிரக்ஞான சப்தத்திற்கர்த்தம் கூறுகிறார்.

யெநெகஷதெஸ்யுநெணாதீஹிவ்யுதிவ்யாகுரோதிவ |
ஸூரபுஸூரபுவிஜாநாதிதத்யுஜோநம்பீரிதம் (263)

(பொ) எந்த அறிவால் கண்ணானது உருவத்தைப்பார்க்கிறதோ, எவ்வறிவால் செவியானது சப்தத்தைக்கேழ்க்கிறதோ, எவ்வறிவால் நாசிகையானது கந்தத்தைநுகருகிறதோ, எவ்வறிவால் நாவானது சுருசி அருசிகளையறிகிறதோ எவ்வறிவால் வாக்கு வசனிக்கிறதோ அந்த அறிவே (புஜோநம்) பிரக்ஞானமென்று கூறப்படுகிறது.

(அ—கை) (புஹ) பிரமமென்றபதத்திற்கர்த்தமாவது.

உதாஹுநெவெஹுநெவெஷுநெவெஷுஸூரவாஹிஷு |
நெஷதநுநெகஷுஹாதீபுஜோநம்புஹயுவி || (264)

(பொ) பிரமன் முதல் கவாதிவரையுள்ள சகலவஸ்துக்களிலும் யாதொருசைதன்னியமானது ஒன்றாய்விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறதோ அதுவேபிரமமாம். ஆகையால் நம்மிடத்திலும் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிற பிரக்ஞானமே பிரமமென்றறி.

(சு—பு) ஐதரேயவுபரிஷத்தில் 3-வது அத்தியாயத்தில் (யெநவாநுஹம் பஸ்யதி) என்றது முதல் (புஜோ புதிஷா புஜோநம் புஹ) என்ற வாக்கியம்வரை மேற்கூறிய அர்த்தத்தை விரிவாய்க்குறப்பட்டிருக்கிறது.

(அ—கை) அனுபவவாக்கியமான (சஹம்புஹாஸி) என்றமூன்று பதங்களில் (சஹம்) அஹமென்ற சப்தத்திற்கு அர்த்தமாவது.

வ்ரிவ-டுண்டுவரா தாவ்ரிஷெஹெவிஷ்யாகாரிணீ |
ஷடபெஷாக்கிதயாஷ்ரிகாஹ்ஸாஹஹிதீயபுதெ || (265)

(பொ) ஞானத்திற்கு யோக்கியமான இந்த மானிடசரீரத்தில் பரிபூர்ணமாயும் பரமாத்மாவாயும் புத்திக்கு சாக்ஷியாயுமிருந்து நானென்று விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறவரே அஹம் சப்தார்த்தரென்று சொல்லப்படுகிறார்.

(அ—கை) பிரம்சப்தத்திற்கு அர்த்தம் சொல்லுகிறார்.

ஷதஃவ-டுண்டுவரா தா துஷுஷுஸாஷெநவணிதஃ || (265½)

(பொ) சுவபாவத்தினாலேயே பூர்ணரான பரமாத்மாவே பிரம்சப்தத்தால் வர்ணிக்கப்படுகிறார்.

(அ—கை) (சுஹம்ஷுஷு) அஹம் பிரம்மமென்றவிரண்டு பதங்களுக்கும் ஐக்கியம் செய்கிற (சுஷு) என்ற பதத்தினர்த்தஞ்சொல்லுகிறார்.

சுஷுஷெத்யுக்யவராஸாபுதெ நஷுஷுஷவாஸுஹம் || (266)

(பொ) நானென்றவஸ்துவும் பிரம்மமென்றவஸ்துவும் ஒன்றென்றைக்கியஞ்செய்து தானே பிரம்மமென்றனுபவிப்பதே (சுஷு) அஸ்மி என்ற பதார்த்தமாம்

(கு—பு) சுக்கிலயஜுர்வேதகாண்வசாகை பிரகதாரண்யம் 3-வது அத்தியாயம் 4-வது பிராமணம் 10-வது வாக்கியம் (சுஹம்ஷுஷுஷாஸுதீதஸூதவபுஷவசு) என்று கூறுகிறது.

(அ—கை) சாமவேதோபநிஷத்தான சாந்தோக்கியத்திற்கு அற்றப்பட்டிருக்கிற உபதேசமஹாவாக்கியமென்ற (தகூஸி) தத்வமசியென்ற மூன்று பதங்களில் (தகூ) தத்யென்றபதத்திற்குர்த்தம் பகருகின்றார்.

ஷகஷெவாஸிதீயஸஹாஸாபுதெவவிவஜிதஃ |

ஷுஷெஷுஷுவாராயநாவுஷுதாஷுஷுஷுதவிதீயபுதெ || (267)

(பொ) ஸ்வகத ஸஜாதீய விஜாதீயபேதமற்றதான ஏகமேவாத்துவிதீயமாயும் நாமரூபமற்றதாயுமிருக்கிற யாதொரு சத்வஸ்துவானது சிருஷ்டிக்குமுன்னிருந்தனவோ அவ்வஸ்துவே சிருஷ்டிக்குப்பின்னும் சந்மாத்நீரமாயிருப்பதே (தகூ) ததென்றபதத்தினர்த்தமாம்.

(அ—கை) (கூ) த்வம் யென்றபதத்தினர்த்தமாவது.

ஸூத்ரமஹேதி யாதீ தவஸூத்ரகவஹேரிதம் (267½)

(பொ) கிரவணம்பண்ணுகிறவனுடைய தேகேந்திரியாதிகளுக்கதீதமான யாதொருவஸ்துவிருக்கிறதோ அதுவே இந்த மஹாவாக்கியத்தில் (நீ) யென்றபதத்தாற்சொல்லப்படுகிறது.

(அ—கை) (சுலி) அசியென்றபதத்தினர்த்தமாவது.

வனகதாஸூத்ரதவீதிதஹேக்யேநஹோயதாம் || (268)

(பொ) தத்பதவாச்சியார்த்தமான (மாயேசர்களை)த்தள்ளியும் துவம்பதவாச்சியார்த்தமான (அவித்தியா ஜீவர்களை)த்தள்ளியும், லக்ஷியார்த்தர்களான பிர்மகூடஸ்தர்களுக்கு ஏகமாய் விட்டுவிடாதயிலக்கணையாலக்கியஞ்செய்வதே (சுலி) அசியென்றபதத்தினர்த்தமாம்.

(அ—கை) அதர்வணவேத சம்மந்தமான உத்தரதாபநீயவுபநிடதத்திலுரைக்கப்பட்டிருக்கிற சாக்ஷாத்காரவாக்கியமான (சுயோத்யாபுஷ்ட) என்ற மூப்பதங்களில் (சுயம்) யென்றபதத்தினர்த்தமாவது.

ஸூத்ரகாஸாவரோக்ஷக்யேயித்யுக்ஷிதோதம் | (268½)

(பொ) சுவயம்பிரகாசமாயும் பிரதிபிக்ஷமாயுமிருக்கிற யாதொரு அறிவுண்டோ, அந்த அறிவே இவ்வென்ற சொல்லாற்சொல்லப்படுகிறார்.

(அ—கை) தேகாதிகளிலும் ஆத்மசுப்தம் காணப்படுவதால் யாரை ஆத்மாவென்று சொல்லுகிறதென்றசங்கையினிவர்த்திக்காக எதார்த்த ஆத்மாவைக் கூறுகின்றார்.

சுஹம்காராஹிஹேஹானாஸூத்ரமஹேதிதீயதே || (269)

(பொ) அஹங்காரமுதல் தேகமீராயுள்ள தத்துவங்களுக்குவேராய்விளங்குகிறவர் யாரோ அவரே ஆத்மாவென்று சொல்லப்படுகிறார்.

(அ—கை) பிராமணாதிகளையும் வேதத்தையும் யக்குத்தையும் பிர்மமென்றுசொல்லியிருப்பதாலவைகளைத்தள்ளுகிறநிமித்தம் இமமஹாவாக்கியத்திலிருக்கிற பிர்மசுப்தத்திற்கர்த்தம் சொல்லுகிறார்.

ஹேதிதாநஸூஸவஸூஜமதஸூக்யேயதே |

ஸூஹஸஸெநதஜ்ஹஸூஸகாஸாதூரஹவகம் || (270)

(பொ) தோற்றப்பட்ட சகல ஜகத்திற்கும் எந்தவஸ்துவானது ஆதாரமாயிருந்துகொண்டிருக்கிறதோ அதுவே சவயம்பிரகாசமான பிரம்வஸ்துவாம் (மற்றவைகள் பிரம்வஸ்துக்களல்ல).

(கு-4) நரசிம்மோத்தரதாபநீயவுபநிடதம் பிரதமகண்டம் (ஸ வ பு ஹை த ஹு சுயபோதா ஸுஹு) என்று கூறுகிறது.

சுநா துடிஷெநாவிலெகநிஜாஹொஹிஷுஷுமதிமதொஹம் |

ஸுநாடுவஸடுயெடலுடலிதெஹுடொகிதபுடொரோஹாவாக்யவெஹெஃ
புஷுஹுஃ || (271)

(பொ) அனாத்மதிருஷ்டியாலவிவேகமாகிற நித்திரையைடைந்து நான் எனதென்னும் சுவப்பனத்தையடைந்து புலம்பினவென்னை சொருபமாகிற சூரியனுதித்தபின்னர் குருவாகிய சினேகிதர் மஹாவாக்கியபதங்களால் ஞானஜாக்ரீதில் விழித்திருக்கும்படிசெய்த குருவையெந்நாளும் மறக்கவொண்ணா.

காயெபூவாயிரயஜீவஃ காரணெனாவாயிரீஸுரஃ |

காயபூகாரணதாஹிகூபாபுணபுஷொயொவஸிஷுதெ|| (272)

(பொ) காரியவுபாதிகளே ஜீவனென்றும் காரணவுபாதிகளே ஈசனென்றும், காரியகாரணர்களான ஜீவேசுவரர்களைத்தள்ளி பூர்ணபோதமாய் சேஷித்திருக்கக்கடவாய்.

ஸுவணஹுமபுரொஃவடுவபுஹநஹநஹநஃ |

நிஜிஜாஸநஹேதஹுபுணபுஷொயஸு காரணம் || (273)

(பொ) முதலில் குருவினிடத்தில் சிரவணமும், பிற்பாடு மனனமும், அதன்பின்னர் நிதித்தியாசனமும் செய்வதானது பூர்ணமான ஞானத்திற்கு முக்கிய காரணமாயிருக்கிறது. (ஆகையாலிவ்வித நான்குமஹாவாக்கியவிசாரங்களினுண்மை குருபக்தியுள்ளவனுக்கே நன்றாய் வெளியாகும்). இவ்வாறு சுகரகசியோபநிஷத்திலும் ஸ்ரீவித்தியாரண்யசுவாமிகளாலியற்றப்பட்ட பஞ்சதசியின் மஹாவாக்கியவிவேகத்திலும் கூறப்படுகின்றன.

(அ-கை) இவ்வாறு ஆத்மஞானமடைந்தமகான்களின் பெருமைகூறல்.

ஸஹிஸுஸுபுஷுதாநாவணபூஸுஹிவிஜிபுதஃ |

சுபுஷுஜஹுஷாவிஹேகவஹுஹிஷுரொக || (274)

(பெர்) சமஸ்தபிராணிகளிடத்திலும் சமபுத்தியுடையவனாகவும் வர்ணசி
சமமற்றவனாகியிருக்கிற ஞானியானவன் குருடன்போலும் ஜடன்போலும் ஊமை
போலுமியிம்மேதனியில் சஞ்சாரஞ்செய்துகொண்டிருக்கிறான்.

தஞ்ஜஷ்டாஸாநாநஸஸ்ஸுஹயனிஹிவனகஸஃ ।

ஜோநகஜ்ஞோபுதொயெநவனகஜ்ஞீஸஉயுதெ ॥ (275)

(பொ) இப்படி சஞ்சாரஞ்செய்துகொண்டிருக்கிற சாந்தமனதுடைய
ஞானியைக்கண்டு தேவர்கள் புகழுகிறார்கள். எந்த ஞானியினால் ஞானமாகிய
தண்டங்கரகிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அவனே ஏகதண்டியென்று சொல்லப்படு
கிறான்.

கஸ்யிவபுதயபுடாஹவனிவிஸாஸாயாஃ ।

நியதிஃகவிஃஉயுனிஃஹாநொஹாஸுநா ஐவ ॥ (276)

(பொ) மரியாதையிற்கட்டுப்பட்டிருக்கிறசமுத்திரம்போல் நின்மலக்ஞா
னிகள் லோகவிவகாரத்திற் கட்டுப்பட்டிருக்கிறார்கள். சூரியனைப்போல் மஹான்
கள் கர்மகதியைவிடவில்லையென்று நாரதபரிவிராஜகோபநிஷத்து 4-வதுபதேசித்
திற்கூறப்படுகிறது.

(அ—கை) ஈசசிருஷ்டியின் லக்ஷணத்தையும் ஜீவசிருஷ்டியின் லக்ஷண
த்தையும் ஜீவேசவாதங்களிலுண்டாகிற மயக்கத்தையும் அதின் நிவர்த்தியையும்
சொல்லவேண்டுமென்று வினவிய ரிபுமகரிஷிக்கு வராகருபியான மகாவிஷ்ணு
வானவருபதேசித்தவாறு இங்கு சுருக்கியுரைக்கின்றோம்.

ஈரங்குணாஹிவ்ரவெஸாநாஸுஹிஸீஸெநகஜ்ஞீதா ।

ஜாபுடாஹிவிஃகோக்ஷாநஸுஸாரொஜீவகஜ்ஞீதஃ ॥ (277)

(பொ) பார்வைமுதல் பிரவேசமீறியுள்ள சிருஷ்டியானது ஈசனாற்கற்பி
க்கப்பட்டது. ஜாக்கிரமுதல் மோக்ஷபரியந்தமுள்ள சம்சாரக்கற்பனையானது
ஜீவனாலுண்டுபண்ணப்பட்டது.

துணாஉயுகாஹியொமாதா ஈரஸுரஹாநீரோஸுதாஃ ।

வொகாயதாஹிஸாஸுரஹாஃ ஜீவெவிஸுரஹாநீரோஸுதாஃ ॥ (278)

(பொ) திரணமுதல்காரண சரீராபிமானியான அந்தரியாமிவரையிலொவ்வொ
ன்றுகளையும்சுவரெனென்று அததற்கேற்ற சுருதிஸ்மிருதிபுராணதிகளுடன் ஒன்
றுக்கொன்று மேலென்றுபார்க்கிற ஜீவர்களீசுவரப்பிராந்தர்களென்று சொல்லப்

11

(அ—கை) வேதாந்தசாஸ்திரார்த்தத்தினுண்மையறிவதற்கு நன்முயற்சியும் சாதுசங்கமும் மேலென்று வாசிஷ்டமுத்பத்திப்பிரகரணத்திற்கு நியிருப்பதைக்காண்பிவிக்கிறார்.

சுவாமிநாதர் உபதேசம் ஸாரஸங்கிரஹம் ॥ (284)

வெளரூபவெண்புயத்தெய்யொருநீயாசுவெவயி ॥ (284)

(பொ) ஹே ராமா! பால்யமுதல் வேதாந்தசாஸ்திராப்பியாசத்தோடும் சாதுசங்கத்தோடுங்கூடிக்கொண்டிருக்கிற புருஷமுயற்சியால் சுபமானவழியைச் சேர்க்கடவாய்.

ஸாரஸங்கிரஹம் உபதேசம் ஸாரஸங்கிரஹம் ॥ (285)

தஜெகெருவெனாநிவெஸ்யோவொஷீபோவராயியம் ॥ (285)

ஹே ராமா! சாதுசங்கச்சாஸ்திரபரணியிருப்பாயேல். அத்தினத்திலேயே இம்மேலான மோக்ஷத்தையடைவாயென்பதிலையில்லை. இதற்கு மாதங்கள் வேண்டுவதில்லை.

(அ—கை) ராமன் வினவுதல்.

ஶ்வபூஸஸாரரொமஸுநிவ்யூதிஃகெநஹதநா ॥

புராயஸிதவிநாலகுதயதாமஸுநிவெவயி ॥ (286)

(பொ) ஹே முனே! வெகுகாலமாயிருக்கிற சம்சாரவியாதியானது எந்தக்காரணத்தால் நிவர்த்தியடையும்? அதெவ்விதம் வந்தது? அதற்குப்பிராயச்சித்தம் யாது? அதையுரைக்கக்கடவீர்.

(அ—கை) வசிஷ்டருத்தரமளிக்கின்றார்.

ஶ்வபூஸஸாரரொமஸுநிவ்யூதிஃகெநஹதநா ॥

புராயஸிதவிநாலகுதயதாமஸுநிவெவயி ॥ (287)

(பொ) மஹான்களின் சங்கமே சம்சாரவியாதிக்கு மருந்தாயிருக்கிறது அஃதன்றிவேறென்றறினாலும் நீங்காது. தெய்வகிருபையினாற்சாதுசங்கம் கிடைத்துமதையெவன்விட்டிருக்கின்றானோ அவனுக்குப்பிராயச்சித்தமொன்றுமில்லை.

ஶ்வபூஸஸாரரொமஸுநிவ்யூதிஃகெநஹதநா ॥

புராயஸிதவிநாலகுதயதாமஸுநிவெவயி ॥ (288)

(பொ) இம்முவுலகிலும் சம்சாரசமுத்திரத்தைக்கடப்பதற்கு சாதுசங்
கமாகிறவோடமே முக்கியஹேதுவாம். அஃதை முமுக்ஷுக்களாலொருக்கா
லுந்தவறத்தகா.

வ்ருஹஹத்யாவிவாவாநாஹ்ராயஸி துணுவெதநம் !
ததாரநஸாயஸம்மத்யாவெத்யாஜ்யஸம்மவீ || (289)

(பொ) பிர்மஹத்தியாதிமஹாபாபங்களுக்கு பிர்மக்ஞானமே பிராயசு
சித்தமாயிருக்கிறது. அந்தக்ஞானம் சாதுசங்கத்தாலுண்டாகிறது. அச்சாது
சங்கத்தையிப்புவியிலொருவராலும் விடத்தகுந்ததன்று.

(அ—கை) கற்கடியானவள் கிராதராஜமந்திரிகளைக்கண்டு தனதபிப்பி
ராயத்தையுரைக்கின்றனர்.

சுக்ருதிஸுவஸ்கீதிபோயஸெஸுவாவிவாதிதா !
ஸவபூவிததாரநவகுஜநீயாமணாதிதா || (290)

(பொ) ஒன்றினால் பண்ணப்படாததான பிர்மசுகத்தையும் கீர்த்தியை
யும் ஆயுசையும் விரும்பியபுருஷர்களால் குணசாலிகளான மஹான்களுக்குவே
ண்டுவதைக்கொடுத்துப்பூஜிக்கக்கடவர்கள்.

சுவிநக்ஷுராரிஷெஹநநெவஹெஷ்யாமணாதிதா !
ஸுவயனிஹிவெதாஹிஜீவிதாவிஸாயவ || (291)

(பொ) சாந்தியாதிருணங்கள் நிறைந்த மஹான்களின் சரீரத்தை யான்
பூஜிக்கவிரும்பேன். அவர்களையானெப்பொழுதும் பூஜைசெய்வேன். சாதுக்கள்
ஜீவத்துக்கொண்டிருப்பார்களேயானால் அவிவேகிகளின் மனதைக்குளிரபண்ணு
வார்களன்றோ.

சுவிஜீவிததாரநவகுஜநீயாமணாதிதா !
மணவஸ்துமரேளஷ்யுரபுத்யுரவெதிதிதா || (292)

(பொ) யான் சாதுக்களைஜீவிக்கும்படி செய்வேனேயானால் அவர்கள் குண
சாலிகளை ரெஷிப்பார்கள். குணவான்களாகிய சாதுசங்கமென்னும் ஒளஷதத்
தால் யமனும் மித்திரனாகிறுனன்றோ.

யதூஹிவிபாக்ஷுராரிபாக்ஷஸாமணஸாலிதா !
ததூநுக்ஷாமகூயதூஹிவிஹாரிவாதிதா || (293)

(பொ) குருசுவபாவமுடைய ராக்ஷவியாகிய நான் குணசாலிகளை ரக்ஷிப்பேனேயானால், மற்றவர்கள் ஹிருதயத்திற்கு ஹாரம்போல் விளங்குகிற நிர்மலர்களான மஹான்களை ஏன் பூஜிக்கமாட்டார்கள்.

உதாரமுணயகூரயெவிஹரஜீஹெடிஹிநஃ ।

யரா தவெடிவஃபுராஜீகாரெவாகுரக்ஷாயபுராரிணஃ ॥ (294)

(பொ) உதாரமுதலான சத்குணங்கள் நிறைந்தவர்களாயும், சகலமுமுக்ஷாக்களுமுய்யவண்ணம் புவியிற்றேன்றின சந்திரர்களாயும் லோகரக்ஷார்த்தமாயுவதரித்தவர்களாயுமிருக்கிற இம்மஹான்கள் இம்மேதினியிற்சரீரத்துடன் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

உஜீதஜீஸபுநாயபுஹிநிவிடகஜஸபாயிதஃ ।

சுஜீளனாவ்யவரதஜீளவரினெஷ்யஹக்ஷணாடிஹ ॥ (295)

(பொ) மஹான்களைத்தரிசிக்கும் நிமித்தமாகவே நிர்விகற்பசமாதியினின்றெழுந்து யான் வந்திருக்கின்றேன். ஆகையால் நம்மெதிரில் வரும்புருடர்கள் அக்ஞானிகளா அல்லது ஞானிகளாவென்று க்ஷணத்திலிப்பொழுதேபரிசுத்தமாகிறேன்.

க்ஷபுஜ்யாயெநபுஸநனூஸுபெநாவ்யாயெஸுநாஸநஃ ।

சுநெகஜீநஸவ்விபாடிபுலாஸாயபஸம்உதிஃ ॥ (296)

(பொ) நம்மெதிரில் வந்திருக்கிறபுருடர்கள் அக்ஞானிகளேயாயின் என் க்ஷுத்வியாதிக்கிரையாவார்கள். ஞானிகளேயாயின் என் மனோவியாதியை நாசஞ்செய்யயோக்கியராவார்கள். வெகுதுர்லபமாயிருக்கிற இச்சாதுசங்கதியானது அனேககோடி ஜன்மங்களிற்செய்த புண்ணியவிசேஷத்தாற்சித்திக்குமன்றே.

புஜிதபுணிதிரஸூராரோஜீவிதம்புணிஸம்ஸுயஃ ।

சுலம்ஸுபுராவவபுரஜீவிதாதுணிஸம்ஸுயாசு ॥ (297)

(பொ) ஞானவான்களாற்றள்ளப்படுகிறவனே மரணத்தோடுகூடியவனும் ஞானவான்களாற் கிரகிக்கப்படுகிறவனே ஜீவனோடுகூடியவனும். மஹான்களுடன் சகவாசஞ்செய்துகொண்டிருப்பவனுக்கு சுவர்க்கமும் மோக்ஷமும் வேண்டுவதில் லையென்று வாசிஷ்டமுத்பத்தி பிரகாணம் கற்கடியுபாக்கியானத்திற்குகுகிறது.

இந்திரன் (அ--கை) கிரித்திரிமேந்திரோடாக்கியானத்தில் மகததேசாதிபதிபான இந்திரத்யும்னனுடைய பத்தினியாகியவகலியானவள் கிரித்திரிமேந்திரனுடைய

வாசையால்ராஜபோகத்தையிழுந்து அவனுடன் திரிந்துகொண்டிருந்தசங்கதிதெரிந்து அவனையும் மனைவியையும் சிஷித்துக்கொண்டிருக்கும்போது அவன் மனைவியானவள் சொல்வதாவது.

ஹேஹக்ஷுதெவிவியஹேஹமண்குரோதிஸூவாவநாவிவநவங்கவ
ஜாஸுமெதஃ | விதேதக்ஷுதெததமகரோதிஹிகிணிடெஷுஹேஹஸுதஸு
உநவாபாயவிதூதம் || (298)

(பொ) ஹே ராஜன்! இத்தூலவுடல் சொப்பனாவஸ்தையில் கீழேவிழுந்தவுடன் மனமானது தான் தானே நானுவிதமானவுடல்களை புதிதுபுதிதாய்த்தரித்து சுகதுக்கங்களையடையப்படுவதாய்ப்பார்க்கப்படுவனபோல், இச்சகத்திற் சகல சம்சாரங்களுமிச்சித்தத்தினுண்டாயிருக்கிறதென்றுணர்ந்து இத்தேகத்திலபிமானத்தைவிட்டு சித்தமாகிய ரத்நத்தை பரிபாலனம் செய்யக்கடவீர்.

(அ-கை) ஹே வாசிஷ்டத்தில் பாலகோபாக்கியானத்தில் வளர்ப்புத்தாயானவள் இராஜமைந்தனுக்குக்கூறியிருப்பதை இங்கு உதகரிக்கப்படுகிறது.

சூரஜமேஸுஉநவாபாயவிதேஹக்ஷுஜுஷிவஸூத வனூரவநாவா
வநாவியாநா | ஐதூரிகாஷிதிரியம்ஹிதாபுரூபிஷாஜாவூரிகாஸும
மவாபாஜநாஹிதெவ || (299)

(பொ) முதலில் மனதுண்டாயிற்று, அதன்பின்னர் பந்ததிருஷ்டியும் மோக்ஷதிருஷ்டியுமுண்டாயின. பிறகு ஜகத்தோற்றமுண்டாயிற்று. அத்தோற்றமுதலான விருப்பமானது பாலன்கதைக்கொப்பாம்.

மேற்கோள். சுலதொயிதெநாஸுஜத | உமேவூஜாவதிஸுஜத |
வூஜாவதிவூஜாசுலுஜத |

(பொ) அசத்தானமாயையினிடத்தினின்று மனதுண்டாச்சுதென்றும் அம்மனது பிர்மதேவரையுற்பத்திசெய்ததென்றும், அப்பிர்மதேவர்பிரஜைகளை உண்டுபண்ணினாரென்றும், எஜுர்வேதம் 2-வதஷ்டகம் 2-வது பிரசனம் 1-வது வாக்கியத்திற்கூறியிருக்கின்றது.

ஐயம்ஸம்ஸாராநவநாவியாரொஸிதெவதஸாம் |

வாஸகாவூரிகெவெசுமேவஸூதிஸுமவாபதா || (300)

(பொ) இச்சம்சாரத்தோற்றமானது அவிசாரத்துடன் கூடின மனதுடைபவர்களுக்கு பாலன்கதையினிருப்பையடைந்ததாயிருக்கிறது.

(அ-கை) வசிஷ்டர் ராமச்சந்திரனுக்கு சங்கற்பலக்ஷணத்தையும் அதி
னிவர்த்தியுனுபாயத்தையும் கூறுகிறார்.

ஸங்குஜாஸகமநெவஜஸ்துஜஸ்குஜாஸகமநாதுஜெநாவிஸாஸம் |
ஸங்குஜாஸகமநெவஜஸ்துஜஸ்குஜாஸகமநாதுஜெநாவிஸாஸம் |

(பொ) சகல ஜகத்தும் சங்கற்பக்கூட்டங்களாகிற கற்பனையினாலேயே
தோற்றப்படுகின்றன. அச்சங்கற்பநிறைந்தகற்பனையும் மனோவிஸாசத்தாற் பார்
க்கப்படுகின்றன. சங்கற்பமாகிற மலத்தைத்தள்ளி நிர்விகற்பத்தையடைந்து ஹே
ராமா நிச்சயமான உபசாந்தியையடைக்கடவீர்.

யதுதஸ்குஜாஸகமநெவஜஸ்துஜஸ்குஜாஸகமநாதுஜெநாவிஸாஸம் |

யதுதஸ்குஜாஸகமநெவஜஸ்துஜஸ்குஜாஸகமநாதுஜெநாவிஸாஸம் || (302)

(பொ) ஹே ராமா! மனதினாலெதுசெய்யப்பட்டிருக்கிறதோ அதுதான்
செய்யப்பட்டதாயிருக்கிறதென்றறியக்கடவீர். எது மனதினால் விடப்பட்டிரு
க்கிறதோ அதுதானென்பொழுதும் விடப்பட்டதெனவுணரக்கடவீர்.

ஸஸுவிதுஜஸ்குஜாஸகமநெவஜஸ்துஜஸ்குஜாஸகமநாதுஜெநாவிஸாஸம் |

ஸஸுவிதுஜஸ்குஜாஸகமநெவஜஸ்துஜஸ்குஜாஸகமநாதுஜெநாவிஸாஸம் || (303)

(பொ) இந்த மனதாகிற மஹாவியாதிக்கு சாதுக்களால் நிச்சயம்பண்
ணப்பட்டதாயும், தன்ஸ்வாதீனமாயும், தன்னால் நன்றாய்ச்சாதிக்கத்தகுந்ததாயு
மிருக்கிற மேலானவெனடதத்தை யான் கூறுகின்றேன் நீர் கேழ்க்கக்கடவீராக.

யதுதஸ்குஜாஸகமநெவஜஸ்துஜஸ்குஜாஸகமநாதுஜெநாவிஸாஸம் |

யதுதஸ்குஜாஸகமநெவஜஸ்துஜஸ்குஜாஸகமநாதுஜெநாவிஸாஸம் || (304)

(பொ) யாதொரு புருஷன் தனக்குப்பிரியமான வஸ்துவைவிட்டு மனோ
வியாதியற்றவனாயிருக்கிறானே அவனே மனதை ஜயித்தவனாயும் வெளிவிஷய
வியாபாரத்தின் பரபரப்பை இழந்தவனாயிருக்கிறான்.

ஸஸுவிதுஜஸ்குஜாஸகமநெவஜஸ்துஜஸ்குஜாஸகமநாதுஜெநாவிஸாஸம் |

ஸஸுவிதுஜஸ்குஜாஸகமநெவஜஸ்துஜஸ்குஜாஸகமநாதுஜெநாவிஸாஸம் || (305)

(பொ) சுவாதீனமாயும் ஏகாந்தத்திற்கிதமாயுமிருக்கிற தன்னிச்சாத்தி
யாகமான ஞானமானது எவனுக்குப்பிரயாசமாயிருக்கிறதோ அந்தப்புருஷப்புகு
வைச்சுடவேண்டும்.

வாழ்வொருவரோடும் துணியுடன் துணிதலாம் !
தாண்டிவாழ்வொருவரோடும் துணியுடன் துணிதலாம் || (306)

(பொ) மேலான புருஷப்பிரயத்தனத்தை யாகிரயித்து சித்தத்தைச் சித்தம்
தம்மற்றதாய்ச்செய்து, எப்பதவியையடைந்தால் வேறுபதவிவேண்டாவோ அவ்
வன்னதபதவியையடையக்கடவாய்.

சுந-பெயர்வியொதினாந்-பெயராத வததுதே ।
ஐனோதினாந்யாயஸ்தொகுவிஜயீ துணம் ॥ (307)

(பொ) விஷயத்தில் பாபாப்பாயிருப்பதே பந்தமேது, பாபாப்பற்றிருப்பதே மோக்ஷமேது. எப்புருஷனுக்கு மனோஜயமுண்டாயிருக்கிறதோ அப்புருஷன் மூன்று லோகத்தையும் திருணமாய் ஜயித்தவனாயாவன்.

சுயம்ஸொஹிதீந்தெநுநதாவநாதுகும்ஃ |
 கூபூதாவவநாவாஹுயாஹுமெககூபணைபுவாஃ || (308)

(பொ) இதேதேகமே நான், பிரபஞ்சமே. சத்தியமென்றெவனுக்குத்திரு
டமாய்த்தோன்றியிருக்கிறதோ அவனே மனதுடன் கூடியவன். ஊழிக்காற்றடி
த்தாலுமடிக்கட்டும், சப்தசமுத்திரமுமொன்றானுமாய்கட்டும், அதினால் மனோஜ
யமுள்ளபுருஷனுக்கொருகுறைவுமில்லை.

தவன்-பிராடிஸாதிதிராநாவிநிபுநவஸ்குதிஃ ।
 ஸஸங்குபிராடிஸாதிதிராநாவிநிபுநவஸ்குதிஃ ॥ (309)

(பொ) துவாதசாதித்தியர்களேககாலத்திலுதித்துத்தாபத்தையுண்டுபண்ணினாலும் மனதற்றபுருஷனுக்கு யாதொருகெதியுமில்லை. அசங்கற்பரூபமான பதவியையடைந்தவனாகி ஆத்மசாம்பிராஜ்யத்திலெப்பொழுதுமிருக்கக்கடவீர்.

பராவொவநயாஹிஸீதயாஸதயாதிதயாதவிதாதிவி ।
ஸதிதயாதிதயாநாஹநாயதவஸிஷதஜைஷதஜைதத ॥ (310)

(பொ) எந்த ஆதர்மத்திற்குக்கருடைய மனதானது, மேலானபரிசுத்தமாயும், மகாஞ்ஞரிச்சியாயும் சமத்துவமாயும் அகங்காரமற்றதாயுமிருந்து எந்தவஸ்துவில் சேடித்திருக்கிறதோ அந்த உத்பத்தியற்றபதவியானது உமக்குண்டாகட்டும்.

உதெகுகஉடியெயுதுகாநெடுநெண்குவிநா
 கெவெலாநிதுவாதுகெவெலாநெடுநெண்குவிநா || (311)

345

(பொ) சிட்டுக்குருவியானது தன் மனைவியுடன் கலந்து அனேககுஞ்சு களைப்பொரித்து சமுத்திரக்கரையினோரத்தில் வைத்திருக்க அவைகளை சமுத் திரராஜன் தன்னலைகளாகிறகைகளினுலெடுத்துப்போய்விட அச்சிட்டுக்குருவிசமு த்திரராஜனுடன் கோபமாகி தன்மூக்கில் வைக்கப்பட்ட தர்ப்பதுணியால் சமுத் திரஜலத்தைவற்றச்செய்துவிடலாமென்றெண்ணி தன்மனைவிபந்துக்கள் முதலா னவர்களின் வார்த்தைக்கணங்காமல் தான் தனியாய் தர்ப்பதுணியால் சமுத்திர ஜலத்தை துளிதுளியாகயிறைக்கமுயன்ற சங்கதியறிந்து மற்றப்பகூதிகளும் அச் சிட்டுக்குருவியுடன்கூடி அதுபோலவேயிறைக்கவாரம்பித்தன. அச்சங்கதியை யறிந்த பகூஜாதிகளையாவும்வாறே செய்யத்தொடங்கின.

இதைக்கண்ணுற்ற நாரதரானவர் சிட்டுக்குருவியினிடம் வந்து ஹேடிட் டிபமே! அற்பமாயிருக்கிற நீயும் உன்னுடன்சேர்ந்த பகூதிகளும் பிரளயகாலத்தி லும் வற்றாததான் ஆழியை எவ்வாறு வற்றச்செய்யப்போகின்றீர்கள். நீங்களெ வ்வளவு முயற்சிசெய்யினுமொருக்காலமிச்சமுத்திரம் வற்றமாட்டாது. ஏன் வீணில் வருத்தமுறுகிறீர்களென்று வெகுவாய்ச்சொல்லியும், எங்கள் விஷயத்தில் நீர் கவனிக்கவேண்டுவதில்லையெனிராகரித்துக்கூறிமுன்போலவே எல்லாப்பகூதிக ளும் மூக்குதுணியில்வைத்த தர்ப்பதுணியாலிறைக்கவாரம்பித்தன. இவைகளின் விடாமுயற்சியையறிந்த பிர்மகுமாரனும் வைகுண்டமேகி மஹாவிஷ்ணுவின் சமீபத்தில் நின்னுகொண்டு புன்னகை செய்தனர். சர்வக்ஞராயும் சகலஜகத்கர்த் தாவாயுமிருக்கிற ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் ஹேநாரதா! யாதுகாரணம்பற்றி நகை க்கின்றீரெனவினவ, ஹே சுவாமின் பகூரிராஜனென்று பெயர்வகத்தகருடன் தன் ஜாதியரான சிட்டுக்குருவிகளின்வமானத்தை நினைத்துப்பாராமல் அரசனென் றுமாத் திரம் பெயர்வைத்துக்கொண்டிருக்கிறெனென்றுசொல்ல, இவ்வார்த்தையை க்கேட்டகருடன் வெகு கோபத்துடன் சமுத்திரம்வந்தடைந்து தன்னிரக்கைளா லொருகூணத்திற்குள் பாதிஜலத்தைவற்றடித்ததைக்கண்ட சமுத்திரராஜன் வெகுவிசனத்துடன் பகூரிராஜனை கருடனைச்சரணுகதியடைந்து தன்னைமன் னிக்கவேண்டுமென வெகுவிதமாய்வேண்ட அச்சமுத்திரராஜனாற் கொண்டுபோ கப்பட்ட முட்டைகளைமீட்டியச்சிட்டுக்குருவிக்கீய்த்து சுகமாயிருக்கும்படி நிய மனஞ்செய்து தான் ஸ்வஸ்தானமான வைகுண்டமேகினர்.

(அதுபோல்) மனோநிக்கிரகமானது வெகுப்பிரயாசமாயிருந்தாலும் தன் விடாமுயற்சியால் சமதமாதிசாதனம் நிறைந்த முமுக்ஷுவானவன் சம்சாரமா கிற சமுத்திரத்தை வற்றடிக்கக்கூடியதான பிர்மவிசாரத்தாலும், குருவனுக்கிரக த்தாலும் சத்சங்கச்சேர்க்கையாலும் தினந்தோறும் க்ஷணிககாலமாவது நன்முய ற்சியுடன்கூடி வியசனமுறாமல் அகண்டாகாரவிருத்தியின் மிகுதியால் சொரூப த்தில் மனதை நிர்விசர்பாகாரமாய்ச்செய்து எங்கும் பூர்ணமாய் நிறைந்தபிர்ம

மாய்விடுவாயென்று வித்தியாரண்ணியரின் குருவான சங்கரானந்தராத்ரஸ்யப் பட்ட ஆத்மபுராணத்திலும் யோகதத்துவோபநிஷத்திலும் விரிவாய்க்குறியிருப்பதால் நீருமவ்விதஞ்செய்யக்கடவீர்.

(அ—கை) இங்ஙனமுரைத்தவாசானைவன்கி சிரவணதிலக்ஷணத்தையும், சமாதியினிலக்கணத்தையும்னுக்கிரஹிக்கவேண்டுமென வினவியசீடனுக்கு பதேசிக்கிறார்.

சிரவணத்தினிலக்கணங்கூறல்.

ஸவபுவெஷாஹவாக்யாநாஷஜிவிடும்மெஷுஷயெ |
வரெஷுஷுணிதாஹ்யபூநிஸ்யஸூவணவிஷு || (312)

(பொ) சகலவேதாந்தவாக்கியங்களும் ஷட்விதலிங்கதாத்தபரியத்தால் சத்தானவந்துவைதமாயும் சிரேஷ்டமாயுமிருக்கிற பிரம்த்தினிடத்தில் முடிவான நிச்சயத்துடன் கூடியிருப்பதே சிரவணமென்று பெரியோர்கள் கூறுகின்றனர்.

உவகூரோவஸம்ஹாராவஹூஸோவஞுவதாமம ||
சுயபுவாஷாவவதீவலிம்ஷாஹ்யபூநிஸ்ய || (313)

(பொ) சுருதிதாத்தபரிய நிர்ணயத்தின்பொருட்டு உபக்கிரமோபசம்ஹாரம், அப்பியாசம், அபூர்பதை, பலம், அர்த்தவாதம், உபபத்தியென்று ஆறுவித லிங்கங்கள் கூறப்படுகின்றன.

(கு—பு) சாந்தோக்கியோபநிடதம், 6-வது பிரபாடகம் 2-வது காண்டம் 1-வது வாக்கியமான [ஸபெவஸொரெஜேஜேசூஷ்ஷெகெவாஹிதீயம்] ஹே சவேதகேதோ சவகதசஜாதீய விஜாதீயபேதமற்றதான ஏகமேவாத்துவிதீயமான சத்வஸ்துமாத்திரமிருந்ததெனவும் 6-வது பிரபாடகம் 8-வது காண்டம் 7-வது வாக்கியமான [வெனததாஹூஜிஷஸவபூதஹூ] தோணப்படுகிற சகலஜகத்தும் பிரம்மென்று கூறியிருப்பதே முதலாவதுலிங்கமான உபக்கிரமோபசம்ஹாரமாம்.

(2) ஸவனவெஷாணிமெததாஹூஜிஷஸவபூதஹூஸூதாஹூஜிஷஸூதகெதாஹூஜி—அந்த இந்த ஆத்மாவே சகலநாமரூபஜகத்தாய்விளங்குகிறதோ அதிவேதப்பதமென்றும், சத்தியமென்றும், அதுவே ஆத்மாவென்றும், அதுவே ஸாயிருக்கிறாயென்றும், தன்மைந்தனான சவேதகேதுவுக்கு உத்தாலகம்ஹரிஷி 6—பி—8—கண்டம் 7—வாக்கியத்திலும், 9—தண்டம் 4—வாக்கியத்திலும், 10—க—3—வாக்கியத்திலும் 11—க—3—வாக்கியத்திலும், 12—க

—3—வாக்கியத்திலும், 13—க—3 வாக்கியத்திலும், 14—க—3—வாக்கியத்திலும், 15—க—3—வாக்கியத்திலும், 16—க—3—வாக்கியத்திலும், நீயே [தகூபிவி] யென்று 9 தடவை உபதேசித்திருப்பதே 2-வது லிங்கமான அப்பியாசவாக்கியமாம்.

(3) சூவாயசுவாஹாராவொஷாவெடி—இந்த மனுஷ்ய சரீரத்தில் ஆசாரியருடன் கூடியிருக்கிற புருஷனே பிரத்தியக்ஷ முதலான வாக்குகளாலறியாமல் சப்தவாக்கியத்தால் பரமாத்மவஸ்துவையறிவானென்று 6—பி—14—க—2—வாக்கியமான அபூர்வத்தையென்ற 3-வது லிங்கமாம்.

(4) தஸ்ய தாவதெவவிராயாவநுவிரோக்ஷ்யஸம்வத்யு ஐதி—குரு வினுபதேசத்தால் அகண்டைகாசானந்தத்தையடைந்த ஞானி பிரார்ப்பத்தபோகம் புஜித்து தீர்ந்தவுடன் விதேக கைவல்லியத்தையடைவதே 6—பி—14—க—2—வாக்கியத்திற்குச் சொல்லியபலமென்ற 4-வது லிங்கமாம்.

(5) யெநாஸூதாஸூதாஹவத்யுதேகதேவிஜ்ஞாதவிஜ்ஞாததி தி—எந்த ஞானத்தாற் கேட்கப்படாத வஸ்துவெல்லாம் கேட்கப்பட்டதாயாகுமோ, எந்த ஞானத்தாலெண்ணப்படாத வஸ்துக்களெல்லாமெண்ணப்பட்டதாயாகுமோ, எந்த ஞானத்தாலறியப்படாததெல்லாமறியப்பட்டதாயாகுமோவென்று 6—பி—1—க—3—வாக்கியத்திற்குரிய அர்த்தவஸ்துவென்ற 5-வது லிங்கமாம்.

(6) யயாவொஸொரெஜ்யெகெநஜெதிணெநஸவஹஜெணயவிஜ்ஞாதஸ்யாஹாஹாரணவிகாரொநாஜெயெயஜெதிசெகெத்யவஸத்யு—ஹேசுவேதகேதோ ஒரு மண்பாண்டத்தை மண்ணென்றுணர்ந்தாலெல்லாபாண்டமும் மண்ணென்றுணரலாமென்றும், கடமென்றசொல்லும் வயருபெருத்து வாய்குவிந்திருக்கிற விகாரமான ரூபம் யாவும் வாக்கினுற் சொல்லப்பட்ட சொல்மாத்நிரமேதவிர வேறில்லையென்றும், மண்மாத்நிரமே உண்மையென்றும் 6—பி—1—க—4—வாக்கியத்திற்குரியிருப்பதே உபபத்தியென்ற 6-வது லிங்கமாம்.

மேற்கூறிய திருஷ்டாந்தம்போலிரும்பையும் தங்கத்தையும் திருஷ்டாந்தமாய்க்குறியிருக்கிறார். இவ்வாறு விதலிங்கங்களுடன் பிரம்மத்தகுருமுகமாயறிவதே சிரவணமாம்.

(அ—கை) மனனமாவது.

ஸூதாவொஸுவாஹிதீயஸ்யவஸூதாஹவத்யுதாஹஜெநஃ ।

வெடிஅவாக்ஷாநாஸூதாஹவத்யுதாஹஜெநஃ ॥ (314)

(பொ) குருமுகமாய்க்கேட்ட இரண்டற்றபிரத்தியகாத்மவஸ்துவினுடைய நிர்ணயமான வேதாந்தவாக்கியானுகுணயுக்தியாற் சந்திப்பதே மனனமாம்.

(அ—கை) நித்தியாசனமாவது.

உதகநதஸூட்சாயுஸ்யஸாஷாதுரணகாரணம் ।

விவரீதாதுய்யாதுவனவிநஸ்யதிவெதவி ॥

தாவனிராணாயுராமகதுஷ்யுரோக்ஷிஹதா । (315½)

(பொ) கிரவணமனனங்களால் நிச்சயஞ்செய்யப்பட்ட அர்த்தத்தைச் சாஷாத்காரம் பண்ணுமிடத்தம் மனதினெவ்வளவுகாலபரியந்தம் விபரீதபாவனையானதேகாத்மபுத்தியானது நாசமடையவில்லையோ அவ்வளவுகாலபரியந்தம்மோக்ஷத்தையிச்சித்த முமுக்ஷுவாலிடைவிடாமல் நிதித்தியாசனஞ்செய்யக்கடவன்.

யாவனதகெகநநிராவிதெதாவிஜ்யுபுபனவனுபரோக்ஷவொயாசு ! விதீயதெதாவதேஷுஷிவெக்ஷாஜ்யுநாடிஸேக்ஷாணீயதேவ ॥ (316½)

(பொ) திருசியப்பிரபஞ்சமானதெவ்வளவுகாலமபரோக்ஷஞானத்தால் நன்றாய்த்தள்ளப்படவில்லையோ அவ்வளவுகாலம் சன்னியாசியான முமுக்ஷு, கிரவண மனன நித்தியாசனாதிகளை நன்றாய்ச்செய்யக்கடன்.

(அ—கை) ஆறுவிதசமாதிகளின் லக்ஷணங்கூறல்.

ஸவிகௌநிவிடகஜுஜதிவெதாநிமஜ்யுதெ ।

ஜோதாஜிவிவெயெநெவெஜ்யஸுஜுணிகெவெயெ ॥ (317½)

(பொ) சவிகற்பமென்றும் நிர்விகற்பமென்றும்மிரண்டுவிதமாம். ஞாதாவானஜீவனும் ஞானமானமனதும் ஞேயமானகேவலபிரமத்தில்லீனத்தையடைவதே நிர்விகற்பசமாதியாம்.

தஜாகாராகாரிதாயாஸிதவுதௌவஸிதிஃ ।

ஸஜிஸுனவவிஜ்யஸுராயிஸுவிசுபகஃ ॥ (318½)

(பொ) பிரமகாரமான சித்தவிருத்தியினிருப்பானது யாதொன்றுண்டோ அதுவே மஹான்களால் சவிகற்பசமாதியென்று கூறப்படுகிறது.

ஜேஷவாவலாநெவிஜேஷயஜிவலாநவக ! ஸநாதவஜுஜாநெவிதவபுடிஸாதிஸுதயீ ॥ ஸராயிரதவனவாயஸவிகஜுஜதீயுதெ ॥

(பொ) மண்ணாற்செய்யப்பட்ட கரியானது யானைபோல் பார்க்கப்பட்டாலும் மண்ணைத்தவிரவேறில்லாததுபோல், சன்மாத்திரமான்வஸ்துவின் விளக்க

ஸ்ரீவ-வே-த-
அ-ம்
356வ

த்தில் திருபுடிதோற்றினாலும் சத்தைத்தவிரவேறல்லவென்று பார்ப்பதே சவிகற்பசமாதியென்று கூறப்படும்.

(அ—கை) நிர்விகற்பசமாதியின் லக்ஷணங்கூறல்.

ஜோதாஜிவாவழைப்பை ஜெயராதவழிதிட்டான் !
 உதவொருநிலைபுலவொருநாயியெழுபுலவென || (321)

(பொ) காண்பான், காக்கி, பொருளவைகளான திருபுடிபாவமிழ்ந்து
 னேயமாத்திரமான பிர்மவஸ்துவில் மனது திருடமாயிருப்பதே நிர்விகற்பசமாதி
 யென்றும், யோகசமாதியென்றும் கூறுகின்றனர்.

ஜெநிகழிவியவண்ணைஜோத்யாலிதம் ।
புழைவாதிக்கவண்ணகெவாவவாஸதெ ॥ (322)

யமாதமெய்வஸாவது திஸ்ரஹஜாததயாஷிதா ।
 ப்ரயஜ்ஹாதிஸ்ரமெஹவாஅதீயபேஹாஸதெ ॥ (323)

ஜோதாஜிகவு நாலாவாநுதாயம் நிவிட்கவுகம் || (323½)

(பொ) ஜலத்திற்கலந்தவுப்பானது, ஜலமாத் திரமானவிருப்பையடைந்து ஜலத்திற்கன்னியமாய் விளங்காமல் ஜலமாகவே விளங்குவதுபோல், பிர்மாகாரமானவிருத்தியானது பிர்மமாத் திரமானவிருப்பையடைந்து பிரமத்திற்கன்னியமாய் விளங்காமல் பிர்மமாகவே பிரகாசித்து திருபடிமுதலான கற்பனைகளற்றிருப்பதே நிர்விகற்பசமாதியாம்.

வழிதெய்வகாவியாடாது || (324)

விருத்தியினிருப்பும் விருத்தியின் நாசமும்விரண்டுகாலங்களிலும் ஞான மொன்றேயிருப்பதாயங்கீகரிக்கப்படுகிறது.

வலியாயிஸ-வெதுராஜா நனாஜா நம்ஸ-வெதுரகுநெஷு தெ|| (324₂)

(பொ) சமாதியிலும் சஷுப்தியிலும் ஞானம் பார்க்கப்படுகிறது. ஜீவர்களால் அக்ஞானத்துடன் இப்பயிச்சுப்பட்ட சஷுப்தியவஸ்தையில் ஞானம் காணப்படவில்லை.

ஸவிக்ஷாநிவிடகஜஸூரியாவினௌஹநி !
 உபகொஷாயபுத்தகங்காயபுளவிபுரீதநிவபுத்தயெ || (325½)

சிவசுந்தராயுத தங்காயுளவிவரத் தநிவ்வுத்யெ || (325 $\frac{1}{2}$)

(பொ) முமுக்ஷுக்கள் விபரீதபாவனா நிவர்த்தியின்பொருட்டு ஹிருதயத்திலெப்பொழுதும் சவிகற்பசமாதி நிர்விகற்பசமாதியிவ்விரண்டுகளையும் பழகக்கடவார்கள்.

சுருதேஷ்விநிவரீதாயாவநாயாநிவதூதம் ।

ஜோநஸ்யாபுதிஸ்யகஸஸஜாநதீஸ்யவிபுதி ॥ (326½)

(பொ) மேற்கூறியசமாதிகளின் திருடப்பழக்கத்தால் விபரீதபாவனையானது நன்றாய் நிவர்த்தியடையும். ஞானத்திற்கு பிரதிபந்தமின்மையும் சதானந்தமும் சித்திக்கும்.

(அ—கை) சவிகற்பசமாதியினுருவமான திருசிய சப்தாநுவித்தசமாதிகளின் லக்ஷணங்கூறல்.

உபஸ்யாநமவிபஸ்யஜாநமவிபஸ்யஜிவிபாதி உஃ ।

ஸவிகலபஸ்யொயபுதபுக்ஷணவஸிதபுபுணா (327½)

(பொ) சவிகற்பசமாதியானது திருசியானுவித்தசமாதியென்றும் சப்தாநுவித்தசமாதியென்றும் இருவிதமாய்க்கூறப்படுகிறதின் லக்ஷணங்களை யான் கூறுகின்றேன். நீ கேழ்க்கக்கடவாய்.

(அ—கை) அந்தர்திருசியானுவித்தசமாதியாவது.

காரோஹிபுத்யுயெஹிபுத்யுயெஸ்யஸ்யொயபுதபுபுணா ॥

ஸொயபுதபுபுணாநமவிபஸ்யஜாநமவிபஸ்யஜிவிபாதி உஃ ॥ (328½)

(பொ) எந்த பிரம்மவஸ்துவில் (அத்தியாசத்தால்) காமாதித்தோற்றங்களான திருசியங்கள் விளங்குகின்றனவோ அந்த இந்த வஸ்துவே திருசியானுவித்த சவிகற்பசமாதியாம்.

காரோஹிபுத்யுயெஹிபுத்யுயெஸ்யஸ்யொயபுதபுபுணா ॥

ஐதிலாக்ஷிதயாதாமஜாநத்யாநதிலாக்ஷிணம் ॥

உபஸ்யாநகாரோஹிஸகஸஸ்யாநதீஸ்யவிபுதி ॥ (330)

(பொ) காமாதிகளுக்கு நான் சாக்ஷியென்றும், அவைகள் ஆத்மாவான தன்னிடத்தில் மாயையாற்றப்பிக்கப்பட்டதென்றும், அவைகளுக்கு சாக்ஷியான ஆத்மாவே தானென்றுமுணர்ந்து, காமாதிகளான சகலதிருசியத்தையும், தானான ஆத்மாவிடத்தில் ஜீனஞ்செய்வதே திருசியானுவித்தசவிகற்பசமாதியாம்.

(அ—கை) சனிகற்பசமாதியில் அந்தர்திருசியானுவித்தமும் அந்தர்சப்
தானுவித்தமும் அந்தர்நிர்விகற்பமும் சொல்லப்பட்டதுபோல் பகிர்ந்திருசியானு
வித்தமுதலான மூவகைசமாதியின் லக்ஷணமுணர்த்தல்.

யுபாஸோயிதி தயம் தெநகியுதஹி ।

தமெவவாஹு ஷெஸெவிகாயும்பெதநிவத்யெ ||

த. த. காரணவக்ஷாபிநிஸாபியஸஜாஸத: (341)

(பொ) எவர்களால் முற்கூறிய மூலகை சமாதிகளை அந்தரங்கத்திற்பழ கப்பட்டதோ அதுபோல், வெளியிலும் துவைதநிவர்த்தியின்பொருட்டு மூலித சமாதிகளும் பழகவேண்டும். அவைகளின் தன்மைகளை நன்றாயறியும்படியுரை க்கிறேன்.

(அ—கை) பஹிர் திருசியா. நுவித் தசமா தியாவது.

சுயிஷா நம்பாஸ்ய ஹஸ்தி ஷாநதி @ க்ஷணம் ।

ததூய்வுவிடிஹாதிநாபாடுவாதுகண்டுக ॥ (342)

(பொ) அதிஷ்டான பரபிரம்மானது ஸச்சிதானந்தலக்ஷணங்களுடன் கூடியிருக்கின்றன, அதிற்கற்பிதமாக இந்த நாமரூபஜகம் விளங்குகின்றன.

ஸகலவிக்ரமதயாநாதேநஞ்சகலவஸுஹணஸுயம் ।

சுய) ஸம்ஜமதொந-வெநாநிர-வெநிடிஓயம் || (343)

(பொ) சத்துவமும், சித்துவமும், ஆனந்தத்துவமும் இம்மூன்றுகளும் பிர்மத்தின் லக்ஷணங்களாம். பிர்மவஸ்துவில் கற்பனையான நாமரூபங்களிரண்டும் ஜகத்தின் லக்ஷணங்களாம்.

உனதா நிஷுலிஜாநதிநாரிபுவாணிவனுவ !

ഈക്കുപ്രകാരമുള്ളതുകൊണ്ടിപ്പോഴും വിശ്വസിക്കുന്നു || (344)

(பொ) ஸச்சிதானந்தங்கள் மூன்றுநாமரூபமிரண்டு இவ்வைந்துகளையு
மொன்றாய்ச்சேர்த்து அக்ஞானமயக்கத்துடன்கூடின மூடர்களாலிது ஜகத்தெ
ன்று கூறப்படுகிறது.

சென்தமிழ்சொல்லுநாடு

வனகீகபுதுதராமொயலிதிநிடிபுதுதெயயா ||

சூரோபிதநாசிர-குமெஉமெக்ஷுஸுஹணஸுத் :

வார-வெதோகுழி ஹணம்ஸோயிவாஹகுதிஃ || (346)

(பொ) ஜலத்தில் வெளுப்பு நிறமும் குளிர்ச்சியும் ரசமும் நிகழ்தலு மொன்றாகச்சேர்த்துத்தரங்கமென்று சொல்லுவதுபோல் (மூடர்கள் ஜகத்தெ ன்றுகற்பிக்கின்றனர்). ஆரோபிதங்களான நாமரூபங்களைத்தள்ளி அதிஷ்டான பிர்மத்தினுடைய ஸச்சிதானந்த லக்ஷணங்களைக்கிரகிப்பதேபாகியதிருசியானுவி த்தசமாதியாம்.

ஸஹிஷாநந்ரூபவஸ்யஸகாஸாதுஹ்ணையதிஃ ।

நாரேருவெவ்யதூக்ஷாஸுஹ்ணைவவிவாயந ॥ (347)

(பொ) ஞானத்துடன்கூடின யதியானவன் ஸச்சிதானந்த சுவரூபமான பிர்மத்தினின்று நாமரூபங்களைப்பிரித்து பிர்மத்தில்லீனஞ்செய்யக்கடன்.

ஶயிஷாந்வரூபஹ்ணையஸஹிஷாநந்ரூபயம் ।

யதூதேவாஹிதேயநிஸிதாதுவவயிவம் ॥ (348)

(பொ) அதிஷ்டானமாயும் ஸச்சிதானந்தலக்ஷணமாயும், இரண்டற்ற தாயுமிருக்கிற பிர்மமானது யாதொன்றுண்டோ அதுவேநாமாயிருக்கிறோமென்ற திருடநிச்சயமே பாகியதிருசியானுவித்த சமாதியாம்.

(அ-கை) பாகியசப்தானுவித்த சமாதியாவது.

நஸஸூபாநந்ரூபவந்நவஸூபகொஹந்தயாதொநாஸொநாவிம
யொநவாநந்ரூபயதேஷாஸிஷாநவந்நதவிஸம்ஸிததேகவரூபஸுததே
வாஹிஷி ॥ (349)

(பொ) சப்த, ஸ்பரிச, ரூப, ரச, கந்தாதிகளான ஐவிஷயங்களும் நாம ல்வென்றும், இவைகளுக்கெல்லாம் அதிஷ்டானபூதமாயும் விசத்தமாயும் தத் ததலகியார்த்தமாயும் ஏகமாயும் பரமாயுமிருக்கிற சத்வஸ்து யாதோ அதுவே நானாயிருக்கிறேனென்றெண்ணுவதே பாகியசப்தானுவித்தசமாதியாம்.

ஶந்நிஷாந்நாரேருவாதுக்யொயிஷாநந்தஹ்ணையதிஃ ।

மஹிஷாந்நாஸயாதொவிதிதூக்ஷயபூதிவாஹிஷாந்நவயிஃ ॥ (350)

(பொ) யாதொருவிவேகியானவன் இந்த நாமரூபாத்மகமான திருசியப் பிரபஞ்சமானது கற்பனையென்றும், அவைகளுக்கதிஷ்டானமான பிர்மமேசத்தி யமென்றும், அதுவேநானென்றும், போய்க்கொண்டிருந்தாலும் இருந்துகொண் டிருந்தாலும் படுத்திக்கொண்டிருந்தாலும் அதுவேநாமென்ற திருடநிச்சயத்து டன்பழகிக்கொண்டிருக்கிறோனே அவனே பாகியசப்தானுவித்த சமாதியுடன்கூடி யவனும்.

(அ-கை) பகிர்நிர்விகற்பசமாதியாவது.

ஐதெயுவநிவிபுகாராஹிஸஸோ துஸுவிபுகம் |
ஐரயதஃகெவமவஸு-மகெஷுவி துஸு-திஷுகி || (351)

(பொ) இவ்விதநிர்விகாராதிசப்தமாத்நிரத்துடன் சேர்க்கப்பட்டதான பிர்மவஸ்துவைத்தியானஞ்செய்து கேவலகலியவஸ்துவில் மனதைவைத்திருப்பவனே பகிர்நிர்விகற்ப சமாதியுடன்கூடியவனாம்.

புஷுநாநதிரஸாஸொஹொஹி-ஹிததா-தநா |
வுதெயபுநிஸுராவஸுராவஸாயிரகலுக் || (352)

(பொ) பிர்மானந்தரசத்தினுவேசத்தால் சுத்தமானவிருத்தியானது, சிதாமவஸ்துவிலொன்றாய்க்கலந்து யாதொரு நிச்சலஸ்திதியையடைந்திருக்கின்றதோ அதுவேகற்பணையற்ற பகிர்நிர்விகற்பசமாதியாம்.

ஸுராயிஷ்டு-ஹி-தஸவ-ஹி-தா-யுகி |
விவர-தா-தய-பு-வஸு-நி-ஸு-ஷ-ஹி-வ-த-த- || (353)

(பொ) எவ்வளவுகாலம் தேக்கமே தானென்ற விபரீதபாவணையை எந்தவிடேகி நிச்சேஷமாய் நிவர்த்திக்கவில்லையோ அவனே அஃது நிவர்த்தியாகும்வரை மேற்கூறிய ஷட்விதசமாதிகளையிடைவிடாமற்பழகவேண்டும்.

ஸுர-ஹி-பஸு-ஹி-ரண-யாவ-ஸு-வ-ஸு-த-நி-ம- ||
தாவ-ஸு-ராயி-ஷ-பு-ந-ய-த-ஹி-ர-ண- || (354)

(பொ) எவ்வளவுகாலம் சுவரூபஸ்பூர்த்தியானது தடையின்றி நன்றாய் சித்தியையடையவில்லையோ, அவ்வளவுகாலம், மேற்கூறியஷட்சமாதிகளையிடைவிடாமற்பழகவேண்டும். மேற்கூறிய சுலோகங்கள் பகவத்பாதபூஜ்ஜியாளான சங்கராகுருவாற் செய்யப்பட்ட சர்வவேதாந்த சித்தாந்தசார்சங்கிரஹென்னும் கிரந்தத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

(அ-கை) நிர்விகற்பசமாதியாவது.

யு-த-ய-பு-ந-வ-ரி-த-பு-க-ர-ஹி-ய-க-ம- ||
நி-வ-ர-த-ப-வ-ஸு-த-ஸ-ராயி-ஷ-பு-ந- || (355)

(பொ) தியானஞ்செய்த சுத்தஜீவனையும், தியானமோக்கியமான சுத்தவிருத்தியையும் நன்றாய்த்தள்ளி, கிரமமாய் தியேயமான பிர்மவஸ்துவில் காந்தம்

நவிடத்தில் வைத்த தீபம்போற் சித்தமானது சமமாயிருப்பதே நிர்விதற்பசமாதி யாம். பஞ்சதசித்தத்துவவிவேகத்திற் கூறியிருக்கிறது.

தஸூகூணாவ்யுபுதஸூராயீகூகூயாயிம்ஸாயாமிஷுஷ்யுதூ : 1
நித்யுஷ்யுஷாநநீவீயகுஷலிம்ஸளஜீகூபுஷுதூகூரோநாநஜீஷு || (356)

(பொ) ஆகையால் நீயும் மேற்கூறிய ஷட்விதசமாதிகளை சாவதானமாய் நன்றாய்ப்பழகியும், ஹிருதயக்கிரந்தியை வேறுடன் தகித்தும், இடைவிடாமல் பிர்மானந்தாமிருதசமுத்திரத்தில் மூழ்கிக்கொண்டும், வினையாடிக்கொண்டும், சுந் தோஷத்துடன் கூடினவனாய் ரமிக்கக்கடவாய்.

(அ—கை) தங்களால் கூறப்பட்ட ஆறுவிதசமாதியின் லக்ஷணங்களை யான்கேட்டும், என் மனதானது திருடப்பட்டாமலிருக்குங்காரணம்யாது? அதெவ் விதப்பழக்கத்தால் திருடப்படுமென்று வினவியசீடனைநோக்கி பகிர்முகவஷ்டாங் கயோகமானது மேற்கூறியசமாதிகளையளிக்கமாட்டாதென்றுணர்ந்து அந்தரங்க ரூபமான அஷ்டாங்கயோகமே முக்கிய உபாயமென்றுகறத்துடங்கலுற்றார்.

நிவிடகூஷஸூராயியெபூவயுதிமெநஸூயுகூணம் : 1

சுமேவயொமஜத்யூஹாயெபூமஸூராயுகோவிஜா : || (357)

(பொ) விருத்தியானது நிச்சலமான இருப்பையடைந்து விளங்குவது யாதொன்றுண்டோ அதுவே நிர்விதற்பசமாதியென்றும், அதுவேயோகமென்றும் யோகசாஸ்திரார்த்தமுணர்ந்த மஹான்கள் கூறுகின்றனர்.

(அ—கை) அஷ்டாங்கலக்ஷணங்கூறல்.

சுஷூவாயாநியொமஸூயெரோநியஜீகூணம் : 1

பூரணாயாஜீஷூயாபூத்யூஹாரஸூராவியயாரணா ||

யூரகூஸூராயிரிதேவநிமஷிநீஷிணம் : || (358)

(பொ) யமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாஹாரம், தாரணை தியானம், சமாதியெனயிவ்வெட்டுவிதங்களே யோகத்திற்கு முக்கியசாதனமெ ன்று ஞானயோகிகளுரைக்கின்றனர்.

(அ—கை) யமமர்வது.

ஸவ்யுஷ்யுஷுதிவிஜூநாநிஜீயதூரீஸையஜீ : 1

யெரோயதிதிஸுமெபூரெகூலுஸநீயொரேஹஜீகூஹம் : || (359)

(அ-கை) பகிர்நிர்விகற்பசமாதியாவது.

ஐதெதுவநிவிபுகாராஹிஸஸூபாதுஸலிவிபுகம் ।
ஜ்யாயதஃகெவவஸ்துபுகெஷ்யவிதூஷாதிஷுதி ॥ (351)

(பொ) இவ்விதநிர்விகாராதிசப்தமாத்நிரத்துடன் சேர்க்கப்பட்டதான் பிரம்வஸ்துவைத்தியானஞ்செய்து கேவலலக்ஷியவஸ்துவில் மனதைவைத்திருப்பவனே பகிர்நிர்விகற்ப சமாதியுடன்கூடியவனும்.

ஸுஹாநதிரஸாநெஸாநெகீஹபுயததாதுநா ।
வ்யுதேயபூநிஸூதாவஸூஸஸஸோயிரகஹக ॥ (352)

(பொ) பிரமானந்தரசத்தினுவேசத்தால் சுத்தமானவிருத்தியானது, சிதாத்மவஸ்துவிலொன்றாய்க்கலந்து யாதொரு நிச்சலஸ்திதியையடைந்திருக்கின்றதோ அதுவேகற்பணையற்ற பகிர்நிர்விகற்பசமாதியாம்.

ஸரீரயிஷ்டஹுஃஸுதஸவபூபாயுதாயதிஃ ।
விவரீதாதுய்யபூவஹநிஸூஷஷ்விவததுதே ॥ (353)

(பொ) எவ்வளவுகாலம் தேத்கமே தானென்ற விபரீதபாவனையை எந்தவிவேகி நிச்சேஷமாய் நிவர்த்திக்கவில்லையோ அவனே அஃது நிவர்த்தியாகும்வரை மேற்கூறிய ஷட்விதசமாதிகளையிடைவிடாமற்பழகவேண்டும்.

ஸாரபுவஸூபாணயாவஹபூவரிபூதுநிமபூஷம் ।
தாவஸூரீயிஷ்டெநநயெதூஹிரணாம் ॥ (354)

(பொ) எவ்வளவுகாலம் சவரூபஸ்பூர்த்தியானது தடையின்றி நன்றாய் சித்தியையடையவில்லையோ, அவ்வளவுகாலம், மேற்கூறியஷட்சமாதிகளையிடைவிடாமற்பழகவேண்டும். மேற்கூறிய சலோகங்கள் பகவத்பாதபூஜிப்பாளான சங்கரகுருவாற் செய்யப்பட்ட சர்வவேதாந்த சித்தாந்தசார்சங்கிரஹென்னும் கிரந்தத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

(அ-கை) நிர்விகற்பசமாதியாவது.

யூதயூபாநெவரிதூஜ்யகூரீஜெயெகமொவரம் ।
நிவாநதீவவஹிதூஸஸோயிரணியதே ॥ (355)

(பொ) தியானஞ்செய்த சுத்தஜீவனையும், தியானமோக்கியமான சுத்தவிருத்தியையும் நன்றாய்த்தள்ளி, கிரமமாய் தியேயமான பிரம்வஸ்துவில் காந்தம்

நவிடத்தில் வைத்த தீபம்போற் சித்தமானது சமமாயிருப்பதே நிர்விதற்பசமாதியாம். பஞ்சதசிதத்துவவிவேகத்திற் கூறியிருக்கிறது.

தலூகூனாவ்யுபுதஸுராயீதுகூராய்யிஸாய-நிஷுஷ்ய-கூ: |
நித்யுஷுஷாநநீய-குஷவிஸ்யஸஜ்ஜீய-நிஷுஷுஷாநநாஸு || (356)

(பொ) ஆகையால் நீயும் மேற்கூறிய ஷட்விதசமாதிகளை சாவதானமாய் நன்றாய்ப்பழகியும், ஹிருதயக்கிரந்தியை வேறுடன் தகித்தும், இடைவிடாமல் பிரமானந்தாமிருதசமுத்திரத்தில் மூழ்கிக்கொண்டும், வினையாடிக்கொண்டும், சுந்தோஷத்துடன் கூடினவனாய் நமிக்கக்கடவாய்.

(அ—கை) தங்களால் கூறப்பட்ட ஆறுவிதசமாதியின் லக்ஷணங்களை யான்கேட்டும், என் மனதானது திருடப்பட்டமலிருக்குங்காரணம்யாது? அதெவ் விதப்பழக்கத்தால் திருடப்படுமென்று வினவியசீடனைநோக்கி புகர்முதவஷ்டாங்கயோகமானது மேற்கூறியசமாதிகளையளிக்கமாட்டாதென்றுணர்ந்து அந்தரங்க ரூபமான அஷ்டாங்கயோகமே முக்திய உபாயமென்றுகூறத்துடங்கலுற்றார்.

நிவிபுகஸுஸராயியெபாவூதிநெஸுயுகுண: |

சுவிவயொமஜத்யாஹாயெபாமஸாஸு ராயுகொவிடா: || (357)

(பொ) விருத்தியானது நிச்சலமான இருப்பையடைந்து விளங்குவது யாதொன்றுண்டோ அதுவே நிர்விதற்பசமாதியென்றும், அதுவேயோகமென்றும் யோகசாஸ்திரார்த்தமுணர்ந்த மஹான்கள் கூறுகின்றனர்.

(அ—கை) அஷ்டாங்கலக்ஷணங்கூறல்.

சுஷாவமநியொமஸ்யுயொநியசு குஸந: |

வாணாயாஸுயாபுத்யாஹாஸுராவியயாரணா ||

யூநஸராயிரிதேவநிமஷிநீஷிண: || (358½)

(பொ) யமம், நியமம், ஆசனம், பிராணயாமம், பிரத்தியாஹாரம், தாரணை, தியானம், சமாதியெனயிவ்வெட்டுவிதங்களே யோகத்திற்கு முக்கியகாதனமென்று ஞானயோகிகளுரைக்கின்றனர்.

(அ—கை) யமமர்வது.

ஸவஸுஸுஷுதிவிஜாநாதிநீயத்யாஸையச: |

யநீயயிதிஸுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு || (359½)

(பொ) சமஸ்தமும் பிர்மமென்ற விஞ்ஞானத்தாலிந்திரியக்கூட்டங்களினிக்கிரகமே யமமென்றும், இதுவே அடிக்கடி முமுக்ஷுக்களாலப்பியசிக்கத்தகுந்ததென்றும் கூறுகின்றனர்.

(அ—கை) நியமமாவது.

ஸஜாதீயபுரவாஹஸூவிஜாதீயதிரஸூதிஃ ।

நியபொஹிபுராநநொநியபொதியதெவபெயெஃ ॥ (360½)

(பொ) விஜாதீயமான நாமரூபகற்பணைகளிழந்து சஜாதீயமான பிர்மபிரவாகத்துடன் கூடியதாயும் பிர்மானந்தவஸ்துவில் மேலான ஆனந்தத்தையடைந்து, அதில் திருடமாய் நியமமாயிருப்பதே நியமமென்று முரைக்கப்படுகிறது.

(அ—கை) ஆசனமாவது.

ஸபெவெநவஹவெஷ்யூஷிஹஜஸூஸூஹவிஹகம் ।

சூஸநதவிஜாதீயாநெதரஸூஸவநாஸநம் ॥ (361½)

(பொ) எந்த பிர்மவஸ்துவில் இடைவிடாமல் பிர்மசிந்தையுடன் கூடி சுகமாயிருப்பது யாதோர் அதுவே ஆசனமென்றறியக்கடவாய். மற்றபகிர்முகங்களாய்க்கூறிய ஸ்வஸ்திகாதியாசனங்கள் மேற்கூறிய சுகத்தை நாசஞ்செய்யுமேயொழிய வேறுப்பிரயோஜனமில்லை.

(அ—கை) பிராணாயாமமாவது.

விதூழிஸவபூவாவெஷ்யூஸூஹகெவெநவஹவநாஸ ।

நிரொயஸூஸபூதீநாஹ்ராணாயாஸூஸூதெ ॥ (362½)

(பொ) பிர்மபாவணையினாலேயே சகலவிஷயபாவங்களினின்று மனதுமுதலான சகலவிருத்திகளையும் நிஜேதஞ்செய்வதே பிராணாயாமமென்று சொல்லப்படுகிறது.

(அ—கை) மேற்கூறியபிராணாயாமமானது ரேசகம், பூரகம், கும்பகமென மூவிதமாயிருக்குமென்பதை வெளியிடுகின்றனர்.

நிநெஷ்யநஹ்ரவஹ்ரூரெவகாஷ்யூஸூரணஃ ।

ஸூஹெஷ்வாஸூதியாவூதிஃவஹ்ரகொவாயாஸூரிதஃ ॥

ததஸூதூதிநெஸூஸூகஹகஃஹ்ராணஸூஸூ ॥ (364)

(பொ) பிரபஞ்சத்தின் நிஷேதமே ரேசகம், பிரம்மே நாமாயிருக்கிறே மென்ற விருத்தியே பூரகம், அவ்விருத்திகளின் நிச்சலபாவமே சும்பகம், இம் மூன்றுடன் கூடியதே பிராணாயாமமெனப்படும்.

சுயனாவியுபுஷாநாஜீஞாநாஹுராணவீயநம் | (364½)

(பொ) அறிந்த மஹான்களுக்கு இதுவே பிராணாயாமமென்றும், அறியாத அக்ஞர்களுக்கு பிராணாதிகளின் நிக்கிரகமே பிராணபீடனமென்றும் சொல்லப்படும்.

(அ—கை) பிரத்தியாஹாரமாவது.

விஷயெஷாதுதாந்தூக்ஷாநஸஸிதீஜைநம் |

வூதூஹாரஸூவிஜேயொஸுநீயொபேபேகாஹி || (365½)

(பொ) மனசானது விஷயத்தில் தனதென்றவபிமானத்தைவிட்டு சைதன்னிய சொரூபத்தில் மூழ்கியிருப்பதே பிரத்தியாஹாரமென்றும், அதையேமுமுக்ஷுக்கள் பழகவேண்டுமென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

(அ—கை) தாரணையாவது.

யத்யதூநொயாதிஸுஷுணஸுதூஸுநாகி |

நெஸொயாரணனெனவயாரணாஸாவராநீதா || (366½)

(பொ) எவ்வெவ்விடத்தில் மனது சென்றாலும் அவ்வெவ்விடத்தில் பிரம்பார்வையுடன் கூடியிருப்பதே மேலானதாரணையெனப்படும்.

(அ—கை) தியானமாவது.

ஷுஷுஷுவாஸீதிலுதூதூதிராஹைதயாஸூதி ||

யூநஸுஷெநவிஷூதாவராநீதூதூயிநீ || (367½)

(பொ) நானே பிரம்மமென்ற சத்விருத்தியால் நிராலம்பமான இருப்பை அடைவதே பிரமானந்தத்தைக்கொடுக்கக்கூடிய தியானமென்றுசொல்லப்படும்.

(அ—கை) சமாதியாவது.

நிபுவிசாரதயாவூதூஸூஹாகாரதயாவூநம் |

வூதூவிஸூரணஸூகூரையிஜூதூநஸுஜீகூ || (368½)

(பொ) நானே நிர்விகாரனென்ற விருத்தியாலும் நானே பிரமாதாரனாயிருக்கிறேனென்றவப்பியாசத்தாலுமுண்டாயிருக்கிற சத்விருத்தியின் ஸீனமேசமாதியென்று கூறப்படும். இவ்விதம் சங்கரகுருவால் சர்வவேதாந்த சித்தாந்தசார சங்கிரகத்திலும் சூதசம்ஹிதை ஞானயோகதாண்டம் 13 முதல் 20 அத்தியாயம் வரையிலும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

(அ—கை) சமாதியின் பலம் கூறல்.

சுநாடாவிஹஸாவாரொஸுனி தாஃகஜுகொடயஃ |

சுமெநவியய்யானிஸுஹொயபெஜாவிவஜுகெத || (369½)

(பொ) அனாதியாயிருக்கிற சம்சாரமான சஞ்சிதகர்மகோடிகள் இந்நிர்விகற்பசமாதியால் நன்றாய் நாசமடைந்து சத்தமான தர்மமும் விருத்தியடைகின்றது.

யஜுகெவஜிஜெஹாஹஸுஜாயிஹொமவிதூதாஃ |

வஜுகெதூஷயதெதாயஜிஜெதயாராஸுஹஸுமஃ || (370½)

(பொ) யாதொரு காரணத்தாலிந்தசமாதியானது, தர்மங்களாகிறவமிருத்தாரைகளை அடிக்கடி பொழிகின்றனவோ அக்காரணத்தாலிந்த சமாதியைத் தர்மமேகமென்று யோகவித்தமர்கள் கூறுகின்றனர்.

சுஜெஹாவாஸநாஜாமெநிஸுஷுஹூவீஹாவிகெத |

ஸஜுகெஹாதூஹிஹெதவஹுஹாவாவெஜுகஜெஸுஹெய || (371½)

(பொ) இந்நிர்விகற்பசமாதியானது வாசனாக்கட்டங்களை நன்றாய்நிவர்த்திசெய்து தர்மத்தால் சேர்க்கப்பட்ட புண்ணியபாபமென்ற பெயருடன்கூடிய சஞ்சிதகர்மமாகியவிருஷத்தைவேறுடன் களைந்தெறிக்கிறவக்கினியாயிருக்கிறது.

(அ—கை) பரோக்ஷாபரோக்ஷக்ஞானபலமாவது.

வாகுஜெஹூதிவஜஸுதாஹுரொக்ஷாவஹாவிகெத |

கராஜெகவஹுதாயஜெஹொரொக்ஷஹுஸுஹெயகெத || (372½)

(பொ) முதலில் குருமுகமாய் ஷட்விதலிங்கதாத்பரியத்துடன் சிவணம்பண்ணின சத்வஸ்துவின் வாக்கியமானது, முன்பரோக்ஷமாய்த்தோன்றி, பின்னையின் நெல்விக்கனிபோல அபரோக்ஷக்ஞானமாய் விளங்குகின்றது.

வரொக்ஷஹுஹூதிவஜஸுதாஹுரொக்ஷாவஹாவிகெத |

ஷாஜிவஹுஹுதாயஜெஹொரொக்ஷஹுஸுஹெயகெத || (373½)

(பொ) ஆக்கினியானது சகஸ்வஸ்துக்களையுமெரிப்பதுபோல் குருமுக மாய்க்கேட்ட பரோக்ஷபிரமக்ஞானாக்கினி புத்திபூர்வமான் சகலபாபத்தையும் தகிக்கிறது.

சுவரொக்ஷா தவிஜோ நஸாஷ்டெஷிகவகுவுகம் ।
ஸஸ்ஸாரகாரணாஜோ நதஸஸுணுலாஸுரம் ॥ (374½)

(பொ) குருமுகமாய்க்கேட்ட சாப்தவாக்கியசூயமான் அபரோக்ஷாத்ம க்ஞானமானது சம்சாரகாரணக்ஞானவிருளை நாசஞ்செய்கின்ற மத்தியான்ன சூரியனுக்கொப்பாயிருக்கிறதென்று சூதசம்மீதையிலும் பஞ்சதகிதத்துவவிவே கத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

(அ—கை) உத்தமாதிகாரிகளாயும் வண்ணம் வேதாந்ததாத்பரியார்த்த ங்களைக்காண்பிவித்து அஃதுணர்சக்தியற்ற மந்தாதிகாரிகளுமுய்புண்ணமிப்பி ரணவிசாரத்தைக்கூறுகின்றனர்.

புண்ணவஸம்புவுகக்ஷாஜிஸுரோஸைநவலிஸுராகு ।
வராவரவிஹமெநவ்ருணவஸுஅயாபதே ॥ (375½)

(பொ) பிரணவத்தின் லக்ஷணத்தையிங்கு சுருக்கியுரைக்கின்றேன் அதுபரப்பிரணவமென்றும், அபரப்பிரணவமென்றுமிருவகையாயுளது.

வரஃவரதரஃபுஹபுஜோநதாஜிவுகக்ஷணம் ।
புருகஷெணநவயஸுரதரஃ புஹஸுலாவதே ॥ (376½)

(பொ) மாயைக்கப்புறப்பட்டதாயும் ஸச்சிதானந்தம்தலான் லக்ஷணமு முள்ள பிரமமானது யாதொரு காரணத்தால் நன்றாய்விளங்குகிறதோ அதுவே பரப்பிரணவமென்று கூறப்படுகிறது.

சுவரஃபுண்ணவஸுரக்ஷாஜிஸுரகுவுஸுநிஜேதம் ।
புருகஷெணநவகவஸுரெஹதகூபாதுணவஸுதே ॥
புரஃபுண்ணவஸுரக்ஷிஹதகூபாதுணவொய்வா ॥ (378)

(பொ) நின்மலமான சப்தரூபமாய் யாதொரு வஸ்துவிளங்குகிறதோ, அதுவே அபரப்பிரணவமாம். அபரப்பிரணவவுபாசனையே பரப்பிரணவிராப்தி க்கேதுவாம்.

(அ—கை) பிரமர்வான்வர் சகலேந்திரியங்களையும் நிக்கிரகஞ்செய்து, பஞ்சாக்கினிமத்தியிலிருந்து ஈசனைக்குறித்து, தேவருஷம் உக்கிரமான தபசைச்

செய்து அவ்வீசப்பிரசாதத்தால் பூமி அந்தரிக்ஷ சுவர்க்கங்களான 3-உலகங்களை யும், அக்கினி வாயு சூரியனான 4 ஜோதிகளையும், ருக்கு, யஜுஸு, சாமம் 3 வேதங் களையும், சக்கில கிருஷ்ண நீலமென்ற 3 வர்ணங்களையும், அகார உகார மகாரங் களென்ற லக்ஷணங்களையுமுண்பண்ணியயாவும் (ஓம்) என்ற பிரணவத்துடன் கலந்திருக்கிறதென்றதையறைகிறார்.

ஷீதிபூரஹொகொயந்தெநஸநீழ்வாஅகம் !

சூகாஸாடிவடாபூரநம் யெஸஸூவாவாகாலுவி || (379)

(பொ) பஞ்சபூதமுதலான பதார்த்தங்களுக்கு இப்புவி^யலெந்தவஸ்து சப்தவாசகமாயிருக்கிறதோ அதுவே பிரணவமென்று கூறப்படும்.

ஸவபூவஹாஸகம்ஜேஜிஜெவதியொஜிஜி !

ஸவபூஜேஜெவஸூராதூமலம்ஸலலதெவிராசு || (380)

(பொ) சகலவஸ்துக்களையும் விளக்கவைக்கிறதாயிருக்கிற இப்பிரணவ மந்திரத்தை யெந்தப்பிராமணன் ஜபிக்கிறானோ அன்னை சகலமந்திரத்தின் பலத் தையும் சீக்கிரத்திலடைந்தவனாவான்.

சுதஸூவபூவாரிகுஜேஸடாஜேஜிஜெவெசு !

ஷடபூரணிபூவரிஜுனிதெயெவாஷுவிவகுதயம் || (381)

(பொ) ஆகையால் சகலமான மந்திரத்தையுந்தள்ளியெப்பொழுதுமிந்த (பிரணவ) மந்திரத்தையே ஜபிப்பவன் ஷட்கர்மத்தின் பலத்தையடைவதுமன்றி அணிமாதி அஷ்டசித்திகளையும்டைகிறான்.

சுபவபூவஸூதவிஜி வாரெவெஸூவெபூபூபூதெ !

ஸவபூவிஜூராமயொவகுசூராயெஷுமலபிரவூயாசு || (382)

(பொ) அப்பிரணவஜபவிசேஷத்தால் சகலபாபங்களினின்றும் விடுபட் செவபாவசித்தமான மோக்ஷத்தையுமடைந்து, சகலவித்தைகளுக்கும் ஸ்தான பூதனாயாகி தானிச்சித்தபலத்தையுமடைவான். சூதசம்ஹிதையஞ்ஞவைபவக ண்டம் 5-வது அத்தியாயத்திற்குசொல்லப்படுகிறது.

(அ—கை) 6-வது அத்தியாயத்தில் கூறிய பிரமோபதேசத்தினர்த்தம்

கூறல்.

ஸஸாவிக்ரூர்ஸஜேவபூவாஹுதிஸஜேஹுதம் !

யொநஸூகாயியஸூதூநுஜயபூரிஸூராவதம் || (383)

வ்ருவொடியாடுதூயெயுக்கஸ்யுஜெவஸ்யஸுவ்ருதாஃ ।

ஜீவஸ்யஸவஜனஞ்ஞாநாபுத்யுக்ஷஸ்யஸூலாவதஃ ॥ (384)

(பொ) காயத்திரிக்குச்சமானமாய் ஜபிக்கக்கூடியதுமீவ்வுலகில் வேறில்லை. வியாக்ருதிக்குச்சமானமாய் ஹோமம் செய்யவேண்டிவதும் வேறில்லை, எந்த தேவருடைய பிரேரேரூபணையால் (ஒரு)மென்ற பிரணவமானது சகல புருடர்களுக்கும் பிரத்தியக்ஷமாய் சுவபாவத்தில் தானாய் விளங்குகிறதோ அதுவே நம்முடைய புத்திமுதலானவைகளையும் அந்தரியாமிசொருபமாயிருந்தேவிக்கொண்டிருக்கிறது.

ஸவிதஸூதஸஞ்சகனவரெண்ணஸவஜனஞ்ஞாநாபுத்யுக்ஷணம் ॥ (385)

வஜநீயம்ஜிவெஜெவ்ருத்யுக்ஷணம் ॥ (385)

(பொ) சுவாத்மபூதராயும், சகலப்பிராணிகளிலும் சிரேஷ்டராயும் அந்தணர்களால் பஜிக்கத்தகுந்தவராயும் சைதன்னியலக்ஷணராயுமிருக்கிறவரே பார்க்க ரென்று கூறப்படுகிறார்.

தஜ்ஜஸ்வாஸ்யஸவஜனஞ்ஞாநாபுத்யுக்ஷணம் ॥

ஸூரியாஸக்திஸாஸிவரூபாபிவஸ்யுக்ஷணம் ॥

சூரித்யுஜெவதர்யாஸூபுருகஸ்வரெஜெஸ்வரம் ॥

சூரித்யுநவரிஜ்ஜாதவயம்யேஜெஸ்வரஸூபுருகம் ॥ (387)

(பொ) தத்சப்தவாச்சியராயும், சர்வக்ஞராயும், ஜகத்சிருஷ்டியாதிகாரணராயும், தன்மாயாசக்திவிசித்திரத்தால் சிவன் முதலான நாமங்களைவகித்தவராயும், சூரியன் முதலானதேவதைகளையுமேவுகிறவராயுமிருக்கிற பிரம்மருபமான பிரணவத்தை நாம்களுபாசிக்கிறோம்.

ஸாவித்ரூர்க்யுதொஹ்யுத்யுஸூபுருகஸ்வரெஜெஸ்வரம் ॥ (387½)

(பொ) காயத்திரியினர்த்தத்தைச்சருக்கமாய் ஆதரவுடன் சூதசம்ஹிதை யக்ஞவைபவகண்டம் 6-வதத்தியாயத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்விதமாய் காயத்திரியினர்த்தத்தையுணர்ந்து ஜபிப்பவனே மேலான மோக்ஷகதியைப்பொருந்துவன். இதிற்கிஞ்சிற்றேனுகூடியமில்லை.

(அ—கை) சிவலிங்கத்தின் மகிமைகூறல்.

ஸிவஸூயஸ்யஸூபுருகஸ்வரெஜெஸ்வரம் ॥

ஸிவஸூயஸ்யஸூபுருகஸ்வரெஜெஸ்வரம் ॥ (388½)

த்தில் பிரசித்தரான சிவனெப்பொழுதுமொன்றினாலும் சம்மந்தப்படமாட்டார். ஆகையால் சிவனுடைய லிங்கமென்றவார்த்தையான திவ்விடத்தில் சம்மந்தப்படாதன்றோ. சூதசம்ஹிதை யக்ஞவைபவகண்டம் 28-வதத்தியாயத்திற் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

(அ—கை) பஸ்மமென்றும் மஹாபஸ்பமென்றும் கூறுகிற ஆர்த்தத்தை வெளியிடுகின்றனர்.

உஹாஹஸு உஹாஹெவா உஹாஹோயாவஹாலுக் :

ஹுதுநாஹுதுவாவாநாஹாலுநஹுவிஷ்யா || (394½)

(பொ) மஹாமாயையைவிளக்கிவைக்கிற மஹாதேவரேமஹாபஸ்மமென்றும் சகலபாபங்களையும் நாசம்பண்ணுவதால் பஸ்மாவென்றும், யுதார்த்தக்ஞானத்தை விளக்கிவைப்பதால் மஹாபஸ்மாவென்றுகூறப்படுகிறது.

விஷ்ணுவெஷாஹ்வாலாக்ஷாநுநயஸுஸரிதவ்யுதா :

சுவிஷ்ணாவமதுஸாநுஸுதுவெவெயொழிதம் || (395½)

(பொ) சம்சயத்துடன்கூடினமுனிவர்களே வேதத்தினுற்பவமானவிதத்தையேசாக்ஷாத்மஹாபஸ்மாவென்றும் மற்றவைகள் அவித்தையின்பலமென்றும், சத்தியமாய்க்குகின்றேன்.

யஸுஸாக்ஷாநுஹாஹஸுஹாதிஸுரதுதயாஸுத :

நதஸுஸுஹஸுநாகாயுநஜடாவிநுபூரெவெ || (396½)

(பொ) யாதொருபுருஷனுக்கு இந்தமஹாபஸ்மாவானது ஆத்மசொருபமாய் சுவபாவத்தில் விளங்குகிறதோ அப்புருஷனுக்கு பாஹியவிபூதியின் தாரணங்களாலும், ஜடைமுதலானது வளர்ப்பதாலும், மரவுரியணிவதினாலுமெவ்விதம் பிரயோசனமுமில்லை.

யஸுஸுஹஸுஸுதாலாதிஸுரதுநாஹிவஹவா :

நதஸுஸுஹஸுஸுபெஷுணகாயுநாஸுஸுயுத : || (397½)

(பொ) ஹே முனிபுங்கவர்களே யாதொருமஹானுக்கு மஹாவிபூதியானது ஆத்மசொருபமாய் பிரகாசிக்கிறதோ அவனுக்கு வர்ணசுரமாதிரம்மங்களின் காரியத்தினாலொருபயனுமில்லை.

யஸுஸுஹஸுஸுஸுபெஷுணகாயுநாதிஸுயுஸுஹ :

நதஸுஸுஹஸுஸுபெஷுணகாயுநாதிஸுயுஸுஹஸுஸுஸுஹ || (398½)

(பொ) எந்த ஞானிக்கு சாக்ஷிசொருபமாக சுவயம்பிரகாசமான மஹா விபூதியானது விளங்குகிறதோ அவனுக்கு வேதமோதுவதாலும், சுருதிஸ்மிருதி புராணங்களின் படனங்களினாலும் யாதொருபயனும்இல்லை.

யஸ்ய ஹஸ்யஸூர-குபெணவிவாதிவரயொயிநஃ ।

நதஸ்ய தவஸூரகாய-மநஜாதெநநவெஜ்யா ॥ (399½)

(பொ) யாதொருபரயோகிக்கு மஹாவிபூதியானது தன் சொருபமாய்ப் பார்க்கப்படுகிறதோ அவனுக்கு தபசுசெய்வதினாலும் தானங்கொடுப்பதினாலும் யாகம் நடத்துவதினாலுமெப்பயனும்இல்லை.

ஹஸ்யவிஜ்ஞாநநிஷ்டஸ்ய நகத-பூவ்யுக்யனுந । (400)

(பொ) மேற்கூறியபஸ்மத்தினுண்மையையறிந்து விஞ்ஞானநிஷ்டனாயிருப்பவனுக்கு இப்புவிபிரொருவித்கிருத்தியமும் செய்யவேண்டுவதில்லை.

(ப—ம்) தேகாத்மவாசனையுடன்கூடியிருக்கிற மகாமுடர்களுக்கு நாம ரூபாகாரமானலிங்கார்ச்சனையும், கோமயத்தினாலுண்பண்ணப்பட்ட பஸ்மாவும் அருகமேவொழிய ஆத்மக்ஞானபரிதான ஜீவன்முத்தனுக்கு தன் சுவரூபானுசந்தானமே லிங்கமாயும், பஸ்மாவாயுமிருக்கும்போது வெளிவியாபாரத்துடன்கூடினமேற்கூறியவைகள் சாக்ஷாத்ஞானமாகமாட்டாது. ஆகையால் ஜாபாலோபுநிஷத்து, காலாக்கினிருத்திரோபநிஷத்து முதலான சுருதிகளிற்கூறியிருக்கிற பஸ்மலிங்கார்ச்சனையானது நிஷ்காமியமாய்ச்செய்பவர்களுக்குமோக்ஷசாதனமேனவாகுமேவன்றி சாக்ஷாத்மோக்ஷத்தையளியாவாம். என சூதசம்வ்றிதை யக்ஞவைபவகண்டம் 30-வதத்தியாயத்திற்கூறுகிறது.

(அ—கை) சம்சாரசமுத்திரத்தில் மூழ்கியிருக்கிற புருஷர்களின் சுவாபாவத்தையும், அச்சம்சாரத்தில் மூழ்கும்படி செய்துவைத்த மஹாமாயையின் வலிமையையும், அதை விவர்த்தித்திருக்கிற மஹான்களின் பெருமையையும் திரும்பவும் கூறுகிறார்.

ஸம்ஸாராணபூவஜ்ஞாநாநஹ-குநாஜிவெகிநாஃ ।

சூதஜீநாஃமதிஸூரகூதாநஜெவஹிகெவமஃ ॥ (401)

(பொ) பிறவிக்கடலில் மூழ்கிக்கரையேரமார்க்கமறிபா அவிவேகிகளான பிராணிகளுக்கு தனிமையான ஞானமே முக்கியநற்கதியாயிருக்கிறது.

ஸம்ஸார்தவஜ்ஞாநாநாஜிவஜ்ஞாநாஜிதாஃஸஸர் ।

கசபஸாணிநபூவாதெயுவஹிசூஜெவநஸம்ஸயஃ ॥ (402)

(பொ) சம்சாரதுக்கத்தால் தாபமடைந்திருக்கிறவர்களுக்கு ஆத்மக்ஞா னுமிருதமான ஜலத்தாலத்தாபசாந்தியுண்டாகவேண்டுமென்பொழிய வேண்டுந்நினை லுமுண்டாகாவென்றுண்மையாய்ச்சொல்லுகிறேன்.

நெபுதவிஜ்ஞாநஜாஸாஹுஜேகூவாஹுதிநெபுநராஃ ।

தெஜஹாஜேஹஸம்ஸாரஸவபுஷாநஸம்ஸயஃ ॥ (403)

(பொ) துவைதக்ஞானத்துடன்கடி எப்புருடர்கள் முக்தியைவிரும்பு கின்றார்களோ அவர்கள் மகாமோகசம்சாரமாகிற ஆரவாற்கடி யுண்டவர்களென்ப திற் சிறிதுமறியவில்லை.

வனகஜேவரஜிதீயம்ஸ்யாஹித்யூர்ஹஸூதிராஹாஃ ।

ஜாயாஜாதூதிஜெநெபுதஜிதிவாஹபராஸூதிஃ ॥ (404)

(பொ) ஸ்வகதஸஜாதீயவிஜாதீயபேதமற்ற ஏகமேவாத்துவிதீயமானசத் வஸ்துமாத்திரமுளதென்று வெகாதரவுடன்சாந்தோக்கியோபநிடதமறைகின்றது. துவைதம் மாயாமாத்திரமென்று முக்திகோபநிடதமுரைக்கின்றது.

வனககூம்பஸ்யுதொஜோஹஃகஜெஸூகஹதிவாஹஹி ।

ஜிதீயாநெபுலயஹாஜேஸூபவித்யூர்விவாஹஹி ॥ (405)

(பொ) ஏகமானவஸ்துவே தானென்று பார்ப்பவனுக்கு மோகமேது துக்கமேதென்று கடவல்லியபுபநிஷத்துரைக்கின்றது. தன்னாத்மவஸ்துவைத்த விர துவைதமிருப்பதாய்ப்பார்ப்பவனுக்குப்பயமுண்டென்றும், அற்பவிஷயத்தின் சுகமில்லையென்றும், ஆத்மவஸ்துவே மேலானசுகமென்றும் சாந்தோக்கியோபநி ஷத் 7-வதத்தியாயத்தில் சந்தகுமாரர் நாரதருக்குகருளியிருக்கிறார்.

சுதஸூகபுஜோணாஹ்யாவஸெஸூககூம்பஸ்யுநிஸிதம் । (405½)

(பொ) ஆகையால்வேதப்பிரமாணத்தாலும், ஆசானுரைத்தயுக்தியாலும் பிர்மவஸ்து ஒன்றேயென்று நன்றாய் நிச்சயஞ்செய்யவேண்டும்.

வஸெஸூககூம்பஹாவாக்யூரஜேவஜாநனியெஜநாஃ ।

தெஜேஹுஜெஹிஸம்ஸாராஹ்யாஸூஹவ்யவொயநாஃ ॥ (406½)

(பொ) சொப்பனத்திலிருந்துவிழித்தவன் தன்னை ஏதமாய்க்காண்பது போல் எப்புருடர்கள் மஹாவாக்கியவிசாரத்தால்வஸ்துவொன்றெனவுணர்ந்திருக் கின்றனரோ அவர்களே சம்சாரபந்தத்தினின்று விடுபட்டவர்கள்.

ஹேஷ்டஸூகநாஸ்யாயேஹிவாஹித்யெநராஃ ।

தெஹோரோஹஸஸாரொவதகெஹ்வநஸஸயஃ ॥ (407½)

(பொ) பேதப்பார்வையுடன்கூடி யெந்தப்புருஷர்கள் முக்தியைவிரும்புகிறார்களோ அவர்கள் மஹாமோகமாகிற சம்சாரத்தில் வீழ்ந்தவர்களென்பதற்சற்றேனுமையமில்லை. யக்ஞவைபவகண்டம் 10-வதத்தியாயத்திற் கூறப்படுகிறது.

(அ—கை) சம்சாரத்தின் வலிமையும் அதினிவர்த்திரூபமான ஞானத்தின்பெருமையும், அந்த ஞானத்துடன்கூடின மகான்களின் சொரூபங்களையும் அவர்களின் பூஜையின் மகிமையுங்கூறுகின்றார்.

சுஹோஜோநாஜேதஹிவாஹித்யெநராஃ ।

வாரிஹிஹிஸஸாரொஸஹாரொநராஃ ॥ (408½)

(பொ) ஞானம்கிற அமிருதபானத்தையிழந்து மாயையினால் மோகத்தையடைந்தவர்களான மனிதாதமர்கள் சாரமற்றவிச்சம்சாரத்தில் சாரமென்றெண்ணி சதாமுழ்குகிறார்களன்றோ, அஃதுவெகு ஆச்சர்யம்.

ஜோநாஜேதஹிஸாரொவதகெஹ்வநஸஸயஃ ।

ஸஸவகூகாயேஹிவாஹித்யெநராஃ ॥ (409½)

(பொ) ஞானமிருதரசத்தை எவர்கள் ஒருதடவை பானம்பண்ணியிருக்கிறார்களோ அவர்கள் சகலவிஷயவியாபாரங்களையும்விட்டு ஞானமிருதத்திலேயே மூழ்கிக்கொண்டிருப்பார்களன்றோ.

ஜோநாஜேதஹிஸாரொவதகெஹ்வநஸஸயஃ ।

சுஹோஜோநாஜேதஹிஸாரொவதகெஹ்வநஸஸயஃ ॥ (410½)

(பொ) வேதார்த்தவிசாரணையாலுண்டானவபரோக்ஷக்ஞானமே மேலான ஞானமாம். அஃதறியாமையே அக்ஞானமாம். ஹே பிரகஸ்பதே ஞானத்தின் மகிமையைபென்னுரைப்பதற்குமுடியாதன்றோ, அஃதாச்சரியமல்லவா

சுத்யெஹிவாஹிஸாரொவதகெஹ்வநஸஸயஃ ।

ஜோநாஜேதஹிஸாரொவதகெஹ்வநஸஸயஃ ॥ (411½)

(பொ) அற்பமாயுள்ள சூரியப்பிரகாசமானது மகத்தானவிரூபத்தைப்போக்குவதுபோல் ஞானப்பிரகாசம்பெரியதும் மகத்தானபாபங்களைப்போக்குவதிலேயுமில்லை.

யயாவஹிஜெஹாஜீவஸுஹஜாஜுனாநிஜுஹை |

தயாஸுஹாஸுஹைகஜீஜாநாஜுஜிஜுஹைகிஷணாஸு || (412½)

(பொ) மகத்தான ஜுவாலையுடன்கூடின அக்னியானது உலர்ந்ததாயும் ஈரமாயுமிருக்கிற விரகுகளையெவ்வாறு தகிக்கிறதோ அவ்வாறு ஞானாக்கினியானது புண்ணியபாபகர்மங்களாகிற கட்டைகளை சுண்ணத்தில் தகிக்கிறது.

யயவநதுவெவாவெதஃகீயநவெபுநபுஷ்யதெ |

கீயவலிவ்யுதஜுநீதயஜிஜி யவநெமெ || (413½)

(பொ) மந்திரபலத்துடன்கூடின மந்திரவாதி சர்ப்பங்களுடன் விளையாடினாலும் அச்சர்ப்பங்களாலெப்படி கடிபடமாட்டானோ அப்படி இந்திரியங்களாகிற பாம்புகளுடன்கூடி விளையாடிக்கொண்டிருக்கிற ஞானி விஷயங்களாகிறவிஷத்தாற் பிடிக்கப்படமாட்டான்.

சுகதபூஹஜெஹாஜூஹஜெஸுஹை வரஜெஸுரஃ |

ஸஜாஜீவஹியாநெநவெஷுதெஸவபுஜிஜி யம் || (414½)

ஐதிவிஜுநஸுவஹஸுஹைகூகாகரோதியம் |

லிவ்யுதெநஸவாவெநவஜுவதுவிவாஹஸா || (415½)

(பொ) நான் அகர்த்தாவென்றும், நான் அபேக்தாவென்றும், நான் அசங்கனென்றும், நானே பரமேசுவரனென்றும், நம்முடையசந்நிதானமகிமையாற்சு கலேந்திரியங்களும் சேஷடிக்கின்றனவென்றிவ்விதம் அபரோக்சுக்குஞானம் நிறைந்தயாதொருமகான் விஷயசங்கத்தைவிட்டு மூடர்கள்நிமித்தமாய்க்கிரியைசெய்தாலும், அத்தியாசமின்றி தாமரையிலேத்தண்ணீர்போற் புண்ணியபாபங்களிற் சம்மந்தப்படான்.

யெயிஷுனிஜெஹாஜூநஜுநவஹைராயஜாஃ |

வஜுஜெராளரவெகலுஜெகாஜெநரகெஸஜா || (416½)

(பொ) ஞானியாகிய மகாத்மாவை, எந்தமனுடப்பதர்கள் துவேஷிக்கின் றார்களோ அவர்கள் குரூரமான நரகத்திற்றனிமையாய்க்கற்புகோடிகாலம் வாசஞ் செய்துகொண்டிருப்பார்கள்.

ஜுவபுஜெதாவாஸுவபுஜெதாவாஜெவபுஜெவணீதவவவா |

ஜுநாஜுஸவரஃவஜுஜிவநஜுநவாஹை || (417½)

(பொ) தூர்நடத்தையுடையவனாயும், நன்கடத்தையுடையவனாயும், மூர்
க்கனாயும், பண்டிதனாயுமிருந்தும் ஞானப்பிராசபரனாயிருப்பவனே பெரியோர்க
ளால் பூஜிக்கப்படுவானேயானால், ஞானவானான புருஷன் பூஜிக்கப்படுவானாயில்லை
யாவென்பதைக்கேழ்க்கத்தேவையில்லை.

நிரபெக்ஷாஃ-நிஃஸாஹ்நிவெபுரஸி-உஸி-நமஃ ।

கம-வ்ருஜாஜிஹ்னித்யு-வ-ஓயெயெத்யு-வ்ரி-ரொண-ஹிஃ ॥ (418½)

(பொ) விஷயத்தில் நிராசையுடையவனாயும், மனனசீலனாயும், உபசாந்த
னாயும், சத்துருமித்துருவென்றபாவமற்றவனாயும், சகலமானவஸ்துக்களிலும் சம
புத்தியுடையவனாயுமிருக்கிற ஞானியின் பாததூளானது என்னைபரிசுத்தஞ்செய்
யுமென்று ஹே பிரகஸ்பதே நானவர்களைப்பின் துயர்ந்து சென்றுகொண்டிருக்கி
றேன். பாகவதம் 11மத்தியாயத்திலும் கிருஷ்ணன் உத்தவருக்கு கூறியிருக்கிறார்.

யயாராஜாஜநெஹஸுநெவ-ஓ-வ-ஓஜ-தெ-நிஸ்-தூ ।

தயாஜாநீஸ-உ-அ-நெவ-ஓ-நி-ஹி-வ-ஓஜ-வ-வ-ஹி ॥ (419½)

(பொ) ஹே முநிசிரேஷ்டரே உஸ்கில் சகலப்பிரஜைகளாலும் அரசனெ
வ்வாறு பூஜிக்கப்படுகிறானே அவ்வாறு ஞானியும் முனிவர்களாலும் தேவதைகளா
லுமெப்பொழுதும் பூஜிக்கப்படுவான்.

யஸ்ய-நெஹ-ஸ-ஃ-ஜி-ஸ்ய-ஜாநீ-ஹ-நிஸ்-வ-த ।

தஸ்ய-கீ-ஹ-ஹி-வி-த-ரொ-யா-ஸ்ய-ஃ-வ-ர-ஃ-ஹ-தி ॥ (420½)

(பொ) நல்லவிரதத்துடன் கூடியபிரகஸ்பதே, எவனுடையவீட்டையா
வது உத்தேசித்து ஞானியானவன், போவானேயானால் அவனுடையபிதருக்கள்
மேலான்கதியையடைந்துவிட்டோமென்று கூத்தாடுகின்றனர்.

யஸ்ய-ந-ஹ-வ-ய-ஃ-நா-வ-ஃ-ஜி-ஸ்ய-கெ-வ-வ-த-தெ ।

த-ஜி-ஹி-ந-ஹ-ரா-ஸ்ய-வ-ஃ-ஹ-ஹ-ஸ-வ-ஃ-கி-ஹி-ஹ-ஹ-ஃ ॥ (421½)

(பொ) எப்புருடனுக்கு சொருபானுபூதிவரையில் திருடமானபுத்திர
வர்த்தித்திருக்கிறதோ அம்மஹானுபாவன் பார்வைக்குப்பாத்திரனாகிற சகலப்
பிராணிகளும் சர்வபாபங்களினின்றும் விடுபடுவார்கள்.

க-ஹ-வ-வி-த்ய-ஹ-நீ-க்ய-த-ய-பூ-வி-ஸூ-ஹ-ரா-வ-ஹ-வ-தீ-வ-தெ-ந ।

க-வ-ஹ-ஸ-ஹி-த-ஹ-ஸ-ஹ-ம-நெ-ஹி-நீ-ய-தெ-ய-ஸ்ய-ஃ-ஹ-வ-ஹ-ஃ ॥ (422½)

ஹிநெஹிநெத-வெஜானஹாவாக்யாபு-வெஹிநம் ।

சுவாயபூஹகரிஷ்யணீவாஷணோவஹதாஜநாஃ ॥ (427½)

(பொ) தினந்தோரும் வேதாந்தமஹாவாக்கியார்த்தக்ஞானமுணர்ந்து உபதேசிக்குமாசானை, யாவன் பூஜிக்கவில்லையோ அவனே பாஷண்டன். பிரம்மகதை 2-அ-52.

விஹிவாஸூதர-கு-வெணமஸி-ஹெதிகு-தஸூந ।

வனவயஸூ-விஜா-நா-திஸூ-ம-ரொரா-ம-வ-பெஸதஃ ॥ (428½)

(பொ) யாவன் தன்குருவினுபதேசத்தால் ஆத்மசொருபமேதானென்ற ஸுணர்ந்திருக்கின்றானோ அம்மஹான் புண்ணியபாபங்களான நினாலும் ஒருக்காலும் பீதியையடையமாட்டான். 3-அ-69.

ய-மெய்வாஹி-ம-ரொ-மீ-தி-ஹொகா-ம-ம-ஹகா-ஜ்யா ।

த-மெய்வவி-ம-ஷா-மீ-தி-ஹொகா-ம-ம-ஹகா-ஜ்யா ॥ (429½)

(பொ) ஆதிசுருவான தெஹிணுமர்த்தியின் பிரமாத்மக்ஞானகானமானது லோகானுக்கிரகரிமத்தமாயேற்பட்டிருப்பதுபோல், இம்மஹானின் ஞானகானமானது உலகத்திற்க்கனுக்கிரககரமாகவேயிருக்கிறது. 3-அ-109.

சு-தஸூஸ-ஸாரவி-நாஸ-நொ-தஸூ-தி-பு-ஜா-ணெ-நவ-த-க-பு-வ-த-நா ।

பு-வொ-ய-ஜா-ஸா-ஜ்ய-ஸி-வ-ஸூ-த-த-ம-ஸூ-மெ-வ-ம-ய-நி-வ-ரெ-ஜி-ஜா-ஹீ ॥

(பொ) ஆகையால் தன் சம்சாரத்தை நன்றாய் நாசஞ்செய்யக்கூடியதான ஞானத்தை, சுருதிப்பிரமாணத்தாலும் யுக்தியாலும் சுவானுபவத்தாலும் நன்றாயடைந்து, முற்கூறிய ஞானகானத்தையப்பொழுதுஞ்செய்து கொண்டு இவ்வுலகற்சஞ்சரிக்கக்கடவாய். 3-அ-116.

சுய-மெ-பூ-ஜி-ஹா-ந-ஸூ-ஸூ-ய-மெ-வ-பு-கா-ஸி-தஃ ।

ந-த-ஸூ-வ-ண-பூ-வி-ஷ-ஹெ-நா-ஸூ-ஜா-ஸூ-த-மெ-வ-வ ॥ (431½)

(பொ) இந்த அர்த்தமானது எம்மஹானுக்கு சுவயமாய் விளங்குகிறதோ அம்மஹானுக்கு பிரமணாதிவர்ணங்களும் பிரம்மசரியாதி ஆசிரமங்களும் முற்றுமில்லை.

சுய-மெ-பூ-ஜி-ஹா-ந-ஸூ-ஸூ-ய-மெ-வ-பு-கா-ஸி-தஃ ।

ந-த-ஸூ-ய-மெ-பூ-ய-ஜி-ஸூ-ந-நி-ஷ-யொ-வியி-ந-பு-வ ॥ (432½)

விநாயகர்வழிபாடி தலையாணிவாராதி: || (437)

(பொ) முன்னுரைத்த மகிமைபொருந்திய இவ்வர்த்தத்தை ஒருவனிச் சன்மத்திலுணராவின் அவனுக்கு மேலானகெடுதியுறுமென்றும், நற்கதியின் மென்றும் கூறினார்.

ஹஸஸ்ரொந்யுஜெஹஷ-ஸஸிந்தித்யு-தஹஸம் !
கயயீராநஜாயனெகஜிதாஸுலவனிஹி || (438)

(பொ) தன்னுடலிலும் அன்னியர்களின் சரீரத்திலும் விளங்குகின்ற சத்வஸ்து ஒன்றேயென்று திருடமாக நிச்சயஞ்செய்திருக்கிற தீரர்கள் திரும்பவும் பிறவாரென்றும், மேலான் அமிருதத்தைப்பொருந்தினவர்களென்றும் கூறப்படுவார்கள்.

வபொஜி-கொஜிஹாவிஜா-ஜிஜிஜி-த்யாஜிஹெஜதம் !
வனகவனவஸஜாஹாதிவெதநஸுபவதயம் || (439)

(பொ) சொப்பனத்தில் தானொருவனாயிருந்தும் நானாவிதத்தோற்றங்களாய்க்காணப்பட்டு விழித்தவுடன் தானொருவனாய் விளங்குவதுபோல், அக்ஞானதிகையில் பெத்தனென்றும் ஞானதிகையில் முத்தனென்றும் வித்துவானென்றும் அக்ஞானியென்றும் இவைமுதலான கற்பனைகளாற்பார்க்கப்பட்டாலும் தானொருவனாகவே பிரகாசிப்பான். 4-அ-44-47.

ஹஸாஜெஸதிகிஹாவாவதஹாவாயவாநாஃ !
ஜெவாவாஜாநவாவாவியவஜெஜிஜாநஜி-த்யம் || (440)

(பொ) குருகுருபைக்குப்பாத்திரபூதனை மனுடனாலும் புழுவாயிருந்தாலும் கிட்டில் பூச்சியானாலும் அல்லது (குரங்கானாலும்) தேவனாலும் அரக்கராயினும் உத்தமமானபிரம்ஞானத்தையடைவார்கள். 4-அ-78.

ஸவஸுஸாக்ஷிணீஸாநவிஜிக்ஷாஸகஜைக !
ஸாக்ஷிஜி-த்யாநித்யாயிவஸுதிஸவஸுதி || (441)

(பொ) சர்வசாக்ஷியான தன்னையறிந்து சகலஜகத்தையும் சாக்ஷிமாத்திரமாய் யாவன் பார்த்திருக்கின்றானே அவனே பார்த்தவனும்.

வரஜாஜெதவிஜிஜாநநிஷாநகாஷாஸ-த-த-த-த !
ஸிவாஜி-த்யாஸுஜாஸுஜாஸுஜாவாவெஜெதஸு || (442)

(பொ) பரமாத்நுவைதவிக்ஞானநிஷ்டனான பரயோகிக்கு சிரத்தையுடன் உடல் பொருள் ஆவி இம்மூன்றுகளையும் சீடன் நன்றாய்க்கொடுக்கக்கடவன்

வரஜோமெயதவிஜ்ஞாநநிஷ்டஸ்யவரயோமிநஃ ।

ஸிஸு-குஷாஸ-ஃவிஷ்யாயாஸ்யநஹ்விஸம்ஸயஃ ॥ (449)

(பொ) பரமாத்நுவைதவிக்ஞானநிஷ்டனானபரயோகியினுடையசிகிருஷையே பிரம்மக்ஞானத்திற்கு முக்கியசாதனமென்பதிலற்பமேனும்யமில்லை. 4—அ—143—148.

வரஜோமெயதவிஜ்ஞாநநிஷ்டஸ்யவரயோமிநஃ ।

யயாநகூஜ்யஸஸு-குஷாஸ-ஃவிஷ்யாயாஸ்யநஹ்விஸம்ஸயஃ ॥ (450)

(பொ) மேலான அத்துவைதவிக்ஞானமே பவபயத்தைப்போக்கடிக்கிறதாயிருக்கிறது. கோட்பாட்களுக்கு சூரியப்பிரகாசமானது விளங்காததுபோல் மூடர்களுக்கு அவ்விக்ஞானப்பிரகாசமானது விளங்காது. 5—அ—124

(அ—கை) உலகில் அனேகர்கள் தன் தன்னபிமதமான தெய்வங்களை பூஜித்து பலனடையவேண்டுமென்றெண்ணியுபாசிப்பதற்கு சுருதியிலொருவிதமான ஆதரவுமில்லை. சுருதியில் கூறியிருப்பது யாதெனில் மகான்களையுபாசிப்பதே சமஸ்தகாமங்களுமடைய யோக்கியமென்று முண்டகோபநிஷத் 3-முண்டகம் பிரதமகண்டம் 10-வது வாக்கியம் கூறியதையிங்குரைக்கிறார்.

யம்யமெவாகுஃநஸாஸம்விவாதிவிஸ-ஃவிஸகஃகாரியெதெயாஸ்யகாரிநஃ ।
தம்தமெவாகுஃநஸாஸம்விவாதிவிஸ-ஃவிஸகஃகாரியெதெயாஸ்யகாரிநஃ ॥

(பொ) சுத்த மனதுடைய புருஷன் எந்தெந்த லோகங்களையும் அந்தந்தலோகங்களிலிருக்கிற காமங்களையும் மனதிலெண்ணி ஆத்மஞானியைப்பூஜை செய்வனையானால் அந்தந்தலோகங்களையும் அந்தந்தபலங்களையுமடைகிறான்.

(அ—கை) மேற்கூறிய சுருதியினர்த்தத்தையே உபபிறம்மணமாக பிரம்மகீதையில் கூறப்பட்டிருப்பதை யிங்குலெளியிடுகிறோம்.

ஸம்விவாதிஸுவிதேநயம்யமெவாகுஃநஸாஸம்விவாதிவிஸ-ஃவிஸகஃகாரியெதெயாஸ்யகாரிநஃ ।

ஸுவிவாதிஸுவிதேநயம்யமெவாகுஃநஸாஸம்விவாதிவிஸ-ஃவிஸகஃகாரியெதெயாஸ்யகாரிநஃ ॥ (452)

(பொ) நல்லமனமுடைய விவேகி தன் சித்தத்தாலெந்தெந்தலோகங்களையும், அந்தந்தலோகங்களின் காமங்களையும் சுருதுகின்றனோ அவன் ஆத்மக்ஞானியைப்பூஜித்தால் சகலகாமங்களையுமடைகிறான்.

தஸுரஹா துவிஹஸாக்ஷாஜீஸ்வரஹவதாரகம் ।

கவபுயெதுகுதிகாஜிஷுஹஸரீரெணவாயுகுதஃ ॥ (453)

(பொ) ஆகையால் பவதாரகனும் ஈசனும் ஆத்மவித்தாயுமிருக்கிற ஞானியை சகலகாமங்களையும்மடையும் நிமித்தம் தன் சரீரத்தாலும் பணத்தாலும் பூஜைசெய்யக்கடவன். 7—84—85.

(அ—கை) கர்மஞ்செய்வதானது வெகுபிரயாசத்தையும் ஜன்மந்திரத் திற்பலத்தை கொடுப்பதாயிருந்தும் அதிலாசக்தியுடன்செய்கிறார்கள். சிரம மற்றதாயும் இவ்விடத்திலேயே அழியாதமோகூத்தையளிப்பதாயுமுள்ள பரமாத்மக்ஞானத்தை ஒருவரும் விரும்பவில்லையென்பதைக்காண்பிக்கிறார்.

சுயாஸஸூரவஹத்யுஷ்மமஜீகிரிஹெவதஃ ।

தயாவிவரஜாஹெதஹவவாஹ்நிஜாநவாஃ ॥ (454)

(பொ) ஆயாசம் வெகு அற்பமாயும் இவ்விடத்திலேயே எளிதில் முக்தி லாபம் கிடைப்பதாயுமிருக்கிற பரமாத்மவைதஞானத்தை இம்மானவர்கள் விரு ம்பவில்லையன்றோ.

கஜாவிஹிவி துஸுஹயங்கினிஹவிஹிதெ ।

தயாவிவரஜாஹெதஹவவாஹ்நிஜாநவாஃ ॥ (455)

(பொ) ஒருக்காலேனும் தன்மனதிற்கு பயத்தைக்கொடுக்காததாயும் மேலாயுமிருக்கிற இந்த அத்துவைதக்ஞானத்தை இப்புனியில்ஜனித்தஜீவர்களிச் சிக்கவில்லையன்றோ.

ஸுஸுரஹவாதிஹெகணநாஸுஜாநஹிஹெராயிவ ।

தயாவிவரஜாஹெதஹவவாஹ்நிஜாநவாஃ ॥ (456)

(பொ) தன்சொருபக்ஞானத்தாலன்றி வேறுப்பிரமாணங்களால் விநோ திக்கத்தகாததான இந்த பரமாத்மவைதக்ஞானத்தை பிராணிகள் தேடவில்லை யன்றோ.

ஸுஸுரஹவாதிஹெகணதகூதஸுநவிஹிதெ ।

தயாவிவரஜாஹெதஹவவாஹ்நிஜாநவாஃ ॥ (457)

(பொ) தன் சொருபாணுபூதியாலன்றி வேறுபுத்தியால் பார்க்கத்தகாத தான இப்பரமாத்மக்ஞானத்தை சரீரிகள் விரும்பவில்லையன்றோ.

(அ—கை) மேற்கூரிய ஞானியினிஷ்டையின் மகிமைகூறல்.

நிஷ்டாதஸ்ய ஜீஹாத்யநஸ்ய ஸ்வராவத்யுபயாஸக்ய தெநவ்ரஸ்ய ந
ஸ்ரீவெநவாஜேநிமணெந்நாராயணெநாவிவா | வெநெநாவிவாஸா
தெநவரயாஸக்யாவரெணாயவாஜேநிஹாவஜேநெவெதிதத்ருவிஜேஷா
ஹிஷாஹிதாஜ்யூயா || (470)

(பொ) ஹே தேவர்களே? அம்மஹாத்மாவின் நிஷ்டையையுரைக்கயான்
வல்லவன்ல்லன். மேலான சிவனும் முனிசமூகங்களும் ஸ்ரீமந்நாராயணனும் அநா
திபர்ன வேதமும் பராசக்தியும் பின்னையெவரும் அம்மஹாநிஷ்டையின் வைபவத்
தைக்கூற சமர்த்தர்களல்லர். அந்நிஷ்டை மௌனபாவம் பொருந்தியது. அந்த
நிஷ்டை எவ்விதமிருக்கிறதோ அவ்விதமிருக்குமென்று வேதங்கூறுகின்றது.

ஸவ்யஜேஹிதிவஸ்ய ஸர்ஷஜாஃகெவெநகராணாவெநய |

வெஷவஸகராயஜ்வெயகஸ்யேஷவவவநனுதஸ்யஜே || (471)

(பொ) ஹே அமர்களே ஈசன்கருணாபலத்தால் சகலவேதார்த்தங்
களையும் உங்களுக்கு யான் கூறினேன். வேதமேசமஸ்த அர்த்தத்தையும் போதி
க்கின்றது. அந்த அர்த்தமும் என்வசனத்துடன்கூடியுள்ளது 9-அ-54-மு-57-வ.

வஸஷவஸநிதெஜாஜீஹிஜாஸ்யாஹணஸ்ய நவயஜெகஜேணாநொக
நீயாஸ | தநெஸ்யவாஜ்வெஷவிதூவிஜிக்ஷாநவிவ்யதெகஜேணாவாவகெந

(பொ) பிரம்க்ஞானியின் மகிமையானது அழிபாததாய்விளங்குகின்றது.
அம்மகிமை நிகிருஷ்டகர்மத்தாலும் உத்கிருஷ்டகர்மத்தாலும் விருத்தியடைய
மாட்டாது. ஆத்மபதத்தையறிந்த அம்மஹான் புண்ணியபாபகர்மங்களினால் சம்.
மந்தப்படமாட்டான். 10—அ—45.

ஸொயம்ஸூரவிஜ்யாயவாஜாஸிவஸ்யஹவிவஸ்யுத |

ஸூரிவக்ஷஜிஜ்ஞாயஸம்ஸாரீவாவஹாஸதெ || (473)

(பொ) சொபாவத்தால் தானானவிருப்பையடைந்த ஆத்மசிவன், தன்
னவித்தையினால் தன்சிவத்துவத்தைமறந்து சம்சாரிபோல் விளங்குகிறார்.

வெஷாஜிதெநஜாமெஷணவாஸவ்யுக்யெணவ |

ஜேகக்ஷக்யாவரஹ்வாஸ்யவாநஸூஜாஜிஸாயநெ || (474)

ஸஹிதஸிவஹக்ராவமஸாபாஷாபுணரீய !
வெஜானாநாஃ ஹாவாக்யஸுவணைநதயெவவ || (475)

2 நநெநதயாஜெவாஜ்யாநெநவரபோதநம் !
வ்ருத்யுக்ஷெஹக்ரகாஜீநாநஃ ஸாயாதிஸிவஃ || (476)

(பொ) வேதங்களாற் கூறப்பட்ட மார்க்கத்தாலும், குருபரம்பராக்கிரமத்தாலும் மேலான முமுக்ஷுத்துவத்தையும், சமாதிகாதனங்களையுமடைந்து, சிவபக்தியுடன்கூடி குருபாதத்தை நமஸ்கரித்து, ஆசானுரைத்த வேதாந்தமஹாவாக்கியசிரவணத்தாலும், தான் தனித்திருந்துசெய்யும் மனனத்தாலும் பரமாத்மசொருபத்தியானத்தாலும் ஜீவனும் அந்தக்கரணவிருத்தியும் லீனமாகி பிரத்தியக்பிரமாத்மைக்கியக்ஞானத்தைபடைந்து மேலான பிரமத்தையடைகிறான்.

வ்ருத்யுமாத்யாநஜீயஃ ஸிவஃ ஸ்வாவஸ்யகிதம் !
ஸிவரூபெணஸஃ ஸ்வஸ்யுஹவயாதிஸுவருணதா || (477)

(பொ) பிரத்தியகாத்மாவாயும் இரண்டற்றவராயும் அஹம் சப்தலக்ஷியராயுமிருக்கிற வஸ்துவே தானென்று ஞானத்தாற்பார்த்தவனே பூர்ணஸ்தியையடைந்தவன். 12—அ—3—மு—7—வ.

வ்யவஹாஸஸாவிஜ்யாதநிவ்யதிஸூக்யுதே !
தக்ஷஜ்ஜ்யாதநாவிஜ்யாதநிவ்யதிஸூஹஸாரா || (478)

(பொ) ஹே தேவர்களே விவகாரதிருஷ்டியில் அவித்தையென்றும் பாரமார்த்திகதிசையில் அதினிவர்த்தியென்றும் கூறப்படுகின்றனவன்றி தத்துவதிருஷ்டியில் அவித்தையும் தினிவர்த்தியுமில்லவேயில்லை. 12—அ—10.

விஜ்யாவிஜ்யாஜிவெஜெநவாவாவாஜிவெஜதம் !
மஸாஸரிஷ்யாஜிவெஜெநவ்யுஹவவ்யுதிவாஸதே || (479)

(பொ) அந்த பிரமந்தானே ஞானஞானாதிபேதமாயும், பாவாபாவாதிபேதமாயும் குருசீடாதிபேதமாயும் விளங்குகின்றது. 12—அ—12.

ஸாஷுஸீவரபோநீஷாமஸாஸாஷாநிர்ஷணா ||
கஜீஸாஜெக்யநாயாஸாதிஷுதேவநஸஸ்யம் || (480)

(பொ) இப்பேற்கொத்த மேலான பிரமநிஷ்டையானது குருவின்கடாஷுஸீஷண்யத்தாலும் புண்ணியபாபகர்மசாம்யத்தாலும் எளிதற்சித்திக்குமென்பதில்லை.

ஜெஸிகஞ்ஜெவெஸஸிவவிஜ்யா லிவகூணம் ।

(தஜிஷ்டம்ஸவ்யுயதெநவ்ருகஸ்யபூதூஸூரோஹாஸ ॥ (481)

(பொ) புத்திசாலியான விவேகி தன்னாசாணை தேவதேவனான ஈசனென் றுணர்ந்து அவ்வாசானிஷ்டத்தை வெகுப்பிரயாசப்பட்டாவது ஆதரவுடன்செய்ய வேண்டும்.

ஸூஸ்யாநிஷ்டஜிஷ்டாஜிஷ்டகஸ்யபூதூஸூரோஹாஸ ॥

மஹாரோஹிஷ்டகஸ்யபூதூஸூரோஹிஷ்டாஸூரோஹிஷ்ட ॥ (482)

(பொ) தனக்கிஷ்டமில்லாதகாரியத்தை குருவினாற்சொல்லப்படினும், பிராக்ஞான முமுக்ஷு குருவினிஷ்டத்தைச்செய்வேண்டுமெனே கடமை. அக்குருவினிஷ்டத்தை எச்சீடன் செய்கின்றானே அவனே நிர்வாணபதத்தை அடைவன்.

ஸூஸ்யாநிஷ்டஜிஷ்டாஜிஷ்டகஸ்யபூதூஸூரோஹாஸ ॥

ஸூஸ்யாநிஷ்டஜிஷ்டாஜிஷ்டகஸ்யபூதூஸூரோஹாஸ ॥ (483)

ஸூஸ்யாநிஷ்டஜிஷ்டாஜிஷ்டகஸ்யபூதூஸூரோஹாஸ ॥

ஸூஸ்யாநிஷ்டஜிஷ்டாஜிஷ்டகஸ்யபூதூஸூரோஹாஸ ॥ (484)

(பொ) தன்னாசிரமத்தையும் தன் ஜாதியையும் தன் கீர்த்தியையும் தனக்கிஷ்டமில்லாமைபையும் உலகத்தில் நிதிப்பார்களையென்றயெண்ணத்தையும், பந்து புத்திராதி சங்கமத்தையும் கிரககேசுத்திரதனாதிகளின் ஹானியையும் துக்கசகத்தையும் கருதாமல் வெகுப்பிரதிபுடன் நற்சீடன் குருவினிஷ்டமானகாரியத்தையே செய்யவேண்டும்.

ஸூஸ்யாநிஷ்டஜிஷ்டாஜிஷ்டகஸ்யபூதூஸூரோஹாஸ ॥

ஸூஸ்யாநிஷ்டஜிஷ்டாஜிஷ்டகஸ்யபூதூஸூரோஹாஸ ॥ (485)

(பொ) குரு சந்தோஷமானால் சிவனும் பிரசன்னமாவார் குருவின் சரீரத்தில் தன் தேவியுடன் மஹாதேவரெப்பொழுதும் சாந்நித்தியமாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்.

ஸூஸ்யாநிஷ்டஜிஷ்டாஜிஷ்டகஸ்யபூதூஸூரோஹாஸ ॥

ஸூஸ்யாநிஷ்டஜிஷ்டாஜிஷ்டகஸ்யபூதூஸூரோஹாஸ ॥ (486)

(பொ) குருவினிஷ்டத்தை மோகத்தினால்செய்து குருவினிஷ்டத்தை யாவன் செய்யவில்லையோ அவனே எவ்வளவுகாலபரியந்தமுலகமிருக்கின்றதோ அவ்வளவுகாலம் வரை தீவிரமான நரகத்தில் வசிப்பன்.

ஸ்ரீ வெங்குடபெருமாஸ்து ரதாமுரொள்குடபெருமகழந

தலூர்திஷ்டாந்தரொஃகாயுதூயெதலீநலூரிநா || (487)

(பொ) சிவன் கோபித்தால் குரு ரெகூப்பார் குருகோபித்தாலிவ்வுகைற்
காப்பாற்றுகிறவர்கள் யாருமில்லை. ஆகையால் குருவினிஷ்டத்தையே சரீரத்தா
லும் மனதாலும் வாக்காலுஞ்செய்யக்கடவன்.

முருகுநாரோதநாநாநுததுவெவநவஸ்யம்.

சூதயாஹாத்ரோஹாநாஷிநாஷிநஸம்ஸயஃ || (488)

(பொ). குருவின் நாமத்தைக்காட்டிலும் அன்னியமான ஆத்மநாமமா
னது பெரிதல்லவென்று நான் சத்தியமாயுரைக்கின்றேன். அதிற்குஞ்சிற்பேறு
மடியமில்லை. ஆத்மலாபத்தைக்காட்டிலும் வேறுலாபமில்லவேயில்லை. அதிற்சம்
சயமில்லை.

சுநாதா குவடு ஹாஜியொஜஜா திவி தாதஸ்ஃ ।

நம்பாரஃகயிதஃவ்ராஜெஃகௌஸஹதஃவ்ரஜோஹிஸஃ॥ (489)

(பொ) அனாத்மருபமான தேகாதிகளை யாதொருத்தர்கொடுத்திருக்கிறோர் அவரே பிதாவென்றும் அப்பிதாவே துக்ககாரணரென்றும், சூருவானவரவ் விதத்துக்கத்தைக்கொடாமல் சுதத்தையளிப்பதால் பிதாவைக்காட்டிலும் மேலென்றும் பிராக்ஞர்கள் மொழிந்திருக்கின்றார்கள்.

கருமெழுத்துப்பெயர்ச்சி உத்தியோகவாழிபெயர்ச்சி :

நம்மாரச்சுயி தஃபுராமெஜுஃகெஸஹ தஃபுரஜொஹிஸஃ (490)

(பொ) அஷ்டைசுவரியத்தையளித்தவர்களும் கந்தர்வபத்வியைக்கொடுத்தவர்களும் துக்ககாரணர்களேவொழிய வேறல்லர். குருவானவரவ்விதமானவரல்லவென்றும், மேற்கூறியவர்களுக்குமேலென்றும் தஞ்சூர்கள் கூறுகின்றனர்.

ஸாவழைப்பொருள் உதவுகாப்பொருள் !

கடாரங்குடி தம்பராவைக் கொண்டு வந்தான். (491)

(பொ) சார்வபௌமபதவியையளித்தவர்களும் சர்வகாமபதவியை ஈய்ந்தவர்களும் துன்பக்காரணர்களேயொழிய வேறல்லர். குருவானவரவர்களைப்போலல்லவென்று அறிஞர்களறையினர்.

பின் தன ராஜிஷு உதளகிகொவாயதஸ்யா !

கந்தாரங்கயிதஃபாஜெஃகௌஹைதாபுஜொஹிஸஃ॥ (492)

$5\frac{1}{2}$

ஸவஸாக்ஷிணோ தாந்விஹஜ்யவரவெதநம் || (493)

▶

ശിരശ്ചക്രം വൈദ്യം ഉപശാന്തം ധ്യാനം ॥ (494)

足

சிந்திப்பவன் உயர்வுபெறும் என்றும் சொல்லுகிறார். (495)

Abstract

ஸெர்யம்மாநாம்பாஸாக்காழிவனவநஸம்ஸய: || (496)

—

தொஷ்யெ துவயுதநஸ்யெ ஸஹ குயஸெ நரஃ || (497)

1

ஸவயுவேஷாந்வாக்யாநாஸ்யபூஷாஹராவதஃ ।

கயிதஸூபியாபெவாயோஹவரபெஸூரஃ ॥ (498)

(பொ) என் குருவானவீசன் எந்தவேதாந்தார்த்தங்களை எனக்குப்பதே சித்தாரோ அதை உங்களுக்கு யானிங்கு சங்கிரகித்துக்கூறினேன். 12-அ-29-மு-47-வ.

பேஷாஸ்யபூஷாந்வாக்யாநாஸ்யபூஷாஹராவதஃ ।

கயகருவெநிராயம்பெவதனெஷுவதஸம்ஸயஃ ॥ (499)

(பொ) வேதார்த்தங்களுக்கு யான்சொன்ன அர்த்தமின்றி வேறர்த்த மெவர்கள் கூறுகின்றனரோ அவர்களே பிடிப்பற்ற அந்தகாரமான கூபத்தில் வீழ்வார்களென்பதற் சந்தேகமில்லை.

வெஷாஸ்யபூஷாந்வாக்யாநாஸ்யபூஷாஹராவதஃ ।

நொவெஷெநெஷுவெபேஷாஹராவதஃ ॥ (500)

(பொ) ஹே முனிசிரேஷ்டர்களே என்னுற்சொல்லப்பட்ட இந்தபரமா த்துவைதமே வேதார்த்தமாம். அப்பிரமாத்துவைதக்ஞானமானது வேறுவித மான அர்த்தத்தோடுகூடியிருக்குமானாலிந்தவிடத்திலிப்பொழுதே நம்கிரகானத றந்துவிழட்டும்.

கந்யாஸ்யபூஷாந்வாக்யாநாஸ்யபூஷாஹராவதஃ ।

கநிஸிதாஸ்யபூஷாஹராவதஃ ॥ (501)

(பொ) வேதவாக்கியங்களுக்கு என்னுங்களுக்குப்பொழுதுரைக்கப் பட்டிருக்கிற அர்த்தத்தைத்தவிர வேறு அர்த்தமுண்டென்று நீங்களெண்ணுவீர் களையானால் உங்கள் கிரககருமிப்பொழுதே இவ்விடத்திலுந்துவிழட்டும்.

ஐதஃபரவந்வாக்யாநாஸ்யபூஷாஹராவதஃ ।

ஸத்யபெவையாபெஷாஹராவதஃ ॥ (502)

(பொ) ஹே சுரர்களே இதைக்காட்டிலும்களுக்கு வேறுபுகலவேண் வேதில்லையென்று ஆதிகுருவான தெகவிணைமூர்த்தியின் பாதத்திலாணைவைத்து யான் உண்மையாயுரைக்கின்றேன். 12-அ-52-மு-55-வ.

ஸாயநெஷுவதஸூபியாபெவாயோஹவரபெஸூரஃ ॥

வெஷாஹராவதஸூபியாபெவாயோஹவரபெஸூரஃ ॥ (503)

(பொ) ! ஹே விண்ணோர்களே சகலசாதனமும் நிறைந்தவிவேகி ஞானத்தினால் சகலஜகத்தும் பிரம்மரூபமென்றுணர்ந்து உள்ளங்கையிலுள்ள பில்வபலத்தைப்போல் சொருபானுபூதனாய் அனுபவிக்கிறான்.

ஹெநஃவாஸா தவதிஸுஹநிஷ்டஸவஃவாஸா திஸுராகுதனா |

(பொ) பிரம்மிஷ்டனை பாபமும் துன்பமும் தபிக்கப்பண்ணாது அவனே பிரகிருதிசம்மந்தமான சகலபாபத்தையுந்தாண்டினவன்.

ஹதஃஸுஹஸூதஹதஃ தவிஷிக்ஷாஸூசாவஃவஃஸுஹதஃ தஃஸுஹஸூதஃ |

ஹதஃஸுஹஸூதஃ தஃஸுஹஸூதஃ தஃஸுஹஸூதஃ தஃஸுஹஸூதஃ தஃஸுஹஸூதஃ ||

(பொ) இவ்விதமாய் ஆத்மபூதமான பிரம்மத்தைத்தானாயறிந்து சிரத்தையுடன் தன்னுடல் பொருளாவியையும் தனக்குள்ளயாவற்றையும் தேசிகேந்திரனை குருவிற்பொருட்டு நற்சீடனானவன் கொடுக்கக்கடவன்.

யசுதனத்யவிதயெநகண்டாவஃஸஃஸுஹதஃ தஃஸுஹஸூதஃ |

ஹதஃஸுஹஸூதஃ தஃஸுஹஸூதஃ தஃஸுஹஸூதஃ தஃஸுஹஸூதஃ தஃஸுஹஸூதஃ ||

(பொ) உலகத்திலுள்ள மாதாபிதாக்கள் தன்மைந்தனுக்கு சரீரோத்பத்தி காரணர்களாயிருந்து காதைக்குத்தி துன்பப்படுத்தி ஆபரணதிகள்போட்டு விவாஹாதிகள்செய்து சம்சாராழியிலமைத்துவைத்தார்களேயன்றி சுகத்தையளிக்கவில்லை அவர்களை அன்னை பிதாவென்று சொல்லுகிறது ஒளபாசாரிகமேவொழியவேறில்லை. குருணாகடாக்ஷம் நிறைந்த ஆசான் நற்சீடனுக்கு துக்கமுண்டாகாமலிருக்கும்படி விவேகமாகிறகாதுகுத்தி இனிப்பிறவாசொருபானுபூதியிலிருக்கும்படி அமைத்துவைத்தேசிகேந்திரனையே தாய் தகப்பனென்றுணரக்கடவாய் ஆகையால் குருணாதனோருவரேபிறவித்துன்பத்தை நீக்கி பிரம்மானந்தத்தையளித்து மோக்ஷசாம்ராஜ்யத்தையடையும்படிச்செய்துவைக்கும்போது அக்குருவுக்கு எவனாவது துரோகஞ்செய்வானா! செய்யவேமாட்டன் என்பதேகருத்தாம்.

ஸுஹதஃஸுஹஸூதஃ தஃஸுஹஸூதஃ தஃஸுஹஸூதஃ தஃஸுஹஸூதஃ தஃஸுஹஸூதஃ |

ஸுஹதஃஸுஹஸூதஃ தஃஸுஹஸூதஃ தஃஸுஹஸூதஃ தஃஸுஹஸூதஃ தஃஸுஹஸூதஃ ||

(பொ) தன்குருவின் சரீரகிந்தனைசெய்வதே ஈசகிந்தனையாம் தன் குருவின் (பாதகமலங்களின்) பூஜையே அனந்தனான பரமசிவன் பூஜையாம்.

ஸுஹதஃஸுஹஸூதஃ தஃஸுஹஸூதஃ தஃஸுஹஸூதஃ தஃஸுஹஸூதஃ தஃஸுஹஸூதஃ |

ஸுஹதஃஸுஹஸூதஃ தஃஸுஹஸூதஃ தஃஸுஹஸூதஃ தஃஸுஹஸூதஃ தஃஸுஹஸூதஃ ||

இதீநிஸ்யவனஸ்தேஹாதொவிமதெநஸஃ ।

ஸத்யாஸத்யவெடிஸாஜெஸஜெஸ-வஜெவ்விதாஃ || (511½)

(பொ) இந்நிச்சயத்தையுடையவர்களை மஹான்களென்றும், சகஸ்பாபங்கள்ற்றவர்களென்றும், சத்தியமசத்தியமென்றபதம் சாந்தமாகி சமமானவஸ்துவில் சுகமாயிருக்கிறார்களென்றும் கூறப்படுகிறது.

ஊஸுணஸுபவஸிஞ்சாயம்பூவூதி வஸுபவாந் !

வகுப்பநாதிருதலுளடுவிஜாயிவாவயாக || (512¹)

(பொ) ஹே ரரமா ஒரு கற்பத்தில் புசுண்டமகரிஷியானவர்: தம்மிடம் வசிஷ்டனானயான் வந்ததை திருகாலஞானத்தாலுணர்ந்து, பருவதத்தினின்றும் மேகஜாலங்கள் கிளம்புவனபோல், தானிருந்தவிருகூழ்பத்திரத்தினின்றும்மெழும் தனர்.

ஹை-நெஸ்டா மத்திதிபொவா உயிர்-நாக்ஷாம் ।

ஸங்கடஜோதிரதாஸ்யாங்கராஸ்யாங்கஸுஜோதயிம் ||

ஐதீராஸநரித்புக்ளாநவகவுதாஸூதம் || (514)

(பொ) ஹே மகரிஷியே தும் வரவு நல்வரவாகுகவென மதுரவாக்கால்
மொழிந்து தன்சங்கற்பமாத் திரத்தாலுண்டான கரங்கோபுடையவராய் புஷ்பாஞ்
சலியாற்பூஜைசெய்து புதிய இத்ழான ஆசனத்திலெழுந்தருளவேண்டுமெனக்கூ
றினார்.

சுஜெமலி தம்பெண்ணு ஸ்ரீராகா ரொவஸம்ஸு தெ:

நிவிஷுமெவேபஸ்யாரியதவனம்நீஸூர || (515)

(பொ) ஹே முனிசுவரரே என்னைல் வெகுசாலமாய்ச்செய்தபுண்ணியபல
மானதின்று தங்களைத்தடையன்றி தரிசித்தன்சேஷத்தாலிப்போதுதான் யெனக்
குப்பலிதமாயிற்று.

ரஸாயநசீஸ்தாவரஜாநடிஜாயிநீ !

நா நடி ய திக ளா லெ ளாய - வம் ப மெ ழி கா || (516)

(பொ) ரசாயனமயமாயும் குளிர்ச்சியாயும் பரமானந்தத்தைக்கொடுப்பதாயுமிருக்கிற சாதுசங்கமாகிற சந்திரிகையானது எப்புருடனுக்குத்தான் ஆனந்தத்தைவளிக்கமாட்டாது!

நாத்வரதரங்கினிநுநெய்குஸயஜாதநம் ।

ஸனொயடிவமஜெனெஸனுகுஸகமெஷிணம் ॥ (517)

(பொ) சகல ஈடணத்திரயங்களையுமிழந்தசத்துக்களின் வரவானது எனக்கு மேலானசேஷமமென்று யானெண்ணுகிறேன். அதைக்காட்டிலும் வேறு ரைக்கவேண்டவதிங்கில்லை.

சுயிமதவரஜாதநாவிஜெநெய்வடிவவொகநஸாநடிஷுதஸ்ய ।
ஜெஸவமஜிஹர்ஜஜநஸாயொஸகவஹயாவஹரொஹிஸாயஸம் ॥

(பொ) பரமாத்மசொரூபத்தை தாங்களடைந்தவர்களென்று யானெண்ணுகிறேன். தங்கள் திருஷ்டியினால் நாசமற்றபாபத்தையுடையென்ஜன்மமானது இப்பொழுதே சபலமாயிற்று, ஹே சாதோ சாதுசங்கமானது சகலபயத்தையும் போக்குமன்றே.

ஐத்யுகூவயுகூவாஜெஹநுயொடிதவதிஸ்யம் ।

ஹருயிஷுஷாஜெஹாவாஹாகஹவகூததாஹுகெ ॥ (519)

(பொ) இவ்விதமுரைத்து தானே அர்க்கியபாத்தியமளித்தபிறகு கற்பக விருக்ஷதளத்தினுணியிலிருந்த புசண்டரைப்பார்த்து யான் பிரசன்னஞ்செய்தேன்.

வரதாணஜமதூஸெவ்வஹாஸவதாஜிவி ।

கயம்விஹமராரஜெநு ஜெஹஜெத்யுஹவாயதெ ॥ (520)

(பொ) ஹே பக்ஷிராஜேந்திரா? தாம் சகலவிவகாரம் செய்தும், தும் சரீரம் யமனாலேன் பிடிக்கப்படவில்லை? அதையானறியும்படி கூறுவீராக.

(அ—கன) புசண்டர் சமாதானம் கூறுகிறார்.

ஜாநஸவிஹிஸவயுகூவஹநிஜாஸயெவஜாம் ।

வ்ருஹிவ்ருஹவொநித்யுஹச்யுவாஹவடனிஹி ॥

தயாவியத்யுஹிஜாம்தெத்யுஹகயயாஜெஹம் ।

சூஜாஹாணஜெவாஹஜெஹஜாஹாஹநஸதாம் ॥ (522)

(பொ) ஹே பிரம்ன்? திருகாலஞானத்தாற் சகலமுமறிந்ததாம். ஆறியாதுபோற்கேட்கிறவார்த்தையைக்கடப்பதற்கு யான் வல்லவனோ? உலகில் பிரபுவின் வார்த்தையைக்கடக்கமுடியாத வேலைக்காரன்போல் யானும் தாங்கள் கே

ட்டதைத்தெரிவிக்கின்றேன். சத்துக்களினுத்திரவுப்படி நடப்பதே மேலானவா
ராதனமென்றுபெரியோர்கள் கூறியிருக்கின்றனர்.

பொஷுஃகூமவபொதாவாஸநாதஃஸனதிஃ ।

ஹந்திநமுயிதாயஸுஜேத்யஃஸுனஜிவாஸதி ॥ (523)

(பொ) வாசனையாகிய கயற்றிற்கோர்க்கப்பட்ட தோஷங்களாகிற முக்
தாஹாரங்களை எவர்கள் மனதாகிற மார்பில் தரிக்கவில்லையோ அவர்களை யமன்
கொல்லிச்சிக்கமாட்டான்.

நாமமெஷஷவிஷாவநுணுஸுஜெநாஸிஜேதிரம் ।

யொவவ்யாஹொநஹஃகூயஜேத்யஃஸுனஜிவாஸதி ॥ (524)

(பொ) ராகத்துவேஷங்களான விஷங்களால் நிறைந்த மனதாகிய வீட்
டில் வாசஞ்செய்துகொண்டிருக்கிற லோபமாகிற சர்ப்பத்தாலெவர்கள் கடிபடவி
ல்லையோ அவர்கள் காலனால் விழுங்கப்படமாட்டார்கள்.

வீதாஸெஷவிவெகாஸபஸுரீராமொவாயிவாஸவஃ ।

நநிஜஃஸுனஜிவாஸதி ॥ (525)

(பொ) விவேகமாகிற ஜலத்தை சோஷிக்கச்செய்து சரீரமாகிற சமுத்தி
ரத்தில் வாசஞ்செய்துகொண்டிருக்கிற கோபமாகிற வடவாமுகாக்கினியானது
எவர்களை திக்கவில்லையோ அவர்களை யமன் புஜியான்.

ஊதவ்வினீஜேயெநவபெஷரஜிவாவநெ ।

ஸஃஸுநிதாவிதூவிஸுநிஸுஜேத்யஃஸுனஜிவாஸதி ॥ (526)

(வபா) பரிசுத்தமாயும் நிர்மலமாயுமிருக்கிற பிர்மத்தில் எவர்கள்மனது
விசிராந்தியைடைந்திருக்கிறதோ அவர்கள் காலனாபகரிக்கப்படமாட்டார்கள்.

குகெநகுகெநவிஸாஸெநததூரஃகாரயெநநஃ ।

யஃஷஜாஹிஷஃஸஃபூராவாஷஃபூரவெவாஸுஜாஹிஷஃ ॥ (527)

(பொ) நானுவிதத்தோற்றமான பிசாசாற்பிடிக்கப்பட்டமனதை பிர்மா
காரமாய்ச்செய்யவேண்டுமெனவே விவேகிகளின் கடமை. இந்தக்ஞானமானது தங்
களைப்போலொத்த மஹான்களாலெளிதாயடையப்படும். எம்போன்றவர்களுக்கு
கிவ்விக்கஞானம் கிடைப்பது வெகு அரிது.

சுஹஜமஹிவ்யாஜெஸகாஸுராவஹம் ।

சுஹஸுபிதிநொஸுஜிஸுநஜீவாஜிநாயம் ॥ (528)

(பொ) நானே ஜகத்தென்றும் நானே வானென்றும் நானே தேசகாலக் கிரமமென்றும் நான்நீயென்றபுத்தியுமிழந்த ஞானத்தினால் வியாதியற்றவனாய் யான் ஜீவிக்கின்றேன்.

வடபுரிவிதபுரிதஸவஹிவிநயஸுவிசு ।

விதவபுரிதிநொஸுஜிஸுநஜீவாஜிநாயம் ॥ (529)

(பொ) சித்தே கடமென்றும், சித்தே படமென்றும், சித்தே ஆகாசமெ ன்றும், சித்தே சின்மயமென்றும், சித்தே சகலவுலகமென்றும், எனக்குண்டாயிரு க்கிற ஞானத்தால் யான் துன்பமற்று விளங்குகின்றேன்.

ஐத்யஹம்ஜெஸகாஸுராவஹிவிநயஸுவிசு ।

சுஹஜமஹிவ்யாஜெஸகாஸுராவஹம் ॥ (530)

(பொ) ஹேமுனிவரியா மூன்றுலோகங்களாகிற தாமரைத்தடாகங்களிற் சந்தோஷமாய் வசித்துக்கொண்டிருக்கிற யான் தங்களாக்ஞாசித்திமாத் திரத்தால் திருடக்ஞானம் பெற்றவனாயிருக்கின்றேன்.

சுஹஜமஹிவ்யாஜெஸகாஸுராவஹிவிநயஸுவிசு ।

சுஹஜமஹிவ்யாஜெஸகாஸுராவஹம் ॥ (531)

(பொ) புசண்டருரைத்தவார்த்தையைச்செவியுற்ற வசிஷ்டரானவர் ஹே புசண்டரே சுருதியின் பூஷணமாயும், ஆச்சரியகரமாயும், ஆத்மவிருத்தந் தமாயும் மேலானவாச்சரியத்தைக்கொடுப்பதாயுமிருக்கிற தங்கள் வசன்மானது வியப்பன்றோ.

தஜஸுதவகஸுராவஹிவிநயஸுவிசு ।

ஜெஸகாஸுராவஹிவிநயஸுவிசு ॥ (532)

(பொ) உமக்கு மங்களமுண்டாகட்டும். மனோக்கியமான ஆத்மகுகை யிற் பிரவேசியும், மத்தியாஹ்நசமயமாய்விட்டது, யான் தேவலோகம் செல்லுகி றேன்.

விஷ்ணுஜெஸகாஸுராவஹிவிநயஸுவிசு ।

வெஸுஜெஸகாஸுராவஹிவிநயஸுவிசு ॥

பெயர் நிவருதி தகமுஜாஜுஷுஜாஸம்மதிஸ்தாம் | (533½)

(பொ) இவ்விதங்கூறின வசிஷ்டரின் வார்த்தையைக்கேட்டு தன்ஸ்தானத்தினின்று பகலிபோலாகாசத்திற்கிளம்பி ஒருயோசனை தூரம்வரை என்னுடன்பின்றுயர்ந்துவந்த புசண்டரை யான் (வெகுதூரம்) வரவேண்டாமென்று சொன்னவுடன் சத்சங்கதியானது ஒருக்காலும் விடத்தகாதென்று வெகுவர்த்தத்துடனிருப்பிடமேகினர்.

யெவ்ருஜாஹவஜோவனாவிஜயாஸாஸாலிநம் |

ராஹவஜயாஜாந்யுஹவஜாஸாஸாலிநம் || (534½)

(பொ) தாங்களே புத்திசாலிகளென்ற கர்வம் நிறைந்தவர்களாயும் சாஸ்திரங்களையறிந்தோமென்ற எண்ணத்துடன்கூடியிருப்பவர்களாயும். ராகத்துவேஷரூபர்களாயுமெவர்களிருக்கின்றனரோ அவர்களே பூஜயர்களான கர்த்தபங்குளென்றும் அவர்களைச்சுடவேண்டும் (என்று பெரியோர்கள்) கூறுகின்றனர்.

(அ—கை) ஒருக்கால் வசிஷ்டமஹரிஷியானவர் தேவபூஜையினுபாக்கியானத்தில் பரமசிவனைநோக்கி ஹே பகவன்? தங்கள் பிரசாதத்தாற் பூர்ணதிருஷ்டியையடைந்த வெனக்கு தங்களிடத்திற்கேட்கவேண்டிய சந்தேகமொன்றிருக்கிறது. அதை நன்றாய் நிவர்த்தித்து அதினுண்மையையுரைக்கவேண்டும். சர்வபாபங்களையும் நிவர்த்திசெய்வதாயும், சமஸ்தமங்களங்களையும் விருத்திபண்ணுவதாயுமிருக்கிற தேவாச்சனவிதானமெவ்விதமென்பதைக்கூறவேண்டுமென்றுவினவ ஈசனருளுகின்றார்.

ஸ்ரணவ்ருஜாஹவஜோவனாவிஜயாஸாஸாலிநம் |

நெவஹவஜாஹவஜோவனாவிஜயாஸாஸாலிநம் || (535½)

(பொ) பிரம்மித்துக்களில் கிரேஷ்டான வசிஷ்டரே உத்தமமான தேவாச்சனையின் விதியையும் தெய்வமின்னதென்பதையும் யான் கூறுகின்றேன். நீர் வினவிராக.

நெவஹவஜாஹவஜோவனாவிஜயாஸாஸாலிநம் |

நெவஹவஜாஹவஜோவனாவிஜயாஸாஸாலிநம் ||

நெவஹவஜாஹவஜோவனாவிஜயாஸாஸாலிநம் || (537)

(பொ) ஹே முனிநாயக மேற்கூறியமார்க்கத்தால் தானான ஆத்மதேவனை யறிந்து புகிக்கவேண்டும். இவ்விதம் தேவார்ச்சனையை நித்தியமெந்தருளினிசை

ய்கின்றனவே அவனுக்கு யான்முதலனைவோரும் வேலைக்காரர்களாகி, அவன் அந்த பிரம்மபத்தத்தையடைவானென்பதிலையமில்லை.

சுஜாதா தனது நடிப்புத் தகைஞர் நாயுட்டிஸ்ஸம் !
வந்த தனது நடித்திருந்த தனது நடிப்புத் தகைஞர் நாயுட்டிஸ்ஸம் || (543½)

(பெர்) பிரம்ஞானநிஷ்டையையளிப்பதாயும், தத்துவக்ஞானர்த்தத்தை விளக்கிவைப்பதாயுமுளது யாதோ அதுவே ஞானமென்றும், அதற்கன்னியமானவை அக்ஞானமென்றுமில்விதமாய் ஈசுவரன் கூறியிருக்கின்றார்.

(அ—கை) பகீரதமகாராஜன் திருதூலமுனியையடைந்து ஞானோபதே
சஞ்செய்யவேண்டுமென்று வினவ பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

ஸானாஸெஷ்விஸெஷ்ணொவிமதஃஸுஞ்சூவவெஷ்ணொமகூர
ஜோநகேனுநகூபிரிஷ-தூகூவஸிமுரம்ரியம் ஸானாஹங்குதிரஸுஷெ
ஹகௌநஸெஷ்வலிகூராபீடநார்பேஷ்-தவாநயழிவவஸு-மெஷுஸு
ஷெஷுரலி || (544½)

(பொ) ஹே பகீரதமஹாராஜனே சகலபயங்க்ளையும்விடுத்து உபசார் தமடைந்தவறும் ஈடனாத்திரயங்க்ளையும் தள்ளி மேலான ஞானமடைந்து சத்துரு விடத்திற் சகலசம்பத்துக்க்ளையும்ளித்து, தேகத்தில் நானென்றகங்காரமிழந்து, அந்தராஜ்ஜியத்திலேயே பிசைசுவாங்கிப்புஜித்து என்னை வந்தடைந்திரேயானால் மேலானபதவியையடைவீர்.

சுவஸஸ் தஞ்ணாகுஜாவ்வெவபாவததாரம் ।
வளராணாஂஜிஞ்ணாஂஸஸ்வதீஹிக்ஷாயாவத ॥ (545¹)

(பொ). கூறியபடி பகீரதனும் தன்தேசஞ்சென்று சத்துருவுக்கு பட்டா பிடிக்கம் செய்து மஹரிஷியினிடஞ்சென்று ஞானமடைந்து ஒருக்கால் சத்துரு வாலாக்கிரமித்த தன்பட்டணமடைந்து, மந்திரிஷ்டிகளிலும் பட்டணத்து ஜனங் கள் ஷ்டிகளிலும் நெல்லியிலைப்பிரமாணம் பிசைக்கெடுத்துப்புஜித்துக்காலங்கழி த்தனர்.

வெள்ளாண்டு நாளிள நீல தராமொவித்தூர் :
 பூராவக்காரெய்க்கு காரணவதிராவி ததவிஸ்யம் || (546½)

(பொ) சுகதுக்கங்களில் மைமானபுத்தியுடையவராயும், சார்தமனமு
டைவராயும், மௌனியராயும், ஆசையற்றவராயும், மாச்சரியமிழந்தவராயும் பிரா

ரப்தவலியால் வந்தபோகங்களைப்பூஜிப்பவராயும், சந்தோஷனியசன்மற்றவராயுமிருக்கிற பகீரதமஹாராஜனுனவர் சந்தோஷத்துடன் கூடிஞானவானாய்விளங்கினின்றுர்.

(அ—கை.) பிரிங்கீசமஹரிஷியானவர் தன் வழக்கம்போல் தேவியின் சன்னதிக்குப்போகாமல் வெருகாலம் ஈசுவரனைமட்டுமுபாசித்துவந்த யிச்சங்கதியையறிந்த தேவியானவள் தன்னாயகனிடமறிவிக்க சர்வக்ருண ஈசுவரன் அவருடையபக்திவிசேஷத்தைக்காண்பிவிக்கவேண்டி அர்த்தநாசிசுவரரானார். அதைக்கண்ணுற்ற அம்முனிவர் தன்ஸ்தூலசரீரத்தைவிட்டு வண்டுருப்பமான சரீரத்தையடைந்து மாயாசக்திருபியானதேவியை பிரதக்ஷிணம்செய்யாமல் ஈசனைமட்டும் பிரதக்ஷிணம்செய்து வெளியில்வந்து தன் சுவபாவசரீரத்திற் பிரவேசித்துவிளங்கிய பிரிங்கீசரைக்கண்ட அத்தேவியானவள் மாயாசக்தியுடன்கூடியவென்னை அலக்ஷியம்செய்து நீர் ஈசனைமட்டுமுபாசித்தால் உம் சரீரத்திலென்னம்சமான ரக்தத்தைமட்டுமேன்வைத்துக்கொண்டிருக்கிரீரென்றுரைத்தவுடன் ரக்தாம்சத்தையுந்தள்ளி, அஸ்தியான சரீரத்துடன்கூடியிருப்பதைக்கண்டு ஈசனாற்கொடுக்கப்பட்ட தண்டத்தைவகித்துக்கொண்டு அநிதவணக்கத்துடன் கூடியவராய் ஞானிகளின் விருதத்திரயங்களையுபதேசிக்கவேண்டுமென்று வினவ அவ்விசனருளியதாய் வாசிஷ்டம் நிர்வாணபிரகரணத்தில் கூறியிருக்கிறது.

கிஃஹுதெஹாகதூஹாவொகூகிஃஹுதெ ।

கிஃஹுதெஹாகதூஹீகயயஸுஃஹுதெஹா (547½)

(பொ) ஹே பிரபோ? மஹாகர்த்தாவின் லக்ஷணம் யாது, மஹாபோக்தாவின் தன்மையெப்பேர்கொத்தது, மஹாநியாகியின் பெருமையாது, இவைகளின் தர்மங்களையானறியும்வண்ணமருள்வீராக.

(அ—கை) மஹாகர்த்தாவின் லக்ஷணம் கூறல்.

ராமமஹிஷஸுஃஹுதெஹாகதூஹாவொகூகிஃஹுதெ ।

யஃகரொதூஹவெஹெஹுதெஹாகதூஹாவொகூகிஃஹுதெ ॥ (548½)

(பொ) ராகதுவேஷங்கள், சகதுக்கங்கள், தர்மாதர்மங்கள், பலாபலங்கள், இவைகளில் யாதொரு விவேகி ஆசையன்றிசெய்கின்றானே, அவனே மாஹாகர்த்தாவெனக்கூறப்படுவன்.

ராமவாஹிஸுஃஹுதெஹாகதூஹாவொகூகிஃஹுதெ ।

யஃகரொதூஹிமஹெஹாவொகூகிஃஹுதெஹாகதூஹாவொகூகிஃஹுதெ ॥ (549½)

கயரெவஹிவெஷாயெபூவிஷாஜீநாநுநிஸ்யம் |

மகூவஷபூநஷாநாநிகொடிமகூஜாநகா ||

வனகெஸூகஸூபதவமகூவாநாஹுனிஷொயஸீ || (555)

(பொ) ஹே ராமசந்திரா? இன்னிச்சயமே வேதார்த்தம் இதுவே விஷ்ணுவாதிகளின் நிச்சயம் லக்ஷவருஷான்னதானம் செய்தாலும் கோடிவருஷம் அஜதானம் செய்தாலும் ஒருசலோகத்தைக்கேட்டபலத்தின் பதினாறிலொருபங்குக் கணையாகா.

வனதத்யஸூபதவமகூவாநாநிகொடிமகூஜாநகா ||

ரொரோணிஸவபூபதாநாநாநிகொடிமகூஜாநகா || (556)

(பொ) மணல்களையெண்ணினாலுமெண்ணலாம், சகலப்பிராணிகளின் ரோமங்களைக்கணக்கெடுத்தாலுமெடுக்கலாம் இக்கிரந்தத்தைக்கேட்பவர்களின் பலன்களை கோடிகற்பமானாலும் கணக்கிடமுடியாவாம்.

நகூதூணிஸவபூபதாநாநாநிகொடிமகூஜாநகா ||

கூணபொஹிஸவபூபதாநாநாநிகொடிமகூஜாநகா || (557)

(பொ) நகூத்திரங்களையும் கொசுக்கூட்டங்களையும் மிணங்களையுமெண்ணினாலுமெண்ணலாம் இச்சாஸ்திரத்தின் பெருமைபுகலவொண்ணு.

வனதத்யஸூபதவமகூவாநாநாநிகொடிமகூஜாநகா ||

வனதத்யஸூபதவமகூவாநாநாநிகொடிமகூஜாநகா || (558)

(பொ) இக்கிரந்தத்தையுரைப்பவனே சத்குருஷன்பதிலையமில்லை. இச்சாஸ்திரத்தைக்கூறினவனே ஆதிதேவனென்பதிலுஞ்சந்தேகமில்லை.

வனதத்யஸூபதவமகூவாநாநாநிகொடிமகூஜாநகா ||

வனதத்யஸூபதவமகூவாநாநாநிகொடிமகூஜாநகா ||

வனதத்யஸூபதவமகூவாநாநாநிகொடிமகூஜாநகா ||

வனதத்யஸூபதவமகூவாநாநாநிகொடிமகூஜாநகா || (560)

(பொ) இக்கிரந்தத்தையுபதேசித்தவரான ஆசானை முமுக்ஷுவானவன் சர்வவிதத்தாலும் பூஜிக்கக்கடவன். நாமே பிரம்மிஷ்டனென்றும், நமக்குத்தோஷம் யாதொன்றுமில்லையென்றுமெண்ணி, தன்குருவை யாவனொதரவுடன் பூஜிக்க

வில்லைபோ அவனே பயங்கரமான நரகங்களையனுபவித்து பலத்திவ்விக்கும் புழுவாய் ஜனிக்கிறான்.

ஜீவாணய்யாயாநெவதக்ஷாஜீநாமமாயயா ।

ஜீஹாநாமஸுஹவிஜாந்தாவதாயொய்யுதாஃகிம் ॥ (561)

(பொ) தச்சன் முதலானவர்களால் கிரகிக்கப்பட்ட ஜடமான வாயுதங்களே அவர்களுத்தேசிக்கும் பலத்தைக்கொடுக்குமென்றால், பிரம்வித்தானமஹான் களுக்கு அவ்வளவு யோக்கியதைகூடயில்லாமற்போய்விடுமா என்ன சொல்.

தநஃஜீதஃவாதீயெபுஸ்யவஸ்யுஹவிவா ।

ஜீதாநஸஃபுராஹிஸையெபுஹவிவஸ்யுதாஸயம் ॥ (562)

(மபா) சண்டாளன் கிரகத்திலாவது நல்லதீர்த்தக்கரையிலாவது, இச்சரீரம் பிராரப்தநாசகாலத்தில் விழுகட்டும், ஆசையற்றவிவேகினானமுண்டாகும் சமயத்தில் முத்தனெவொழிய வேறல்ல.

வநதத்யபுரிஹஸவபுரித்யாஹஹிவராஸுததி ।

ஸுராதுஸிதவிவாஹநவிஷணாவிவஸாஸுததி ॥

கூலிதூதாவிதந்யாயபுவகிவபுஹணஃபுயக் ।

ஹதாந்யபுதரிஜீதாநததஜீதாநஸஸயம் ॥ (564)

(பொ) மேலானவேதமானது தோன்றப்பட்ட சகலஜகத்தும் பிரம்மென்று கூறுகின்றது. பகர்முகதிருஷ்டியுள்ள ஜீவர்களின் மனதின் பக்குவத்தையுத்தேசித்து பிரம்மத்தின்னியமாய் ஜகத்திருக்கிறதென்றேகதேசத்தில் ஒருக்கால் விசனத்துடன்சொல்லுகின்றது வஸ்துவைக்காட்டிலும் வேறென்றிருக்கிறதாகவறிகிற ஞானமே அக்ஞானமாம் அதிற்சந்தேகமில்லை.

விதாரணையெவையபுஸ்யெவாவிவாரணை ।

ஜிஹயாவாஸஹஹுஹாஜிஹஸஸஸஸி ॥ (565)

(பொ) விசாரித்தாலும் விசாரிக்காவிட்டாலும் யாம்கூறிய பிவ்வர்த்தமே சுருதியின் முடிவென்று இச்சதசில் நாவில் மழுவேந்திக்கூறுகின்றேன்.

விஸாஸாயபுஸிவஸ்யுஷ்டாந்யாஸவயயாஜிஹம் ।

கூந்யாவெதாஸெஷ்டாஜிஹபுஷ்டாஜிஹவதிஷ்டி ॥ (566)

(பொ) ஹே ராமா உனக்கு நம்பிக்கையுண்டாகும் நிமித்தமாய் சிலனான என் குருவின் பாதத்திலாணை வைத்துக்கொண்டேன். நான்சொன்ன அர்த்தமில் விதமன்றி வேறுவிதமாயிருக்குமேயாயின் இப்பொழுதே என் சிரசானது இவ் விடத்திலேயே அறுந்து விழுகட்டும்.

சுத்யெஸம்ஸயாவிஷ்ணுஷாந்தே ஐயாவதக்யம் |

ஸ்ரீஹ்ருஷீமதேவாஸ்ய ஹிதநிஸ்யயங்காரஸவபுஷா || (567)

(பொ) யான் கூறிய அர்த்தத்தில் எவர்கள் சம்சயத்துடன் கூடியிருக்கிறார்களோ அவர்களின் சிரசானது இவ்விடத்தே அறுந்து கீழே விழுகட்டும். நானே பிர்மசொருபமென்று பெப்பொழுதும் நிச்சயஞ்செய்யக்கடவீர்.

நிஸ்யயாஹ்ருஷீமதேவாஸ்ய ஹிதநிஸ்யயங்காரஸவபுஷா |

நிஸ்யயங்காரணமேவாஸ்ய ஹிதநிஸ்யயங்காரஸவபுஷா || (568)

(பொ) இந்த நிச்சயத்தைக்காட்டிலும் வேறுமோஷத்தில்லவே யில்லை இன்னிச்சயமே மோஷகாரணமின்றிவேறில்லை. வாசிஷ்டம் நிர்வாணபிரகாரத்தில் கூறியிருக்கின்றது.

(அ—கை) இந்தப்பிரகாரம் குருவாஸ்யதேசிக்கப்பட்ட சீடனேகாந்தத்திலிருந்து சமாதியோகத்தினாலுண்டாயிருக்கிற ஆத்மசாக்ஷாத்காரத்தின் தன்மையைக்கொண்டிருக்கின்றான்.

ஸ்ரீவாஸ்யதேவாஸ்ய ஹிதநிஸ்யயங்காரஸவபுஷா ||

ஸ்ரீவாஸ்யதேவாஸ்ய ஹிதநிஸ்யயங்காரஸவபுஷா ||

ஸ்ரீவாஸ்யதேவாஸ்ய ஹிதநிஸ்யயங்காரஸவபுஷா || (569)

(பொ) ஈசுவராவதாரமான தன்னுசாரியனருளியவுண்மை நெறிதவராமல் அன்னமயாதிபஞ்சகோசங்களுந்தான் ல்லவெனநேதித்து அஞ்சனவிருளான சூன்னியத்தைபுந்தள்ளி அகத்தில் தான் கிஞ்சிக்கொன ஜீவனாயிருந்தோமென்ற பாவமும்விடுத்தான் கூடஸ்தனென்றும் நான் பிர்மமென்றும் நிச்சயித்திருக்கிற சத்தவிருத்தியும் நமூனியவச்சீடனான மஹாத்மர்வானவன் சத்தியானந்தைகருபமாயும் நிர்மலசிரேஷ்டமாயும் உத்பத்தியற்றதாயும் பூர்ணமாயுமிருக்கிற பிர்மத்தைக்கண்டான்.

ஸ்ரீவாஸ்யதேவாஸ்ய ஹிதநிஸ்யயங்காரஸவபுஷா ||

ஸ்ரீவாஸ்யதேவாஸ்ய ஹிதநிஸ்யயங்காரஸவபுஷா || (570)

(பொ) சகலகற்பனைகளுமிழந்து ஆகாசம்போலெங்கும் பூர்ணமாய்நிறைந்தசுவானுபவஞானமானது எப்பொழுதாவது நழுவுமோ குருவேயென்றுகேட்ட சீடனைநோக்கி தன்மயமாகும் பிரமரூபமானது சத்ஞரூபதேசத்தாலும் சத்தசாஸ்திரவிசாரத்தாலுந்தோன்றும். அவ்விதந்தோன்றினாலும் அக்ஞானசந்தேகவிபரீதங்களாகிய மூவகைப்பிரதிபந்தங்களிருக்கும்பகூத்தில் பிரமானுபவத்திருடப்படமாட்டாது.

(பொ) என்னை நானறியவில்லையென்றவஞ்ஞானமும் அந்தபிரம்ம் நாமாவோமாவென்றசந்தேகமும் தேகமே நான் ஜகத்சத்தியமென்ற விபரீதமுமான இம்முன்றுபிரகிபந்தங்களும், பகுஜன்மாப்பியாசத்திற் பழகிவந்ததிருடவாசனையானதால் நீ இப்போதுபழகியபிரம்ஞானத்தைக்கெடுத்துவிடுமென்பதிலாசேஷப் பில்லை. மேலானபிரமாத்மைக்கியக்ஞானமும் பலத்திற்கேதுவாகாமற்போம், ஆகையால்கிரவணத்தாலக்ஞானத்தையும் மனனத்தாற்சந்தேகத்தையும் நிதித்தியாசனத்தால் விபரீதபாவனையையும் போக்கடிக்கக்கடவாய்.

வெந்நாநெயொடுநவஹவெதுணாடிவெவையவையாஐநாநெயெநவநாசு
 வெந்நெயாணாயவிராண்டொய்யெதுநதினுவிராவிதண்டொய்யெ || (576)

சுவாதுஸஹ்வாவப்வஹதிவிடியஜெஜஜோநஜெததாநெயுந்ஜெ
பிகொநெகயுஷிதநெஸாஸுதயஸுஸயொஸள ! ஸதொஸத

பு.வ.நெடாவவ-ரிஜிஹிதேதுஷ்ரோமொனாநாமெப்ராஹ்ஸ்யத்
யாவ்யம் ஸிஹஸ்யியஸூர்ஜிதேதத்யம்ஹி || (577)

(பொ) பிர்மாஹமெனும் பாவணையமறைத்து நான் பிர்மமல்லனெனும் நினைப்பைவிருத்திசெய்வதே அக்ஞானமாம். குருவால் நீயேபிர்மமென்று தத்வ மவியாதிவாக்ஷியங்களாலுபதேசித்ததைவிசேஷித்து நம்பாமல் நான் பிர்மமோ அல்லவோவென்று கலங்குவது சம்சயமாம். ஜகத்சத்தியமென்றும் தேகமே நானென்றும் அகத்தேபொருந்துவதான மோஹமே விபரீதபாவணையாம். மேற் கூறியபிரதிபந்தத்திரயங்களை புத்திசாலிகளான விவேகிகள் சிரவணமனன நித்தி யாசனங்களால் தியஜிக்கக்கடவர்கள்.

தகராநல்லதிஃபுயதிஸுநதிவ்வெடிஃகெஹாஹிநாநடிவடிஸு
வினாநஃ | வனகாஹுதாபாஜிநஸாஹிஸனததஃபுநனாஹெவெதிவடினிஸா
யவஃ || (578)

(பொ) ஷட்விதஸிங்கதாற்பரியத்துடன் குருமுகமாய் தத்துவானுபூதியைக்கேட்பதே சிரவணமாம். சிரவணத்தாற்சம்மதித்துள்ள (பொருளை) அபேதத்தைத் தாதிப்பதும் பேதத்தைவாதிப்பதுமான யுக்தியாற்சிந்திப்பதே மனனமாம். சித்தம் பிரமாகாரமாத் திரமாய் நிற்கும் நிலைமையின் பழக்கமே நித்தியாசனமாமென்று பெரியோர்கள் கூறுகின்றனர். ஆகையால் நாடோறுமில்வாறு சிரவணதிகளை யனுஷ்டித்துவருவாயாகில் அவ்வக்ஞானாதி பிரதிபந்தகம் நீங்கி நீ மோக்ஷமடைவாய்.

யாவதா தூரிலெடிஸியிலவதிவெதுவடிஷாஸ்யொம்வஸூநா
 ஸ்வகிணிஜமநிவபெரெலெடளதிசெகெமெடுவஸகூ! ஜெயாகாரெரெ
 காரெத்ராஜமடிபிஷிஸுஷ்வுவிக்காரணாரெவெடிஹை-கூலாவனடி
 நுவரிமெதாடிவகுமெஸூபிணி || (579)

(பொ) எவ்வளவுகாலம் ஞாநாவும் ஞானமுமுன்னிடத்திருக்குமோ அவ்வளவுகாலம் அக்ஞானதிரிபந்தகவினோதிகளான சிரவணதிகளைப்பழகவேண்டும். அப்பாற்பழகவேண்டுவதில்லை. ஆகாசமானது வாய்வாநிரான் குடாதங்கனிதும் சம்மந்தப்பட்டிருந்தும் சம்மந்தமின்மைபோற் கற்பனையானதேகாநிசம்மந்தமற்று பிரமகாரமாத்நிரமாயிருந்துகொண்டு சகலஜகத்தையும் சொப்பனம்போற் பார்ப்பவன் யாவனோ அவனே ஜீவன் முக்தனும். அஜ்ஜீவன்முக்தன் பிராநியதர்வசானகாலத்திற் சொருபாகாரமான விதேஹமுக்தியைப்பொருந்துகின்றான்.

(அ—கை) ஜீவன் முக்தர்களின்பேதமும் விதேஹமுக்தர்களின் தன்மையுங்கூறல்.

உகூரொரோஜோநவாஜோஜமதிஹிமணிதாஸுவபுரொகெராவாஸுராவெஷாநெவனாதுணாபாபுயஜஹவெஷஹவிநாபெயம் | ததூஸூரெதூவரொநூலவதிஸஹிவரீயானதொநூவரிகெஷாவக்ஷராவீஸுஹவெதுமபுதிவிவவரெஷானயாணானவெஷம் || (580)

(பொ) ஞானம் நிறைந்தஜீவன்முக்தர்கள் இவ்வுலகிற் சகலராலுமுபாதிக்கப்பட்டவர்களாய் நான்குபேதங்களுடன்கூடியிருக்கின்றனர். அப்பேதங்களைப்பகரக்கேள். அவர்களுக்குள் நான்காவது பூமியையடைந்தவன் பிரம்மித்தென்றும், ஐந்தாவது பூமியையடைந்தவன் பிரம்மித்வரென்னவும், 6-வது பூமிபெரநந்தியவன் பிரம்மித்துவரீயானாகவும், 7-வது பூமியடைந்தவன் பிரம்மித்துவரிஷ்டனாயும் அஜ்ஜீவன்முக்தர்களின் தன்மையை நான்குவிதமாய்க்கூறப்பட்டிருப்பதில் பிரம்மித்து, வரன் வரீயான் மூவர்களின் லக்ஷணங்களுையுங் கூறுகின்றோம்.

(அ—கை) 1-வது பிரம்மித்தின் லக்ஷணங்கூறல்.

யீராஸுஹவீஷிபுஸானநெஸாபெயாபாதுராயதிதனஸுவபுரகாஸுயவசிஷயதநதுகூவணபாஸுரோ | ஸஜிஹபிநிஜஸுராவேஷிதாநொஸுநிநெஜஸுதினொகாநமபுஹததூராஸுவிவரானாநடிவகுணபாஸயா || (581)

(பொ) மனோதைரியமுடையவர்களாயும் உபசார்தமனதுடையவர்களாயுமிருக்கிற பிரம்மித்துக்கள் ஞானம்வருவதற்குமுன் தங்களால் யாதொருவென்கிகவைதிககர்மங்கள் செய்யப்பட்டனவோ அவைகளை அன்னியர்களின் காரியம்போல் லோகோபகாரநிமித்தம் தங்கள் தங்கள் வர்ணசிரமதர்மங்களைவிடாமற் செய்கின்றனர். தன்ஸ்வரூபத்தை நன்றாயறிந்து சந்தோஷத்தோடுகூடின ஞானிகள் பிராரப்தவலியால் வந்தகர்மங்களைத் தள்ளாமலும் தன்னிஜஸ்திதியைவிடாமலும் லோகானுக்கிரகதத்பரர்களாயிருந்து ஆனந்தமான பூர்ணபிப்பிராயத்தோடுகூடியவர்களாய் இம்மேதினியிற் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

காரோடியொஹுஷியலிக்ஷணதொவூஜெயஸுதூநவஸுராவொஸவடித்ருநொகெ | உஜேராவிநொவிஜவகுக்ஸரோஸுரானிநெளநாநிதாஸுஸாயியொவிவிஷுஹா || (582)

(பொ) காமாதிகள் பிராரப்தவலியால் பிர்மவித் துக்களின் ஹிருதயத்திற் றேன்றினாலும் பிர்மக்ஞானத்திடத்தாற் கணத்தில் நாசமுறுகின்றன. விவேக யீனர்களால் அவைகளிற் சம்மந்தப்பட்டதாய்ச்சொல்லப்படினும் தாமரையிலே யுடன்கூடிய ஜலமானது தாமரையிலேயிற்பற்றாததுபோல் நானசங்கனென்னுமனு பூதியால் அவ்வாசனைகளிற் சம்மந்தமுறார். இவ்வுலகத்தில் ஞானிகள் விவகாரத் துடன்கூடியிருந்தாலும் கர்மோபாசனைகளைச் செய்வினுமவைகளிற் சம்மந்தமுரு மல் அறியாதஜடர்கள்போலும் ஊமைபோலுமிருக்கிறதன்மையைக்காட்டுவார்கள் ஞானசாமர்த்தியத்தையுங்காட்டார்கள். மௌனபாவம் பொருந்தினவர்களாயிரு ந்தாலும் மஹான்களானபெரியோர்கள் நிரங்குசத்திருப்தியடைந்து ஜீவன்முக்தர் களாய்ச்சஞ்சரிக்கின்றனர்.

சூரஸூரநாங்குஜேணாநெகலாவாநெதுஷாநெஷாநவ்யுத்யொநெக லெஷாஃ | வாணிஜ்யோவாநெததவொநுஷிதிவாவிஷ்ணுவ்யுக்ஷாவ்யுதவா யுராஜ்யம் || (583)

(பொ) பிராரப்தகர்மங்களும் நாபப்பிரகாரமாயிருப்பதால் அவர்களின் பிராரப்தத்திற்குத்தகுந்த விவகாரம்பொருந்தும். வியாபாரஞ்செய்யினும்செய்வார், பெருமைபொருந்தியதவத்தைச்செய்யினுஞ்செய்வார், பிசைப்புருந்துண் ணினுமுண்பார், ராஜ்யத்தையாளினுமாளுவார்.

ஸூரஜீநமதத்யொநெவிலாவிஷ்யுஷெஃபுரஷ்யுதகூநுலவஜ்யீமம நதஃ | ஸூரொஹஸதி | ரவளஸிரிஷ்யுதாவஸிஸவெபுநஜீவிதெ மணாமணயியொஸிதாஸவிவதயபுலகுஜீமதாஃ || (584)

(பொ) சென்றதைப்பற்றிநினையார்கள். வரப்போகிறதைப்பற்றிக்கருதா ர்கள். பிராரப்தவலியாலெதிற்படும் போகங்களைப்புஜியாநிற்பர். ஆகாசமானது விழுதுபோற் பூமியில் விழினும் இரனியானது சந்திரகிரகணங்களைப்போற் றிதள மாகினும் மறித்தசவம்பின் ஜீவிக்கினும், குணகுணங்களென்னும் புத்திகளிழந்த 4-வது பூமியடைந்தஜீவன்முக்தர்கள் மேற்கூறியவைகளை ஆச்சரிபமார்க்கருதார் களென்று கைவல்லியதத்துவதீபிகை 83முதல் 98வரை கலோகங்களாற்கூறப்படுகிறது.

வினாஸகுந்யுநெஷெந்யுநெஷெஷ்யுஸநவொநஸுரிசூரிஷுஸூரதனெஷு ணநிராகுஸாஸ்யுதிரஹிஷ்யுஸூஸாரநெவநெ | வஸூக்ஷாநெஸாஷு ணாஹிரஹிதஃபிஸாஸுஸ்யுதஹிஸனாரொநிமரானவீயிஷுவிஷாஃ | வாவரெஷுஹணி || (585)

புதுவகுப்புகளில் கல்விக்காக வசூலிடக்கூடிய அளவு || (589)

ததுஷ்டஹாஹிஷபெருஷ்யாவிஃசூஷ்யஹவிதூஃ |
வஸூனிஷ்டஹவநூ-ஓபாஸூரீராலாஸஉஸூநாக || (590)

(பொ) உண்மையில் இராகுவால் விழுங்கப்பட்டாதசூரியனை ரவியின் சுபாவம் அறியாதவர்களால் விழுங்கப்பட்டதாய்ச்சொல்லுவதுபோல் தேஹாதிபந்தங்களினின்றும் விடுபட்டிருக்கிற பிர்மவித்தை சரீராபசத்தோற்றத்தால் சூடர்கள் தேஹவானுப்பார்க்கின்றனர்.

சுஹிநியூயநீவாயஃசூஷ்டஹஸூதிஷ்டி |
ஊதஸூதஸூராயோநொயதினிதூரணவாயநா || (591)

(பொ) சட்டையைக்கழற்றின சர்ப்பமானது அச்சட்டையிலபிமான முறையுபோல் சமசாரபந்தமற்ற ஜீவன் முக்தன் சரீரமாகிறசட்டையானது பிராணவாயுவாலங்குமிங்குமாய்ச் சலிக்கப்படினும் அச்சரீரத்திலபிமானமற்றவனுயிருப்பன்.

ஸூராதஸாநீயதெதாராயயாநிஜூநூதஸூம் |
ஷெஷெநநீயதெஷெஹாயயாகாரொவலூதிஷ்ட || (592)

(பொ) பிரவாகத்தாலிழுக்கப்பட்டக்கட்டையானது பள்ளமேடுகளிலெவ்விதம்போகின்றதோ அவ்விதம் பிராரப்தகர்மத்தாலிழுக்கப்பட்ட ஞானியின் சரீரமானது சுகதுக்கபலன்களையடைகின்றது.

பூராரஸூகூபூரிகூபூதவாலநாவிஸூஸாரிவஸூதிலூதிஷ்டஃசூஷ்டஃ |
ஹிஷூஸூயவஸூதிலூகூபூதூதூஷ்டூநூஸூஃசூஷ்டூவிஷ்டூவிஷ்டூ || (593)

(பொ) தேஹவாசனையற்றன்வேகி ஆரப்தகர்மத்தாற்கற்பிக்கப்பட்டவாசனைகளால் விஷயபோகங்களில் சம்சாரிபோற்றநடித்துக்கொண்டிருந்தாலும், பிர்மவஸ்துவில் தான் சாக்ஷிமத்திரமாயிருந்து சக்கரம்சுற்றுவதற்காதாரமானகட்டைபோல் விகற்பசூன்னியமான நிர்விகற்பமௌனியாயிருப்பன்.

உகூஷூயகூஷூதிஷ்டூராயஸூஷெஷெதூவலூதூநா |
பூரிவலவஸூயவலூகூஷூயஸூஷூவிஷ்டூ || (594)

(பொ) யாவன் லக்ஷியாலக்ஷியகதியற்று கேவலமான ஆத்மஸ்தியையடைந்திருக்கின்றானோ அவனேசாக்ஷாத்ஸிவனென்றும் பிர்மவித்சிரேஷ்டனென்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றனென விவேகசூடாமணியில் 541-முதல் 556 வரை சுலோகங்கள் வாயிலாய் வெளியிட்டிருக்கின்றனர்.

99-1

[illegible]

உத்தரநாடுவொருகாடுபுவிவிதிவிதிகளை நடைமுறைப்படுத்தி, அங்குள்ள மக்களின் வாழ்வுக்கு உதவி செய்து, அவர்களை அறிவுறுத்தி, அவர்களை அன்புடன் நடத்துவது என்பது அரசின் கடமையாகும். எனவே, அரசு உத்தரநாடு அரசின் உதவியை பெற்று, அங்குள்ள மக்களின் வாழ்வுக்கு உதவி செய்து, அவர்களை அறிவுறுத்தி, அவர்களை அன்புடன் நடத்துவது என்பது அரசின் கடமையாகும்.

(பொ) சரோத்திரேர்திரியமுதலான பதினைந்துகலைகளும் அவைகளுக்கதிஷ்டானங்களான திக்குமுதலியதேவதைகளும் பதினாறுவது கலையான ஜீவனும் இச்சா அனிச்சா பரேச்சாவென்ற பிராரப்தகர்மங்கள் மூன்றும் நாசரகிதமான பிரமத்திலொன்றாய் விதேஹமுத்தியில்லீனத்தையடைகின்றன.

யயாநடிஸூரோநாஸூரோஜெஸூமஹானிராருவெவிஹாய |

தயாவிநாநாரோவாநிரோகூவராநாராவாநாஷோரோவெதிஷிவ்யம் ||

(பொ) சமுத்திரத்தில் கங்கைமுதலியநதிகளனைத்தும் தங்கள் நாமமும் உருவமுமிழந்து சமுத்திரவடிவமாவதுபோல் மஹாத்மாவும் ஜீவனென்றநாமமும் சரீரவுருவமும்ற்று மாயைக்கப்புறப்பட்டதாயும் புருஷராயும் சுவயம்பிரகாசராயுமிருக்கிற பிரமத்தையடைகிறுனென்று முண்டகோபநிஷதம் மூன்றாவது முண்டகம் 2-வது கண்டம் 7, 8 வது வாக்கியத்தில் கூறுகிறது.

ஸவபுத்ருவஹுமநெஸதிகுருவபாநாஹுரோதவஸுய யெவதயாஸாவருணம் | ஸுஹாவிலஹுரோநிராவ்விஹாஸதெஹிலொஹஸு
ஹெகஸிதிதிஷஸாவருணமூரோ || (612)

(பொ) ஹே குழந்தாய் எவ்விடத்தும் நிறைந்துள்ளவாகாசம் தானிருந்தபடியேயிருக்க பூமியை அகழ்ந்தபின்னர், ஆகாசம் பூர்ணமென்னும் ஞானமில்லாதவனுக்கு நூதனமாய்த்தோன்றுகிற கூபாகாசம்போல, ஏர்க்கணவே சித்தமாயுள்ள பிரமம் குருவுபதேசத்தாலும் சாஸ்திரவிசாரத்தாலும் அப்போதுநூதனமாகவடையப்பட்டதுபோலவேதோன்றுநிற்கும். பிரமமாகியநாமெப்போதுங் அகண்டைகரசவஸ்துவென்றிருக்கக்கடவாய். கை—107—சு.

சூதாதஸததவ்ராவோஹுராவ்வடிவிஷ்யா |
தஹாஸெவ்ராவ்வஹாதிஸுக்ணாஹரணயயா || (613)

(பொ) தன் கழுத்திற்போடப்பட்டிருந்த ஆபரணமானது தன்னைநியப்படாமலிருந்து சினேகிதனால் தன் கழுத்திலிருப்பதாய்ப்பார்ப்பதுபோல் எப்பொழுதுந்தான்நாயிருக்கிற ஆத்மா அவித்தையாலடையப்படாதவர்போல்தான் குருவுபதேசஞானத்தால் அவித்தைநாசமானவுடன் தானந்தபிரமத்தையடைந்தவன்போல் விளங்குகிறான். ஆத்மபோதம் 44 சுலோகம்.

ராஜஸவபுஷக்ரஸிஜவஹுதாணநாஹுரானிவதவ்ராவோகிதவொகவ
ஹுமநவ்ரோடிநஹாநாவிவக | வய்யாநடிநவநுஷாஹிவிதிதஸுஹெ
ஹுமிஷுஸிஷுத்யுஜாநரெஹாரெவாநிராவரிஸவெக்ஷாநிராவிஸு || (614)

(பொ) ஆபரணங்களையபகரிக்கும் நிமித்தம் திருடர்களாகொழுகொண்டுபோகப்பட்டு அரண்யத்தையடைந்தராஜகுமாரன் தன்தேசமார்க்கமுணர்ந்த புருடர்களின் வாக்கியத்தால் தன்தேசமடைவதுபோல், சத்வாசனைகளாகியவாபரணங்களைணிந்த சுத்தஜீவனை ஊமாதிகளானதிருடர்கள் கிரகித்துக்கொண்டுபோய் அவ்வாபரணங்களைப்பிடிங்கிக்கொண்டு சம்சாரமாகிறவனத்தில் ஞானமாகிற கண்களைக்கட்டிவிட்டுவிட்டார்கள். அகனால் துக்கிக்கின்ற அனேகர்களில் புண்ணியசாஸ்திரமான ஜீவன் சாந்தியாதிசாதனம் நிறைந்தபுருடசிரேஷ்டரான குருவின் வாக்கியோபதேசத்தால் ஞானமாகிறகண்ணுடைக்கடி தன்தேசமானபிரம்பதத்தை தடையின்றியடைகிறான்.

பீடத்திலொப்பிவித்து அவளுடையசேர்க்கையாலும் பந்துக்களானவைக்காரா திச்சேர்க்கையாலும் தன் சுத்தபாவமிழந்து நான்கர்த்தாவென்றும் போக்தாவெ ன்றும் அநேவிதமாய்ச்சங்கற்பித்து சம்சாரமாகியவனத்தில் வெகுகாலந்துக்கித் துத்திரிந்துகொண்டிருந்தான்.

முன்செய்தபுண்ணியவிசேஷத்தால் குருவாகிய ஜோஷிபரானவர் அவ்வ னத்திற்குவந்து உபநிஷத்துடன் கூடியவாக்காலிவனையழைத்து ஆத்மானாத்மவி சாரத்தால் (நீ சர்வவியாபகமாயிருக்கிற பிரம்மமெவொழிய கர்த்தாவானவேடனல் லவென்றுசொன்னவுடன் மனனமாகிய தன்வேடகரகத்திற்குவந்து மலினசத்வ மான தன் தாயின்வசனத்தினாலும் தான்கர்த்தாவல்லவென்றுணர்ந்து நிதித்தி யாசனபலத்தால் கருத்துருத்துவாதிதர்மங்களைவிட்டு சர்வவியாபகமான பிரம்மே தானென்றறிந்து சகலதுக்கங்களுமிழந்து தன் பிரம்மசொபாவத்தைமறவாமல் தா னாகவேசுகித்துக்கொண்டிருந்தான்.

(அ—கை) கூடஸ்தனான் தனக்கு பந்தமோக்ஷாதியில்லையென்று திருஷ்டாந்தத்துடன் வெளியிடுகின்றனர்.

கூடுபுலுநித்யஸ்வவெவாயகமொஃப்ரதீயொஸநோவிரோஹநிதிஸூரி ஷுவிபுராஸஃ । வநூராஸுதஸ்யவபுராடிபுணபு-வணுஸுதனுதர்வி ஸுதாராவரிக்ஷமெவ ॥ (618)

(பொ) மலடிமைந்தனுக்கு சரீரம் முதலான சகலவியாபரங்களும் அல்லன் றரசமும் மிகவும் கற்பனையாயிருப்பதுபோல், கூடஸ்தராயும் நித்தியராயும் சுக் போதசொருபராயுமிருக்கிற பிரத்தியகாத்மாவான தனக்கு அக்ஞானதிகையில் வந்ததாயெண்ணிய பந்தமும் ஞானதிகையில் நிவர்த்தியானதாயெண்ணிய ஜீவன் முக்தத்துவமும் சுத்தகற்பிதமேவொழிய வாஸ்தவமன்று.

(அ—கை) மேலெழுந்தபார்வையால் தோன்றுகிற ஜகத்து சுத்தபொய் யென்பதை திருஷ்டாந்தத்துடன் அருளுகின்றார்.

சூபாததஃப்ரதிலயாஜமஷுவாஷுத்யுஹிரபவணவியளநவிகினிடி ஷி । ஸ்ரோவிஷாதிவரிசஹிரிர்விஸாஹுஷ்டெவஃஷுகலிகாநயமெ கிஷி ॥ (619)

(பொ) பயந்தபுருஷனுக்கு இருளே மயக்கத்தால் எங்கும் பிசாசாய்த் தோன்றின தோற்றமானது தீபதரிசனத்தால் அக்ஷணமே நிவர்த்தியையடைவது போல், தன்சொருபத்தையுணராதமேலெழுந்தபார்வையால் திருசியம் சுத்தியமெ ன்றெண்ணியபுருடர்களுக்கு, ஜகத்துண்மையாய்த்தோன்றுமேயன்றி யதார்த்த மாய் ஞான தீபத்தால் பார்க்குங்காவிச்சுத்தில்லவேயில்லை.

(அ—கை) சைதன்னியசொருபமாய்ப்பார்க்கும்போது இச்சகத் கற்ப
னையில்லவேயில்லையென்பதை திருஷ்டாந்தமூலமாயறிவிக்கிறார்.

வினா எண் 609 : திருவள்ளூர் மாவட்டம் கரையேரி அருகில் உள்ள கிணற்றுக்குள்
புகை கொண்டு சென்றதாகவும், அதனால் புகைமண்டலம் ஏற்பட்டதால் சில
நேரங்கள் போதுமான வெளியேற்றம் செய்யப்படவில்லை என்றும்,
அதன் காரணமாக மக்களுக்கு உடல்நலம் பாதிக்கப்பட்டதாகவும்,
இந்த விவரம் குறித்து அரசு என்ன நடவடிக்கை மேற்கொண்டிருக்கிறது
என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

விடை : திருவள்ளூர் மாவட்டம் கரையேரி அருகில் உள்ள கிணற்றுக்குள்
புகை கொண்டு சென்றதாகவும், அதனால் புகைமண்டலம் ஏற்பட்டதால் சில
நேரங்கள் போதுமான வெளியேற்றம் செய்யப்படவில்லை என்றும்,
அதன் காரணமாக மக்களுக்கு உடல்நலம் பாதிக்கப்பட்டதாகவும்,
இந்த விவரம் குறித்து அரசு என்ன நடவடிக்கை மேற்கொண்டிருக்கிறது
என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

(பொ) பழுதையில் மயக்கத்தாற்கண்டசர்ப்பப்பிராந்தியானது பழுதையான வாஸ்தவமென்றுணர்ந்தமாத் திரத்திற் சர்ப்பம் பார்க்கப்படாததுபோல், சைதன்னியமான ஜோதிஸ்வருபத்தை தன்னக்ஞானமயக்கத்தால் ஜகத்தாய்ப் பார்க்கப்பட்டு சொருபவிசாரத்தாலவ்வறிவேதானென்றறிந்தவுடன் அச்செகத்துப்பொய்யாய்ப்போகின்றது.

(அ—கை) பிரபஞ்சமானது சுத்தமயக்கமென்பதை காண்பிவிக்கிறார்.

விஸ்வஸேஷ்டேவிவிஸ்வஜோக்துரேததாநெத்வஸந்யஜேநநுஸுவஹுகாஸஃ।
 ஸ்ருகெக்யுவவிஸ்வஜேஸத்யூதீரிதகெநெகூநாஜஸகூராஜதெநயநீ
 நஸாவ் ॥ (621)

(பொ) சகலஜகத்தும் சுத்தமயக்கமாம். சச்சிதானந்தமானவாத்மாவே யெப்பொழுதுமுனது. தோற்றமாத்திரத்தாலிச்சகமுண்டென்று சொல்லுவா யாயின் கிழிஞ்சலைவெள்ளியென்று நம்பியபுருஷன் ஏன் தனவானாயாகமாட்டான்?

(அ—கை) ஐகத்தே இல்லவேயில்லையென்று வற்புருத்திக்கூறுகின்றார்.

நாழிவந்தீதுவஸநெநவ-ராநவஸூதாஸ்யபுரேததவலாதிதயாவிவி
ஸம் । யதாபிஜீ-ததிவெஹேஹேஹேஜாம் ராயாவிகஜீததிதிவந்திலாஸ
தெஹி ॥ (622)

(பொ) சிருஷ்டிக்குமுன்னும் பிரளயத்திற்குப்பின் னுமில்லாதவிச்சகமானது இப்பொழுதுதோன்றுகிற மாத் திரத்தாற் சத்தியமாகவொருக்காலமாகவேமாட்டாது. இச்சகம் தோன்றுகிறதேயென்று கேட்பாயாகில், இந்திரஜாலக்காரன் வருவதற்குமுன்னும் அவன் சக்தியை நிருத்தினபின் னுமில்லாமல் மத்தியில்தோன்றிய இந்திரஜாலப்பட்டணமானது அவன் சக்தியாற்கற்பிக்கப்பட்டதுபோல் இச்சகமானது மாயையாற்கற்பிக்கப்பட்டதேவொழியவாஸ்தவத்திலில்லை.

(அடிகை) ஒன்றாவதமவே தன்மயக்கத்தாவிரண்டாய்க்கற்றிக்கப்பம்
வெதை திருஷ்டாந்தத்தன் போதிக்கின்றனர்.

வனகொவிஸுனயநெகதயாவிலாதிவகுசேஷுகுலிததரீவபுராநஷ
மாசு | ஐநாஅபுதீயரஹிதொவியஸஅதீயலாவெகலாதிவாராஷஸு
நிஜாகுலிதொஷாசு || (623)

(பொ) ஒன்றாயிருக்கிற சந்திரன் தன் திருஷ்டிதோஷத்தாலிரண்டு சந்
திரனாய்ப்பார்க்கப்படுவதுபோல் ஒருவராயும் சர்வவியாபகராயும் பூமானந்தசொ
ருபராயுமிருக்கிறவாத்மாவே தன்னிடத்திற்கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறவக்ஞானபடல்
த்தின் மிகுதியால் நானாவப்பார்க்கப்படுகிறார்.

(அ—கை) இச்சகம் வாஸ்தவத்திலில்லையென்பதை பின்னும் திருஷ்
டாந்தத்துடனுரைக்கிறார்.

சூரொக்யதாஸுவநக்யுரீதாதக்யுரீதானுவிஸுரீவிஜ்ஞலிதரீஷிரணு |
நெஷ்வாஜுரீஸுவிரதளஸுரீவஸுரீதாயாநாரொக்யுதகிவபுரொவ
புநஸுஷெவ || (624)

(பொ) பொரிவாணம் சுற்றும்பொழுது நெருப்புப்பொரிகள் தோன்று
வனபோல் இச்சகம் புவனச்சக்கிரத்தால் அஸ்திரமாய்த்தோன்றுகிறதெனப்பா
ர்க்கக்கடவாய். பொரிவாணம் சுற்றுவது நின்றவுடன் அதன்பொரிகள் காணப்பட
ாததுபோல் தெய்வகருபையால் மயக்கமாகிற சுற்றுதல் நீங்கியவுடனிடச்சகம்
காணப்படமாட்டாது.

(அ—கை) ஆரோபமானஜகத்து நம்மிடத்திலில்லவேயில்லையென்று திரு
ஷ்டாந்தத்துடன் வெளிப்படுத்துகின்றனர்.

மாயவபுதநரீஜமடிவஸுநெவதக்யுநாநிவிஹாயலிநஸுகாவூ |
விஷொடிதயலிவிஷுடிவாதுவிஷுரஸுஷுரொவதிஸவபுரீஜ
தஷெவ || (625)

(பொ) சைதன்னியமர்கியவாகாசத்தில் இச்சகத்தாகிய கந்தர்வபட்ட
ணமானது விவஸ்தையின்றித்தோன்றுகிறது. ஆத்மவித்தையான மின்னலுதித்
தமாத்நிரத்திலிடச்சகம் தோன்றாமற்போகிறது.

சூரொவிதஸுஜமதஃபுவிதாவநகலிதூஸிவாதகதயாவரிஸிஷு
கெநஃ | ஸகூநுநிஹத்யதயனாரயொநிவாதாதூயலிவொவதி
கெவதஜலிதீயஃ || (626)

(பொ) ரணரங்கத்திற்கென்றமதங்கொண்டயானை சத்துருக்களையும்சா
ரத்தியஞ்செய்த புருஷனையும் ஹதம்செய்து தான்மாத்திரமாய்ச்சஞ்சரிப்பது

போல் பிரமகாரமான் சித்தம் தோற்றமாத்திரமானவக்ஞானசத்துருக்களைக் கொன்று கர்த்தாவானஜீவீனையும் நாசமுறச்செய்தபின் ஜகத்தின்தோற்றமற்று தான்மாத்ரிமாய்ச்சேஷிக்கின்றது.

(அ-கை) இச்சரீரமானது இப்பவேநசிப்பதாலும் வெகு காலமிருந்து நசிப்பதாலும் யாதொருபிரயோஜனமில்லையென்று திருஷ்டாந்தத்துடனுரைக்கின்றார்.

சுஜ்யாஷ்டமே துவபுநாஸஸி தாநஜாஷ்டாங்கஸ்தா வ தா வி ஶே வி துவபு
 ஷோவிஸேஷம் : 1. கும்பெவிநஸ்ய திரிநாஸஜவஸ்தி தவகும்பாம்பாஸ்ய
 நஹிகொவிவிஸேஷமேஸம் ॥ (627)

(பொ) கட்மானது இக்கணத்தில் நாசமுற்றாலும் வெகுகாலமிருந்தாலும் கடாகாசத்திற்கெவ்விதவிசேடமுமேற்படாததுபோல் இவ்வுடலிப்பொழுதேநாசமுற்றாலும் சந்திராதித்தியர்களுள்ளபரியந்தமிருந்தாலும் சிதாகாசசொருபமான நமக்கு அவைகளாலொருவிசேடமுமில்லை.

சுஹிநிபுயபுயநீஸபநிபெபாபெகாஜீவவஜிபுதஃ ।

வழிகெவதித் திழிஷெத் துஸவெபாநாநிநெத || (628)

வளவம்ஸ்-டுயன்ஸ்-டுக்ஷன்ஸ்ரீராஜா லிமீடெட் |

பு. து. க. ந. ச. வி. ப. ஸ்ரீ. யு. ஜி. ந. ஸ்ரீ. க. || (629)

(பொ) சட்டையைக்கழற்றின நல்லபாம்பானது ஜீவனற்றதான் அச்சுட்டை தான்வசிக்கும் பொந்தின் வாயலிங்கிடந்தாலும் தன்னதென்றபிமானிக்காததுபோல் பொய்யாயிருக்கிறவக்ஞானம் காரணத்துடன் பிரத்தியக்ஞாணக்கினியாற் பொசுக்கப்பட்டிருக்கும்பொழுது இத்தூலகுக்ஷுமசரீரங்கள் ஞானிக்குத் தோன்றினாலும் அவைகளில் தன்னதென்றவபிமானமுறான் வரா கோபநிடதம் 2-வது அத்தியாயத்திலும் அவ்வைதரசமஞ்சரியிலும் கூறியிருக்கிறது.

(அ—கை) சிந்தையாலேயே ஜகத்தோற்றமுண்டாகுமென்பதை திருஷ்டாந்தத்துடனான மொழிகின்றார்.

வங்குபிராசுரஸுவிக்ஷிதரூபிபுஷ்பவிஸ்வநாதரிசிரூபிபுஷ்ப
வங்கு: | விநாயகபூசுரிநிதாங்கநிதாங்கிபூசுரிபூசுரிபூசுரிபூசுரிபூசுரி
விநாயகபூசுரி: || (630)

(அ—கை) ஜகத்தோற்றமில்லவேயில்லைபென்பதைத் திருஷ்டாந்தத்துடன் சொல்லுகிறார்.

(பொ) சத்தியமாயும் தன்னுத்மரசம்பொருந்தியதாயும் அழியாதசக
போதருபமாயுமிருக்கிற தன்னிடத்தில் மயக்கத்தாலிச்சகமிருப்பதாய்த்தோற்ற
ப்படுகிறது. ஒரிடத்திலும் பார்க்கப்படாததாயும் அருபமாயுமிருக்கிறவிச்சகத்
தை ஆகாசசித்திரத்திற்குச்சமானமாய் யாமெண்ணுகிறோம்.

(பொ) மையின்விகாரத்தால் நாணவிதசித்திரங்கள் தோன்றுகிறவஸ்திரமானது தன்சுபாவதர்மத்தை யிழக்காதிருப்பதுபோல், அத்தியாசத்தால் அறிவுச் சொருபமான நம்மிடத்தில் தோன்றப்படுகிற இச்சகத்துத்தயத்திராசங்கள் கிழிதும் ஒருக்காலுமுண்டாகவுமில்லை, தள்ளப்படவுமில்லை.

ஸுவிதபவாதகரெவண்தராததகும்பெருதகஸ்திதஹிததுகிநிஸ்திதாயு.
 பெஹெழியாழிகரெவிஸுரெவாஸநாலிவடூரெவூரெஹிதியஅடிவிஅடி.
 தா || (633)

(பொ) மூடன் அக்ஞானமயக்கவாசனையால் தேகேந்திரியாதிகளைத்தா
னென்றபிமானிப்பதுபோல் ஞானி சச்சிதானந்தசுகசொரூபமாயும் தேசகாலவ
ஸ்து பரிச்சேதாதமாயுமிருக்கிற ஆத்மவஸ்துவையெப்பொழுதும் நானென்றெ
ண்ணிக்கொண்டிருக்கிறான்.

விண்ணுஷாவிநஸிதிவய்யுதெயயுகாநாஸூக்யதேநநிநிரநஸஸ
நஸாதா | உஜ்வலவந்திரநேரீநிரஸந்திரஸ்யஸந்தெய்யுதெய்யுதிநி
ஸந்திரஸ்யஸந்தெய்யுதெய்யுதிநி || (634)

(அ—கை) ஆத்மசொருபத்தை அக்ஞார்களறியவேயில்லை யென்பதை திருவட்டாந்தத்துடன் தெரிவிக்கிறார்.

(பொ) சகலஜகத்தையும் விளக்கிவைக்கிறவராயும் சர்வப்பிராணிகளா
லும் சூரியமண்டலத்திற் பிரத்தியக்ஷமாய்ப்பார்க்கப்படுகிறவராயுமிருக்கிற பாஸ்
கரணை கோட்டான்கள் சூரியனுதித்திருக்கிறாரென்று சந்தோஷியாததுபோல்.
ஏகாந்தத்திலனுபவிக்கத்தக்கவராயும் சுவயம்பிரகாசராயுமிருக்கிற தானான ஆதம்.
சொஸுபததை மூடர்களாதரிக்கவில்லையென்றே. ஆ! கஷ்டம்.

சுந்தரவிஷ்ணுநாணாநடுவதேவிபுருஷஜிந்யூர்வினாவுபரிதாவதேநெவதி
 தோழி | தீவாழிஷ்டாஸ்தவம்ஷ்டம்பரிதாஸ்யோநாமாயாவிமாமுபரிதா
 ஹதிநிநாஸா || (636)

(பொ) பாலன் தீபாவளிச்சத்தால் தன்சரீரிழில் தனக்கன்னியமா யெண்ணி மயங்கித்துக்கப்பதுபோல், மூடன் தன்னுனந்தஸ்பூர்த்தியால் விளங்கு கிற பொய்யான ஜகத்தை தனக்கன்னியமாயெண்ணி பரிதபிக்கிறான்.

(அ—கை) மாயாவிகாரங்களில் அசங்கரானவாத்மா சம்மந்தப்படாநென் பதை திருஷ்டாந்தத்துடன் தெரிவிக்கின்றார்.

ஸ்ரீபுராஜாநிதிஸங்குதொவிசெஷாபோயாயக்யம்ஹயொர்வித
யுநெவ । ப்ரத்யக்ஷாமிதிவநாக்யுதொவிக்ஷஸ்த்யாவஸொயஸஹ
தாதகயொர்ஸரூபம் ॥ (640)

(பொ) ஜாக்கிரம் சொப்பனமென்று சொல்லுகிற சொற்கள் பேதமாகினும் மாயாமயமென்பதிலிரண்டும் சமமாயிருக்கின்றனபோல் பிரத்தியகாத்மாவென்றும் பரமாத்மாவென்றும் சொற்களாற்பேதமாயினும் சச்சிதானந்தசொருபத்திலிரண்டுமொன்றாய் ஒரேசொருபமாய்விளங்குகின்றன.

(அ—கை) குருவிடத்தில் சிவணமனன நிதித்தியாசனங்கள்செய்தசீடனானவன் சத்துவாபத்தியான நான்காம்பூமியடைந்த தன்மையும் பிர்மசொருபத்திற்சித்தவிசிராந்தியுடன்கூடிய நிர்விகற்பசமாதிருபமான நனவினிற் சஷுப்தியவஸ்தையைப்பொருந்திய பிர்மவித்தின் லக்ஷணத்தையும் காண்பிக்கிறார்.

விஸுரான்வாஹுவிஷயவ்யஸநாமஹஸ்யாஹுவெபுஷி யொவரஸுரானுஜமதி
கூலாஃ! ஸாமதீராத்ருவரிஸெஷிதவெதலொயெதஜாமுதொவ்யுந
வவனிஸஹுஷுஹுஸுரஃ || (641)

(பொ) பாஹியவிஷயதுக்கபந்தமற்றவர்களாயும் சகலவிந்திரியவியாபாரங்களிலொழிவையடைந்தவர்களாயும் ஜகத்விகற்பங்களற்று தான் ஆனந்தமாத்மிரமாய்ச்சேடித்தமனதுடையவர்களாயுமிருக்கிற மஹான்கள் அவிவேகிகளுக்கு ஜாக்கிரதாவஸ்தையைடைந்தவர்கள்போற்காணப்பட்டாலும் நனவினிற்சஷுப்தியடைந்தவர்களேயாம்.

(அ—கை) ஐந்தாவதுபூமியான அசம்சத்திஸ்திதியைப்பழகியபிர்மவித்துவரான ஜீவன்முக்தன் நிர்விகற்பசமாதியினின்று விருத்திவெளியில்வந்து ஆகாரவிவகாரங்களுக்குச்செல்லுங்கால் மூடர்களாகர்த்தாவென்று சொல்லினும் கர்த்தாவாகானென்பதை திருஷ்டாந்தமூலமாயறிவிக்கின்றார்.

கடுதகுதிகாயிகவிவெஷிததஸிபுநொராமஹுணினிவெதிஸ்யெயெவதயா
வவாபி! வாரிவ்வொயிதிவாரியமுஹீதஸுதஸுயாமஹிவொஹுஷு
விகுஷுஃ || (642)

(பொ) மூடர்கள் அறுபதுனாயிரம்யோஜனைதூரத்திலுள்ளமேகம் ஒடுகிறதைப்பார்த்து லக்ஷம்யோஜனையுடன்கூடிய சந்திரனோடுவதாய்க்சொல்லினும் அச்சந்திரன் மேக சலனவிகாரங்களையடையாததுபோல், அக்ஞானிகள் நம் சரீராதிகரணங்களின் சேஷடைகளைநோக்கி அகர்த்தாவாகிய நம்மை கர்த்தாவாகக் கருகத்தாலும் நாம் கர்த்தாவாத ஆவோமர் என்ன சொல்.

பியூஸாஹுஸதாமாஜிமதிவிருதெதாவதாவிஸுதகூஷொநஹாநி!
வெவ்வையுக்ரமஜாதிநிர்ஷுணெநவஸூஷுகூபெஹஸுததெதாவிஸ்திஃ||

(பெர்) சொப்பனத்திற்கண்ட கஜாதிகளாற் பயத்தையடைந்தபுருஷன் விழித்தபிறகு, அச்சொப்பனவிஷயத்தைஸ்மரித்தாலும் பீதியடையாதுபோல், மித்தையாயிருக்கிறவிச்சகத்விசித்திரமானது நம்மிடத்திற்கற்பனையாய்த்தோன் றினாலும் நிர்மலமானத் துவஞானத்தையடைந்த நமக்கு அத்தோற்றத்தால் அற் பமேனுங்கெடுதியில்லை.

(அ—கை) ஆத்மஞானிக்கு ஆஹாரவிவகாரகாலத்தில் தோன்றுகிறஜக த்தோற்றம் ஞானத்தைத்திருடப்படுத்துமென்பதை திருஷ்டாந்தமூலமாய்த்தெ ரிவிக்கின்றார்.

சுத்யுஞ்ஜெதஜஸுஜித்யுவிவாஸ்யவஸ்யுஜ்யாத்யுஷிதாநாவத்யுதவனவதெவா
கொ நாஸுதவகூபிதிநிஸிதவாநவித்யாநாஜதவனவதெவாநாஜதவனவதெவா
ஸுநாய || (644)

(பொ) தர்ப்பணத்திற்குத் தோன்றுகிற தன்முகப்பிரதிபிம்பம் பொய்யென்று பார்க்கப்பட்டாலும், தன்முகசௌந்தரியத்தைக்காண்பதற்காக அக்கண்ணுடையை அடிக்கடிபார்ப்பதுபோல் இச்சகம் பொய்யென்றுணர்ந்த பிரம்மவித்வானானவன் தன்னாத்திருஷ்டியையனுவர்த்தித்து உலகத்தையனுசரித்தவன்போல் விளங்கு கின்றான்.

(அ—கை) ஆராவது பூமியினப்பியாசமுடைய பிரம்மவித்வரியானானவன் தனக்கு சீடர் முதலியோர்களால் ஆகாராதியளிக்கிறும் அவைகளின் தர்மங்களை யறியானென்பதை திருஷ்டாந்தமூலமாய் வெளியிடுகின்றார்.

உஷ்டையிதெதாவிகவலெகவலெஜநந்யாதிஜ்யாஸஸ்யிஸாஸிவவிதிதாந்ய
வாவம் | சூலொகயஸவித்யுஸாஜஸிஜிஜாஸஜெஃகயாவிகயாநவரிஜ்யா
தொஷி || (645)

(பொ) நித்திரையடைந்த தன்மைந்தனுக்கு மாதாவால் ஓவ்வொரு கபள் அன்னத்திற்கும் தட்டியெழுப்பி ஊட்டி அவ்வன்னம் புஜித்ததையுணர்ந்தும் அந்தநித்திரையின் பலத்தால் அஃதுணராதபாலன்போல், சகலஜகத்தும் இந்திர ஜாலமென்றுணர்ந்த பிரம்மஞானி சிஷ்யர்முதலியோர்களால் அன்னதிகளளிப்ப தை தன் திருஷ்டியால்பார்த்திருந்தும் தன் சவானுபவானந்தவிசேஷத்தால் அவ் விவகாரத்தை புத்தியிலொருக்காதுமெண்ணவேமாட்டான்.

(அ—கை) திருசியத்தைப்பார்ப்பவனுக்கு ஆனந்தவஸ்துபார்க்கப்பட மாட்டாதென்றும், ஆனந்தவஸ்துவிலிருப்பவனுக்கு திருசியந்தோற்றமாட்டாதெ றும் திருஷ்டாந்தமூலமாய்விளக்குகின்றார்.

உய்யெஸுஸுஹுஹுவதிநெஷு-தவவல-ஹோல-ஹிஸுஹுவதிநெஷு-த
வவவஉய்யுஸுஸு 1 ஜீவானுஸுஸு-ராகிவ-ஹிரியம்உய்யுஸுஸு-ஹிஸுஸுஸுஸு-
ராகிததுதயாவியாநம் || (646)

(பொ) சமுத்திரமத்தியிலுள்ள துவீபாந்தரத்திற்கென்றவனுக்கு பூமண்
டலத்தின் தர்மங்களும் பூமண்டலத்திலிருப்பவனுக்கு அத்துவீபாந்தர தர்மங்
களும் விளங்காதுபோல், திருசியத்தை சத்தியமென்று நம்பினவனுக்கு சர்வவியா
ப்கமான பூமானந்தசொருபம் விளங்கமாட்டாது. பூமானந்தசொருபத்தைபு
டையவனுக்கு திருசியங்கள் தோற்றப்படமாட்டாது.

(அ-கை) ஞானமானது அப்பியாசபலத்தால் விருத்தியாய் அக்ஞா
னதிகளைப்போக்குமென்பதை திருஷ்டாந்தமூலமாய்க்காண்பிக்கிறார்.
வொயெஸுஸுஸுஹுஹுவதிநெஷு-தவவல-ஹோல-ஹிஸுஹுவதிநெஷு-த
வவவஉய்யுஸுஸு 1 உஷு-கயா-விரா-வாஸு-ஹிஸு-ஹிஸு-ஹிஸு-ஹிஸு-
வஹு-ஹு-காரம் || (647)

(பொ) சக்கிலபக்ஷம் பிரதமைமுதல் பெளர்ணமை வரை சந்திரகலையா
னது நாள்தோறும் விருத்தியாய் சோட்சகலையுடன்கூடிய பெளரணமைதினத்
தில் அந்தகாரத்தைப்பூராவாய் நிவர்த்திசெய்வதுபோல் ஞானப்பியாசமானது
நிரந்தரப்பழக்கத்தால் சாக்ஷாத்காரமடைந்தபின் போதசந்திரன் ஹிருதயத்திலி
ருக்கிற அக்ஞானந்தகாரத்தை நிச்சேடமாய் நிவர்த்தித்து தானாய் விளங்குகின்
றான்.

(அ-கை) பிரமானந்தானுபவபான ஞானிக்கு கர்மானுபந்தவிதியில்
லையென்பதை திருஷ்டாந்தமூலமாய்க்குகின்றார்.

வூ-ஹு-ஹு-ஹு-ஹு-ஹு-ஹு-ஹு-ஹு-ஹு-ஹு-ஹு-ஹு-ஹு-ஹு-ஹு-
வி-ஹு-ஹு-ஹு-ஹு-ஹு-ஹு-ஹு-ஹு-ஹு-ஹு-ஹு-ஹு-ஹு-ஹு-ஹு-
கவிஷயாவியம்ஹு-ஹு-ஹு-ஹு-ஹு-ஹு-ஹு-ஹு-ஹு-ஹு-ஹு-ஹு-
|| (648)

(பொ) சித்தர்களால் காண்பிக்கப்பட்ட ரசாயனபானதிருப்தியடைந்த
புருஷனுக்கு இவ்வுலகிலுள்ளபாகவிஷயமான விதியில் பிரீதிவாராதுபோல பிர
மானுபூதிபான ரசபானஞ்செய்து திருப்தியடைந்திருக்கிற முனீந்திரனிடத்தில்
கர்மானுபந்தவிதிகள் வந்தனாகாவாம்.

(அ-கை) பிரமக்ஞானத்தையடைந்து கருதகிருத்தியனையிருந்தும் ஞா
னியென்றவங்கத்திற்காக சிவனானதிகளுடன் கூடியிருப்பானென்பதை திருஷ்டா
ந்தத்துடன் தெரிவிக்கிறார்.

(பொ) சகலசத்துருக்களையும் ஜெயித்து சர்வசம்பத்தையுமடைந்திருக்கிற சார்வபௌமண்டலசகர்வார்த்தி ராஜனென்றவங்கத்திற்காக ரதாதி சதுரங்க சைன்னியங்களைவைத்துக்கொண்டிருப்பதுபோல (தன் காலங்கழிக்குநியித்தம் சதுரங்கமாடுவதுபோல) சர்வாதம்பாவத்தையடைந்து இகபரலோகமோக்ஷகிருத்தியங்களிழந்த மஹானும் முன்தன்னுலப்பியசிக்கப்பட்ட சிரவண மனநிதித்தியாசன சமாதிகளை சிஷ்யானுக்கிரகார்த்தமாய் வகித்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

சூதஜ்ஞேஷுரி தஸவஹ்யிபு-வு-திராநந்யனீநிமரோவிதேதாநிஷெயாஃ ।
 வ்யாவாநரோசூவிஜேஷுஜீஹாவஸஸ்யோஸஸ்யவஹு-சூநிதேநாஹ
 நாரணி ॥ (650)

(அ—கை) தத்துவஞானத்தைப் படைந்தபுருஷனை ஒருவதிகருத்தியங்கள்
ளாலும் தடைசெய்யமுடியாதென்பதை திருஷ்டாந்தத்துடன் சொல்லுகின்றார்

(பொ) சாம்ராஜ்யபதவியையடைந்து தன்னிஷ்டம்போற் சுகியாயிருக்கிற மஹாராஜன் தன்வேலைக்காரர்களால் ஏவப்படாததுபோல் தத்துவானுசந்தானபரனாயும் மனனசீலனாயும் பிரம்சாம்ராஜ்யத்தைவடைந்தவனாயும் சுவச்சந்தனயஞ்சஞ்சுரிக்கிற ஞானியான்வன் வேதத்திற்கொல்லியிருக்கிற விதிநிஷேதவாக்கியங்களாலேவப்படமாட்டான்.

வ்ருஹாநநிதிதேவஸ்ய விஷயாஸாநதத்வெக | (662½)

(பொ) சமுத்திரத்தில் அலை துரை குமிழி முதலியவைகள் காற்றினால் ண்டாவதுபோல் பிர்மசொருபமாயிருக்கிற நம்மிடத்தில் மாலையால் பிர்மாமுதல் புழுபரியந்தமுள்ள பிராணிகள் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். சமுத்திரமானது அலையினிடத்திலிருக்கிற நிகழ்ச்சியையெப்படியிச்சிக்கவில்லையோ அப்படி ஆனந்தசொருபமாயிருக்கிற நமக்கு விஷயானந்தவாசனையானது கிடையாது. தனிகனுக்கு தரித்திரத்தினுசையானதெவ்விதமுண்டாகாதோ அவ்விதம் பிர்மானந்தத்தில் முழுகியிருக்கிற நமக்கு விஷயாசையுண்டாகாது.

விஷ்ணுஷ்டாப்யதஷ்டாவிஷ்ணுஜதிவஃஜிராந |

சூதாநபிஷ்டாஷ்டாஹிநாநூதாநஜாஜாப்யஹ | (663½)

(பொ) விஷத்தையும் பார்த்து அமிருதத்தையுங்கண்டு, விஷத்தைத் தள்ளி அமிருதத்தைக்கொடுக்கிற புத்திமான்போல் நான் ஆத்மாவையறிந்து அனாத்மபுத்தியை விட்டிருக்கிறேன்.

வடாவலாகொலாநஃவடாநாஸாநநஸ்யதி |

பெஹாவலாகஸூகஃபெஹநாஸாநநஸ்யதி || (664½)

(பொ) கடத்தை விளக்கவைக்கிற சூரியனுனதான் கடனாசத்தால் நாசமுறதுபோல் தேகத்தை விளக்கவைக்கிற ஸாக்ஷியான தான் தேகநாசத்தால் நாசமுறன்.

சஹபெவஹிவிநாநூசஹபெவஹிநெதரஃ |

சஹபெவஸரீரானசஹபெவஹிதஸ்யா || (665½)

(பொ) நானே அறிவுமாத்திரன், நானே சகலவடிவமாய் விளங்குகின்றேன், என்னையன்றிவேறென்றும் இல்லை, நானே சரீரத்தின்கண் விளங்குகின்றேன், நானே யெப்பொழுதுமிருக்கிறேன். ஆத்மபோதோபநிடதமறைகின்றது.

(அ—கை) இவ்விதங்கூறிய நற்சீடனைப்பார்த்து மேற்கூறியபிச்சயமுடையவனே ஞானியென்றும் பிர்மதிசகலதேவர்களாலும் வணங்கப்படுவானென்றும் கூறுகிறார்.

வரவஃஜிராநவாநஃபெஹாஷ்டாநிஸஃஷ்டாஷ்டா ||

சுநெகஸுதஸாஹஸ்யபெஹாஷ்டாஷ்டாஷ்டா || (666½)

(பொ) ஆழம்கூறிய பிர்மஞானிச்சயத்தை யாவன் பொருந்தியிருக்கிற
னே அவனே விஞானவானென்றும் முக்தனென்றும் இவ்விதத்திருடஞானி இவ்
வுலகில் துர்லபனென்றும் அனேககோடிபேர்களுக்குள் ஒருவனே திருடஞானமு
டையவனுயிருப்பனென்றும் கூறுகின்றனர்.

தலுடிசுபுருஷோடுகுணவிதரஸுவிதரஸுதா ||

ஜோநிமொநாடிசுபுருஷோடுகுணவிதரஸுவிதரஸுதா || (667½)

(பொ) அத்திருடக்ஞானியின் தரிசனத்தால் பிதிருக்களும் திருப்தியா
வார்கள். அத்திருடக்ஞானியின் தரிசனமே மேலானபுண்ணியமாம். திருடஞா
னியின் தரிசனமே சகலதீர்த்தாடனபலருபமாம்.

ஜோநிமொநாடிசுபுருஷோடுகுணவிதரஸுவிதரஸுதா ||

ஜோநிமொநாடிசுபுருஷோடுகுணவிதரஸுவிதரஸுதா || (668½)

(பொ) அந்த ஞானியினர்ச்சனையால் ஜீவன்முக்தியுண்டாகும். அத்திரு
டஞானிக்கு போஜனமளிப்பதும் வேண்டியபடி தன் திரவியத்தைக்கொடுப்பதும்
உடனே மோக்ஷத்தைக்கொடுக்கவேறுதவாம் இவ்வாறு ரிபுகீதையில் ரிபுமுனிவர்
நிதாகருக்குக்கூறினர்.

சுஹஸ்ரஹநஸுவிதரஸுவிதரஸுதா ||

சுஹஸ்ரஹநஸுவிதரஸுவிதரஸுதா ||

சுஹஸ்ரஹநஸுவிதரஸுவிதரஸுதா || (670)

(பொ) நானே பிர்மம். அதிலற்பமேஜீமயமில்லை. நானே குருவுக்கு
குருவாயும் சரீரத்திரயங்களுக்கன்னியனாயும் ஜாக்கிரதசொப்ன சவுப்தியவஸ்
தைகளுக்கு சாக்ஷியாயும் மாயைக்கப்புறப்பட்டவனாயிருக்கிறேனென்றுமெண்
னியிருப்பதே திருடக்ஞானியினிச்சயமாம்.

சுஹஸ்ரஹநஸுவிதரஸுவிதரஸுதா ||

சுஹஸ்ரஹநஸுவிதரஸுவிதரஸுதா || (671)

(பொ) அன்னிச்சயமிழந்து சகலவாசனாதிகளையும் விட்டு ஊமைபோல்
மேலாயும் அழிவற்றதாயுமுளதான பிர்மசொருபத்தில் ஏகிபாவத்தையடைந்து
மௌனியாய் விளங்குகிறான்.

சுஹஸ்ரஹநஸுவிதரஸுவிதரஸுதா ||

சுஹஸ்ரஹநஸுவிதரஸுவிதரஸுதா ||

நஸக்யுதவணயுயிதங்குலூகொடிஸுதெதாவி || (672½)

(பொ) சிவன் மால் அயன் மூவர்களாலும் விண்ணோர்களாலும் ஞானியின் சொரூபானுபூதிமகிமையை அனேககோடி கற்பங்களிலும் தங்கள் சாமர்த்தியத்தாற்கூறினும் ஒருக்காலும் அம்மகிமையை வர்ணிக்கமுடியாதன்றோ.

சுஹஸ்ரெஷ்டிவிஜ்ஞாநித்ரிஷுயொகெஷுயுயுயு || (673)

(பொ) யான் பிர்மமென்றுணர்ந்த விஞானியே மூவுலகிலும் வெகு அரிதாம்.

விவெகிநாஜஹாதாநஸ்யஹோதெணஸஸ்யிதம் |

ஐஷுஸஸஹாஷிதஜநத்யுயுயுயுயுயுயு ||

கடாவிதாடிதீயெயுநஸூதஸூகி ஸ ஹவனவஸம் || (674½)

(பொ) விவேகியாயும் பிர்மசொரூபமாயுமிருக்கிற மகாத்மாவின் சேர்க்கையும் சம்பாஷணையும் பாதசேவனைமுதலான சிஸ்ரூஷையும் இச்சன்மத்திற்குடைப்பது வெகரிதன்றோ? முன் ஜன்மங்களிற்செய்த புண்ணியவிசேஷங்களால் ஒருக்கால் அம்மகானின் பாததீர்த்தத்தில் யாவன் ஸ்நானம் செய்கிறானோ அவனே பிர்மமாவானென்பதிலீஷத்தேனும்யியில்லை. ரிபுகீதையிற்கூறியுளது.

(அ—கை) ஞானிகளின் மகிமை அறியமுடியாதென்றுரைக்கிறார்.

ஜாத்யுயொநஹிவெதிதாதுவிஷயஷணுங்குதவீஸுயுயு கதூர

ஸதூரூஷணஸளவுவஜ்வீவ்யூயுஸுதிக்கியாம்! காகொஹம்
ஸமதிவரளயேஷுவஷணுஷரிஷ்யாயாஸூவாவிஹவராகூரே
ஹவிதெயேஷொஜ்ஞாநிதம் || (675½)

(பொ) பிறவிக்குருடன் ரதன்பரிட்சையையும், நடும்சகன் ஸ்திரீசகத்தையும், தன்னிகை நாயகன் சுகத்தின் தன்மையையும், மலடி பிரசவகஷ்டத்தையுமறியாபோலும், காக்கையானது அன்னபக்ஷியின் நடையையுணராதுபோலும், கழுதை மெதுவாய்ப்பேசுந்தன்மையைப்பழகமுடியாதுபோலும், தரித்திரன் தனவானின் சுகத்தையறியாதுபோலும், நாய் சிம்மத்தின் பராக்கிரமத்தைத்தெரியாதுபோலும் இப்புவியின்கண் மகாத்மாவின் மகிமையை மூடனறியவேமாட்டான்.

(அ—கை) தாங்கள் சொன்னபடி சாதனாதிகள் நிறைந்தவர்களே மோகூத்திற்குகுகாரிகளென்றால் ஸ்திரீபுருஷ வியாயம் வேண்டவெதில்லையோவெனில் நியமம்வேண்டவெதில்லையெனக்கூறுகிறார்.

கேஷத்திரத்தில் சகல வேதாந்தத்தின் கரைகண்டவராயும், மகாதயாளுவாயும், சாக்ஷாத்காரமடைந்த மஹாயோகியாயுமிருக்கிற மஹானந்தபராயணரென்னும் மஹான் வசித்துக்கொண்டிருக்கிறார். நீர் உம்முடையபுத்திரனுடன் சென்று அம் மஹானைத் தரிசித்து பக்தியூர்வமாக புனியில் தண்டம்போல் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து அவருக்கிடையிடாமற் சிசுருஷைசெய்யும்படி செய்வீராகில் உம்முடைய புதல்வன் மேலானகதியையடைவான். இதிலீழியயில்லை.

ஐத்யுதொதெவவகெதநபேநிநாவங்கெஜெக்ஷண !

வாகயஜீஃவிதாவதூதம் ஸஸிவணபுஸரோஹயம் ||

சூராயபூதிசாவஸூரீதேவாவதூதம் ||

வநஸூதீஸூராதீவஸஹவதெணவவபுணி ||

ஐவஷாபுரதிக்ஷணீக்யத்யுபயாஷேதூதரஸதம் !

புலாடாதுஸுஸவபுஜீஃவதூதூஜதூதரஸதம் ||

சுதிவணபுஸுரீயரஸிஹநதீவராயணம் !

ஐவஷாஹுஷுஸவதெணவஹவநினைபேஹபேஹபேஹம் ||

புணரீகணுவதூராவாகயஜீஃக்யதாதூதம் !

ஸவபுவிஜீதாவயாரிஸவபுணரீகதெகெக்ஷண || (699)

(பொ) ஹே தாமரைக்கண்ணா? இவ்விதம் தேவபக்தமுனிவர் திருவாய் மலர்ந்தருளியவார்த்தையைக்கேட்டு மகாபாபியாயும் மகாரோகியாயுமிருக்கிற தன் புதல்வனையழைத்துக்கொண்டு கோபருவதகேஷத்திரமேகினர். பெளரணமியன்று தன்குமாரனோடு அகேஷத்திரநாதரான சக்திஸ்வரானதேவரை தரிசித்து வலம் வந்து பக்தியாலவ்விஸ்வரனுக்கு அஷ்டோத்தரவார்ச்சனைசெய்வித்து அக்கடவுளருட்டிறத்தால் சர்வக்ஞராயும் ஜீவன்முக்தராயும் ஜகத்குருவாயும் அதிவீரனாகிரமியாயும் தீரராயுமிருக்கிற மகானந்தபராயணரானவம்மகானைக்கண்டு சந்தோஷித்து தன் குமாரனான சசிவர்ணனும் தானும் புனியில் தண்டம்போல் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து பக்தியோடு கைகூப்பிவின்று, ஹே தாமரைக்கண்ணனே? தன்மைந்தன் வரலாறு யாவற்றையும் தெரிவித்தனர்.

ஸோவிலாக்ஷாநஹாயொதீஹாகாரணிகொதூதம் !

ஹுதூதநதீநஸஸ்யாநபுரொதெகஸஹாஸூதம் ||

வினொக்யவாதுவாவிஷ்ணுஸரிவணபுஸுஜாஹயம் ।
ஸிஷ்யெநாபுஹீதிஷ்ணாபுஹவிஷ்யாவநெததம் ॥

தஸ்யாவநொகநாபெவஸரிவணபுஸுகாநிநிஷ ।
விநஷ்யாநிவவாவாநிததூரிபுஹகாரணாஸ ॥

காநிநிததஷ்யாணபுஸுஸொவிநிரொததாந்தம் । (702½)

(பொ) ஹே அச்சதா? அம்மொழியுற்ற கிருபாநுவானவம்முனிவர் தன் சுவர்த்மானுசந்தான சந்தோஷத்துடன் கூடி, மகாபாபியாயும் பாகயக்ஞகுமாரையுமிருக்கிற சசிவர்ணனை கிருபாதிருஷ்டியுடன் பார்த்து பிர்மவித்தியாபலத்தாற் சிஷ்யனாகக்கிரகித்துக்கொண்டனர். அம்மகாத்துமாவின் பார்வையாலும் அவனைச் சிஷ்யனாய்க்கிரகித்ததினாலும் சசிவர்ணனுக்கேற்பட்டிருந்த சகலபாபங்களும் நாசமாகி ரோகமற்றவனானான்.

வாநஸ்க்ரஷணுணநொயம் ஸாகரேஹமவாநிவ ।
ஹிநெஹிநெஸொஜாயமாநவெஷதவாநுஜா ॥ (703½)

(பொ) அதின் பிற்பாடு சமித்துக்களும் சாகமுலபலாதிகளும் ஜலமும் கிரகித்துக்கொண்டு தினந்தோறும் குருவுக்கு சந்தோஷத்தாற் கொடுத்துக்கொண்டு வந்தன.

தஸ்யொநாரகணநூர்விஸரிவணபுஸுஜாஹிதம் ।
ஸுகரொததநவாவாநிநஷ்யாநிஸுஹஹகுநிவ ॥ (704½)

(பொ) அம்மகாத்துமானுடைய பசுக்களுக்கு நல்லதுளிரான புல் முதலானவைகள் கொடுத்து கோரகணமுஞ்செய்துகொண்டவந்த புண்ணியவிசேடத்தாற் சகலபாபங்களும் நாசமடைந்தன.

வாநஸ்க்ரதூரதூஸுபுஷாஹாபெஷ்யுநஜெபுத ।
நெதயாஹுஹவஸ்யாஹிஸொயநநூரகரொதூஜா ॥

நெநெவநெததநாபுஸுஸரிவணபுஸுகௌவ ।
ஜஹதூராநிநஷ்யாநிவாவாநிஸுஹஹகுநிவ ॥ (706½)

(பொ) ஹே விஷ்ணே தினந்தோறும் அம்மகான்ந்தபார்யணரின் சூரிய சிகரூஷையும் பாதமர்த்தன சிகரூஷையும் எண்ணத்தேய்த்தல் வஸ்திரம் சூத்திசெய்தல் முதலிய ஏனைய குருசிகரூஷையினாலும் சசிவர்ணனுக்குண்டாயிருந்த மதிமயக்கமுதலான சகலபாபதுன்பங்களும் கடினத்தையடைந்தன.

(பொ) ஹே புருஷோத்தமா? அதன் பின்னர் பிசாசாற் பீடிக்கப்பட்டு மிகவும் விபாதிபாற் துன்பமடைந்து நித்திரையற்றவளாய் மேலானகஷ்டதிசையுடன் கூடிய சபகையானவள் தன்பந்துவர்க்கத்துடன் சதாதுக்கித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

தஸ்யாபு-ஹனுக்ரூபரொதிவிசா ந-தீவிதொவெளவிவஸ்யு-வெபே !

கமெகஜநாஜி-தவ-ணுகே-ணாவிக்ஷண-வ்-ஹவி-உ-பு-ஹா-ம-தம் ||

வியொக்யஸா-ஹ-நி-தமெஸா-ஹி-தா-பு-ண-ஜி-த-தூ-அ-ஸ-ரொ-ம-ஹ-அ-யம் !
ஸா-ஹ-பு-ஹ-ஸீ-த-ம-ப-தொ-மெ-ய-பு-கூ-ஷ-வா-தொ-அ-க-கோ-அ-ரொ-ண-

சூ-அ-ய-வீ-கூ-ஸ-ஹ-ம-அ-வி-க-தூ-வி-ஸா-வி-கா-அ-பு-ஸ-ஸ-ரொ-மெ-ம- ||

த-க-பு-ஸா-ஹ-ஸ-ஹ-ம-அ-வி-ஸி-தா-ஹ-ம-ஹ-வ-ப-ர-பி-பு-அ-ஸி-த-ம- ||

(பொ) அத்தருணம் அதிவித்துவானான சக்கிரதரரென்ற பிரம்க்ஞானி பதியினாற்பீடிக்கப்பட்டு சபகை தான் முன்ஜன்மங்களிற்செய்த புண்ணிய விசேஷத்தால் அவள்கிரகத்திற்கு வந்தனர். தன் கிரகத்திற்கு அதிகபாய்வந்த பிரம்வித்தானவம்மகாணை அவள் தரிசித்து தண்டம் சமற்பித்து அவருடைய பாதபத்மங்களைப்பூஜித்து தன்வீட்டினந்தப்பிரத்திற்கழைத்துப்போய் ஆசனத்திலுட்காரவைத்து குளிர்ச்சியாயிருக்கிற கந்தஜலத்தாற்பாதங்களையலம்பி அதிகபக்தியுடனப்பாதோதகத்தையுட்கொண்டவுடன் முன்னிருந்த பைசாசங்கடமுகம் சகலரோகங்களும் நீங்கி, அதன்பின்னதிக சந்தோஷத்தோடுகூடி பரமார்த்த தரிசியானவம்மகாணை தரிசித்தவிசேஷத்தாலுபசாந்தையாயிருந்தனர்.

சூ-வ-நி-வ-ஸா-யொ-அ-த-வ-நி-வ-பு-கெ-வ-ரெ-ஸு-ஹ-ஜெ-மெ-ம-க-ம-க-ம-பி-
உ-ந-அ-பி-ஹி- || வ-மெ-ஸு-ஸு-ஹ-நி-கெ-ஸு-ஸு-ம-ப-வ-மெ-ஸு-ஸு-ஹ-
ம-வ-தீ-அ-வ-நி-வ-பு-கெ-ஸு- || சூ-ரா-பி-ஹ-தூ-ஸ-ஹ-ஸு-பு-ஸ-ஹ-த-பு-ய-பி-
யா-பி-ஸ-வ-ரா-த-பி-ஷ- || க்ஷ-ஸு-பு-மெ-மெ-வ-ஸ-ஸு-ரொ-ம-தொ-வி-க-தூ-தெ-
ஹ-பி-ஹ-தீ-வி-நி-பி-ஷ- || (720)

அபிபவ

(பொ) மனோக்கியமான அபூபமுதலியமிருஷ்டான்ன போஜனதிகளளித்தும் குங்குமசந்தனதிகளாலலங்காரஞ்செய்தும் வஸ்திராதிகளும் நல்லபுஷ்பங்களும் தாம்பூலமுதலியவைகளும்ளித்தும் சந்தோஷமானமனதுடையவளான சபகையானவள் பரமார்த்தநிஷ்டரை மகாவணக்கத்துடன் பூஜைசெய்து பின்வருமாறு தெரிவிக்கின்றனள். ஹே குரோ தங்களுடையதரிசனவிசேஷத்தாற் சக

ஸாஹிபு ராஜிவிடமிருந்து கி.பி. 1911-ம் ஆண்டு

புறயெழுநாவிடிவுடவுடதுதாஹம்ஸவாஜாஸிதம் !

நிதேஷ்வரதடியட்வாயகுஜோநீஹரொஷிதஃ ||

சு.சுவாமிநாதன் தா.நி.திஷ்டென வந்தமாயம் || (730½)

(பொ) எவ்விடத்தில் ஞானிகள் வசிக்கின்றார்களோ அவ்விடத்தில் நான் வசித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். அவ்விடமெவ்வளவு தூரமாயினும் மங்கு சென்று அம்மகான்களைக்கண்டு தரிசிக்கவேண்டியதவசியம். எங்கு ஞானியானவன் ஒரு சுண்ணமாவது அவ்வொருசுண்ணத்தின் பாதியாவது வசிப்பனையானால் சகலதேவதைகளுடன் நானுமவ்விடத்து வசித்துக்கொண்டிருக்கிறேனென்பதிற்கிஞ்சிற் றேனுமையமில்லை.

யொநிஷ்டு ஸ்ரீ ஹநிஷ்டு கரோது ஜோநமெதாவிவா !

விஜயலக்ஷ்மி தோ நிஷங்குரோதே வநஸம்ஸயம் ||

கனவிகரயாஃவியொநித்யுஃஜகாநீஸஜாஹரெ । (732)

(பொ) எப்புருடன் மோகத்தினாலாவது அறியாமையாலாவது பிர்மஞ்ஞானிக்கு இஷ்டமில்லாமையைச் செய்கிறானே அம்முடன் எனக்கும் கெடுதியைச் செய்வானென்பதற்சற்றேனுஞ்சந்தேகமில்லை. ஹே விஷ்ணு சாக்ஷாத்பராசக்திக்கும் என்னுடைய பிர்மஞ்ஞானியானவன் எப்பொழுதும் அதிகப்பிரியமாயிருக்கிறானன்றோ.

வெள்ளிஷாஸவபுஷாஸவெபுஜாநீகாரெதவநெஜேதம் |

சூத நிறுத்தி ராவி, வெள்ளி லிஸ்டு வடிவியல். ||

தெ.கு.பாவனவ.ந.புஜா.நா.து.காய.பூவிவாரணா.

தஸ்யாஜா தவிஷஸ்ய வெபுஃ பஞ்ஜநீயா விஸௌ தம் ||

இதிலெவ்வாணவாக்யாநாம்பியபயமுதஸ்துபெவ்வணதப||

சுயிதஸாரஹ-குதொயம்ஸெஷொநொய-நுவிஸுரஃ || (735)

(பொ) நேர விஷிணை ஞானியானவன் என்னுதமகொருபடியிருப்பதால் அவரே எனக்கு சம்மதமானவர். மற்றவர்களை யான் விரும்பேன். பிரமக்ஞான நிகழ்ந்தையுமென்னையும் எவர்கள் பேதமாய் நினைக்கிறார்களோ அவர்கள் மூடர்கள்.

ளேவொழிய வேறல்ல. அவ்விஷயத்தில் விசாரிக்கத்தேவையில்லை. ஆகையால் ஆத்மவித்தான மகான்கள் சகலராலுமெப்பொழுதும் பூஜிக்கத்தகுந்தவர்கள். இவ்விதமாய் வேதார்தவாக்கியார்த்தங்களின் சங்கிரகமானது என்ஞற்கூறப்பட்டது. அதுவே சாரபூதமாயுள்ளது மற்றவைகள் கிரந்தவிஸ்தாரமேவொழிய வேறல்ல. சூதசம்ஸீதை முக்திகாண்டம் 7-வதத்தியாயத்தில் விஷ்ணுவுக்கு ஈசுவரனருளியிருக்கின்றார்.

(அ—கை) ஐயா ஞானத்திற்கு பிராமணதிவர்ணங்கள் தரித்தபுருடர்களதிகாரியா? வேறுவிசேஷதர்மங்களுடன் கூடியவர்களதிகாரியாவென்றசங்கைக்குத்தரம் யானறியும்வண்ணமருள்வீராக, ஆசானுத்தரம்.

யயாஸ்ய ஹஸ்ய திஸவெஸ்ய ஹணவனவ ராஜஸ-ஞயெக்ஷத்ரியவனவவெஸ்யாஜெ வெஸ்ய வனவ தயாவெஷாஹஸ்யாஸ்ய ஸாபநவத-ஷயஸவஹவன வாயி காரீ || (736)

(பொ) பிரகஸ்பதிசவமென்ற யாகத்திற்கு பிராமணனெவ்வாறதிகாரியோ, ராஜஸூயயாகத்திற்குக் கூத்திரியனெவ்விதமதிகாரியோ, ஸ்தோமமென்ற யாகத்திற்கு வைசியனெப்படியதிகாரியோ அவ்வாறு வேதார்தசாஸ்திரவிசாரணைக்கு சாதனசதுஷ்டயம் நிறைந்தவனேயதிகாரி. வாசுதேவமனனத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

(அ—கை) சாதனதிகள் நிறைந்தவர்களே அதிகாரியென்று சொன்னீர்களே, ஸ்திரீகள் சாதனங்களுடன் நிறைந்திருந்தாலவர்கள் பிரம்விசாரணைக்கு யதிகாரிகளாவென்று கேட்டசீடனுக்குத்தரம்.

ஹி யஸுதீ: | தாஉஜெவஃஸகூஹ: || (737)

(பொ) ஸ்திரீகள் சன்னடத்தையான சாதனசதுஷ்டயங்களுடன் கூடியிருப்பார்களேயானால் அவர்களை புருஷர்களென்று கூறவேணுமேயொழியவேறல்ல. ஆரணம் 1-வது பிரச்சனம் 13-வதுவாகம் 4-ம் பஞ்சாதி 7, 8 வாக்கியம் கூறுகிறது.

வத-வெஷயரொவிபுஸ்ய-ஞக்ஷஸ்ய ஹநவிஷ்யதே |

வெஷாரஹரக்யாஹஸ்யவெஸ்ய ஹணவத-ஹ: || (738)

(பொ) நாடிகுவேதங்களையுங்கற்றவேதியன் குகூமமான பிர்மத்தை உணராமலிருப்பானேயானால் அவன் வேதபாரங்களைச்சுமந்த பிராம்ணக்கழுதை யென்று சனஸுஜாதியத்திற்கூறியுளது.

(அ—கை) ஞானயக்ஞத்துடன் கூடியம்கானின் வைபவம் கூறல்.

ஸாராயி தவி அஹிஹிவா நதோஜிதா வியம் !

ஸொரீவீகா தயாஜீஸ ஸுநாஹுனொரொகூவாநுவேசு || (739)

(பொ) நன்றயாராதிக்கப்பட்ட சைதன்னியமானவக்கினியுடன் கூடியிருக்கிற ஆத்மயாஜியான பிராம்ணன் அதிஷ்டானந்தாமிருதமாகிய சோமபானத் தைச்செய்து மோகூவானுகிறான்.

ஓரஸுராஹிவிராபாஹ்விஸுராஹுஸுரஸ்யம் !

சுதூயஸுரஸ்யம் தயாஜிதா தவிஜிதா வ—ஓண—பாஹ—தினூரெசு || (740)

(பொ) ஈசன் முதல் விராட்வரையுள்ள விஸ்தாரமான பிரஸ்தரத்துடனும் உச்சசுவரத்துடன் வேதகோஷமுஞ்செய்துகொண்டு ஆத்மாக்கினியில் ஆத்மவித்தையான பூர்ணாஹுதியை ஆத்மதீக்ஷிதன் செய்யக்கடவன்.

ஸவபூதஸாவஸுதூணுதீயபூவஸுயிராவநம் !

ஸவாஹுதூஜீநெஸுராஹுஜிதா தவிஜிதா தவிஜிதா || (741)

(பொ) சர்வாத்மபாவணையாகிய புண்ணியதீர்த்தத்தில் அவயிருதஸ்நானஞ்செய்து தன்பாதத்தைச்சரணாகதியடைந்த பக்தர்களானவேழை ஜனங்களுக்கு அபரோகூஞானமாகிற தெகூணையைக்கொடுக்கக்கடவன்.

ஸுரஹுணஸுபஸாஹீஸொரீஹாஹ்யதூரஸூதம் !

ஹெஸுஹுஜிதா தயஜிதா தயஜிதா தயஜிதா தயஜிதா || (742)

(பொ) ஆலோசனைரூபமான தபகடன் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கிற ஆத்மயாஜியான பிராம்ணன் மேலானயத்தனத்துடன் கூடினவனாய் ஞானயக்ஞத்தால் முக்திரம்பையுடன் கூடியமிக்கிறான்.

ஸரீரயஜுஸரயாஹ்விஸுராஹுஸுரஸ்யம் !

ஸுரஹுஜிதா தயஜிதா தயஜிதா தயஜிதா தயஜிதா || (743)

(பொ) தைரியசாலியான ஆத்மயாஜியானவன் ஞானாக்கினியால் சரீரமாகிற யக்ஞசாலையை திக்கவேண்டும். அல்லது பிராரப்தமாகிற ஏழைப்பிராம்ண

சுஹ்ஸு ஹாவூநொஜீவஹுதெஹு ஹா-ஓவதாம் !

ஸொயிதஸூரஹேயபூஸ்ய-ஜெதஸு-ஹா-ஓவதா || (748)

(பொ) நான் ஜீவனல்ல; நானே பிர்மமென்றிருப்பதே பிர்மரூபத்தை உடைவதாம். சோதிக்கப்பட்ட (அஹம்) அர்த்தமானது பிர்மரூபத்துடன் கலந்திருப்பதாம்.

நிவதூஜெஹாஜெநொயெபூஸு ஹாஹ்வெயொஹுதெஹு !

சுஹ்ஸு-ஹாநா-தஜெதவாயெபூஸு கஹிநெவவஸூ-நி || (749)

(பொ) பிர்மமென்றும் நானென்றும் சொல்லப்படுகிற இரண்டுபதங்கள் வெவ்வேறு அர்த்தங்களுள்ளதென்று சொல்லுவாயேல் இரண்டுமொன்றேவொழியவேறல்ல. அப்பேதத்தை நிவர்த்திபண்ணும்பொருட்டு பிர்மமென்றபதத்தால் தனக்குண்டாயிருக்கிற அப்பிர்மத்துவத்தையும் நான் யென்றபதத்தால் அனாத்மாத்திபாசத்தையும் நிவர்த்திசெய்து (அஸ்மி) யென்றபதமானது (ஏக)த்துவத்தை அனுபவிக்கும்படிசெய்கிறது. வித்திபாரண்யசவாமிகளாலியற்றிய அனுபூதி பிரகாசிகையில் 13 அத்தியாயம் 200—205 வரை கூறுகிறது.

சுஹ்ஸு-ஹாவூநெஹாயெபூஸு வாவ்விநாஸயெஹு !

சுஹ்ஸு-ஹாவூநெஹாயெபூஸு ஜெஹ்வெநாஸயெஹு (750)

(பொ) அகம்பிர்மாஸ்மியென்னுமந்திரமானது விஷயபாபத்தைநாசஞ் செய்கின்றது. நானே பிர்மமென்ற மந்திரமானது இதரமந்திரங்களினுபாசனைகளையும் போக்கடிக்கின்றது.

சுஹ்ஸு-ஹாவூநெஹாயெபூஸு ஹெஹெஹ்வெநாஸயெஹு !

சுஹ்ஸு-ஹாவூநெஹாயெபூஸு ஜெஹ்வெநாஸயெஹு || (751)

(பொ) அகம்பிர்மாஸ்மியென்னுமந்திரமானது தேகதோஷத்தை நாசஞ் செய்கிறது. அம்மந்திரமே ஜன்மபாபத்தையும் போக்கடிக்கிறது.

சுஹ்ஸு-ஹாவூநெஹாயெபூஸு கொஹிஹெஹ்வெநாஸயெஹு !

சுஹ்ஸு-ஹாவூநெஹாயெபூஸு ஜெஹ்வெநாஸயெஹு || (752)

(பொ) அகம்பிர்மாஸ்மியென்றமந்திரமானது அநேகதோஷங்களையும் நிவர்த்திக்கின்றது. பிர்மமேநானாயிருக்கிறேனென்ற மந்திரமானது ஞானந்தத்தையுமளிக்கின்றது.

சுஹ்ரபுஹாஸிஜனோய்ஜித்யுவாவ்விநாஸயெக !

(1) சுஹம்ஸு ஹாஸி ஶொயம் ஹேஷு - ஜிவிநாஸயேசு || (753)

(பொ) ஆகம்பிரம்மாஸ்மியென்ற மந்திரமானது யமபாசத்தின் பயத்தினின்றும் நீக்குகின்றது. அம்மந்திரமே பேதப்பார்வையான புத்தியையும் பேதிக்கின்றது.

ஸவ்யுதோநதே-தீபஜ்யன-தந்நம்ஸதாஸ்யஸெஸு ।

வெடி ரொக்கைவா வெடா திநாவிஸெடி ஹ்ணுவி || (754)

(பொ) சகலமந்திரோபாசனைகளையுந்தள்ளி இந்த அகம்பிரமாஸ்மிமென் ன்னுமந்திரத்தையே அனவரதம் பழகக்கடவாய். இவ்விதம் பழகுவோர்களுக்கு உடனே அம்மந்திரமானது மோக்ஷத்தையுமளிக்கின்றது. அதிற்சற்றே ஹிமீயுமில்லை. தேஜோபிந்தாபரிஷத்திலும் ரிபுகிதையிலும் விரிவாயுரைத்திருக்கிறது.

(அ-கை) அ திவா னுச்சிரமியின் லக்ஷணங்கூறல்.

யொவியம்ஸுராஸுரோந்ணபாநுராதநெய்வஸிதஃவஃமோந் !

சுதிவண்பாஸுதீ யொதீ சுவய-குதஸுசுயுதெ || (755)

(பொ) யாதொருவிவேகி பிராமணதிவரணங்களையும் பிரம்சரியாதியாகிர
மர்மிமர்ணங்களையும் விட்டு ஆத்மாவிடத்திலிடைவிடாமலிருந்துகொண்டிருக்கரு
ளே அவனே அதிவரணசிரமியென்றும் யோகியென்றும் அவதூதனென்றுஞ்
சொல்லப்படுகிறான்.

யஸுஸ் ரொடி யாழிஹொவி அனஸவஸாகுதிணம்.

பொருதாபிபுகவிஜோநஸுவா₈தாநஸயம்₈வ்ஹம். || (756)

பொருள் வரதகம்விஜாநாதிஸொதிவண்பூஸுஜீஹவெசு ।

(பொ) எம்முமுகூட சரீரேந்திரியாதிகளுக்கப்பற்றப்பட்டதாயும் சர்வ சாக்ஷியாயும் பாரமார்த்திக விஞ்ஞானரூபமாயும் சுகரூபமாயும் சுவயம்பிரசாசமாயுமிருக்கிற பரதத்துவத்தை நன்றாயறிந்திருக்கிறானே அவனே அதிவாணசிரமி யென்று கூறப்படுகிறான்.

ஸவாஸ்யோபயோஜெஹோயயாவரிகுலிதா: |

மா. து. ந. வெ. யு. - இவ்வுத்தரணியை உடனடியாக நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும்.

யொவெஉவெஉாநெஹஸூதிவணபூஸூஜீவெசு (757)

(பொ) தேகத்திற் சகலாசிரமாதிகளும் மாயையாற்கற்பிக்கப்பட்டவை களென்றும் போதசவருபனாயும் ஆத்மாவாயுமிருக்கிற நமக்கு அவைகளெப்பொழுதுமில்லையென்றும் வேதாந்தங்களினால் யாவனறிந்திருக்கின்றானோ அவனே அதிவர்ணாசிரமியெனச்சாற்றப்படுகிறான்.

யஸூவணபூஸூஜோவாரொமஸிதஸூதஜஸூநாசு |

ஸவணபூநாஸூஜோநவபூநதீத்யஸூததிஸூதம் ||

ஸொதிவணபூஸூஜீபொத்யஸூவபெஉாயபூஉஸிபூஹி | (758)

(பொ) யாவன் தானானவாத்மாவைக்கண்டதினால் வர்ணாசிரமசாரங்கள் தாண்டி பிராமணதிசகலாபிமானங்களையும் தவிர்த்திருக்கிறானோ அவனே ஆத்மவஸ்துவிலிருப்பவனென்றும் அதிவர்ணாசிரமியென்றும் சகலவேதாந்தார்த்தமுணர்ந்த பெரியோர்களாலுரைக்கப்படுகிறனென நாரதபரிவிராஜோபநிடத மரைகின்றது.

சுதிவணபூஸூஜீபொத்யாநொத்யாபூஸூவபூயிகாரிணாம் |

நகஸூராவிலவெஹிபெஹாயயாஹம்பொரபெஉாததி ||

சுதிவணபூஸூஜீஸாக்ஷாஜொரபுணாம்பொரபொஹுதெ | (759)

(பொ) ஹே விஷ்ணே சகலவதிகாரிகளுக்கும் அதிவர்ணாசிரமியே குருவாம் யான் யாருக்கும் சீடனாகாததுபோல் அம்மகானும் ஒருவருக்கும் சீடனாகான். அவ்வேதுபற்றி அவ்வதிவர்ணாசிரமியே உலகிலுள்ள குருக்களுக்கெல்லாம் குருவாய்க்கூறப்படுவான்.

ததொநாபிகஸூராவிநொகெஹஸூவநஸம்ஸயம் |

யொவெஉாநொஹாவாக்யஸூவணெநெநவகெஸவ ||

சூதாநதீஸூரபெஉஸொதிவணபூஸூஜீவெசு | (760)

(பொ) இப்புணியிலம்மகானுபாவனுக்குச்சமமாயாவது அதிகமாயானது யாருமில்லவேயில்லை. ஹே கேசவா! யாவன் வேதாந்த மகாவாக்கிய சிரவணத்தால் ஆத்மாவானவீசனையறிந்தவனோ அவனே அதிவர்ணாசிரமியாம். முக்திகோபநிடதங்கூறுகிறது.

(அ-கை) ஞானவக்ஞான பூமிகளின் கிரமங்களும் அவ்விதானந்தங்களும் இதரதர்ஸதிரங்களில் இங்கு விரிவாயுரைத்திருக்கிறதால் முடிவாயுள்ள வித்தியானந்தத்துடன் கூடிய ஞானிகளின்மகிமையை கூறப்படுகிறது.

(பொ) இந்த ஞானியானவன் கிருதகிருத்தியனாயும் அடையவேண்டிய
தையடைந்தவனாயுமிருந்துகொண்டு தன்னிடத்திலேயே இடைவிடாமல் தானாய்
திருப்தியடைந்துகொண்டிருக்கிறான்.

யநெந்ராஹம்யநெந்ராஹம் நித்யம்ஸூதாநஜேதஸாவெஹி ।

யநெந்ராஹம்யநெந்ராஹம் ஸ்ரஹாமநெந்ராவிவாதிகெஸுஷம் ॥ (767)

(பொ) நானே என்னுடைய ஞானத்தை சிரமமன்றி அறிந்தவனாகையால்
நானே தன்னியன், நானே தன்னியன் பிர்மானந்தமானது எப்பொழுதும்
எனக்கு நன்றாய் விளங்கிக்கொண்டிருப்பதால் நானே தன்னியன் நானே தன்னி
யன்.

யநெந்ராஹம்யநெந்ராஹம்ஃவம்ஸாம்ஸாரிகம்நவீகெஷுஷி ।

யநெந்ராஹம்யநெந்ராஹம்ஸூதாநஜேதஸாவெஹிதக்ஷாவி ॥ (768)

(பொ) இப்பொழுது சம்சாரதுக்கமானது பார்க்கப்படாமல் எங்கே
யோ போய்விட்டதால் நானே தன்னியனாயிருக்கிறேன், நானே தன்னியன். என்
னுடைய அக்ஞானமானது நம் ஞானத்தால் எவ்விடத்து போய்விட்டதோ தெரி
யவில்லை, ஆகையால் நானே தன்னியன்.

யநெந்ராஹம்யநெந்ராஹம்ஃவம்ஸாம்ஸாரிகம்நவீகெஷுஷி ।

யநெந்ராஹம்யநெந்ராஹம்ஸூதாநஜேதஸாவெஹிதக்ஷாவி ॥ (769)

(பொ) எனக்கு கருத்திருத்தவமானது அற்பமேனும்மில்லாததால் நா
னே தன்னியன் நானே தன்னியன். எது அடையவேண்டியதோ அது என்னு
டையப்பட்டதால் நானே தன்னியன் நானே தன்னியன்.

யநெந்ராஹம்யநெந்ராஹம்ஃவம்ஸாம்ஸாரிகம்நவீகெஷுஷி ।

யநெந்ராஹம்யநெந்ராஹம்ஸூதாநஜேதஸாவெஹிதக்ஷாவி ॥ (770)

(பொ) இவ்வுலகில் நம்முடைய பிர்மானந்த திருப்திக்குச்சமமாய் வே
றொன்றும் உபமை இல்லாததால் நானே தன்னியன் நானே தன்னியன் நானே
தன்னியன் நானே தன்னியன்.

ஸஹாவஃஸூதாநஜேதஸாவெஹிதக்ஷாவிதக்ஷாவி ॥

ஸஹாவஃஸூதாநஜேதஸாவெஹிதக்ஷாவிதக்ஷாவி ॥ (771)

(பொ) உபசாந்தமனதுடையவனையும் இந்திரியங்களை ஜயித்தவனையும் ஈசுவரகிருபையால் சகலதோஷங்களும் நிவர்த்தியடைந்தவனையும் சாஸ்திரத்திற் கூறிய அதிகாரமுடையவனையும் வித்தியா வினயாதிசூனங்கள் நிறைந்தவனையும் பஞ்சகாலம் இடைவிடாமல் குருவையனுசரித்துவந்தவனுயிருக்கிற முழுக்ஷு வின்பொருட்டு, இவ்வாத்மஞானத்தை குருவாலுபதேசிக்கக்கடவது.

(பொ) அன்னியனுடை சீர்த்திலும் பதார்த்தத்திலும் நான் எனதென்ற அபிமானமானது எவ்வாறுண்டாகாதோ அவ்வாறு தன் சீர்த்தில் அபிமானமற்றவனாய், சர்வசாக்ஷியாய் விளங்குகிற ஆத்மதத்துவத்தை பார்த்து, நிர்மலமாயும் விஞ்ஞானமாயுமுள்ள இந்த ஆத்மசாக்ஷாத்காரத்தைபடைந்து, அதன்பின் அக்ஞாநாதிகள் யாவும்பிழந்து பரமானந்தானுபவ பிரமாத்மசொருபுகளே ஆகிறான்.

(பொ) சொரூபலாபமான ஆத்மதத்துவஞானத்தைக்காட்டிலும், தேவமணிஷிபாதி ஜன்மபரம்பரைகளில் அடையக்கூடிய வேறுவிதமான லாபமானது ஒன்றுமில்லையோ அந்தக்காரணத்தால் ஆத்மசொரூபமான லாபமே மேலானபிரயோஜனமாம். அந்த பிரயோஜனமானது இதரசாஸ்திரங்களாலுண்டாகமாட்டாது. ஆகையால் இந்திரனைக்காட்டிலும் அதிகசம்பத்துக்கள் முதலியவைபவங்களுடன்கூடிய சீடனயிருந்தாலும் சாஸ்திரோக்தமாய் பரீகைச் செய்யாமல் அவனுக்கு இந்த ஆத்மஞானத்தை யாதுகாரணமுன்னிட்டும் குருவாலுபதேசிக்கத்தக்கதன்று உபதேசசகஸ்திரிகைபத்திய பிரபந்தம் 16-வது பார்த்திபபிரகரணம் 70—74-வரை கூறியுள்ளது.

(பொ) மதுராபட்டணத்தில் வசித்திருந்த பிர்மபூராமலிங்கசாஸ்திரிக
 னென்று பூர்வாசிரமநாமம் வகித்து துரியாசிரமத்தில் பிர்மானந்தாசிரமியென்ற

அபிதானம்வாய்ந்த அம்மகானுபாவரின் புத்திரனானயென்னால் எனது குழுவின்
ருளால் பிரதிசுலோகங்களுக்கும் தமிழ்பாஷையில் மொழிபெயர்ப்புச்செய்துள்ள
இச்சாஸ்திரத்தை வெகு ஆதரவுடன் படிப்போர்களும் கேட்போர்களும் கூடஸ்
தபிர்மைக்கியரூபமான மோக்ஷத்தையடைவார்களென்பதில் கஞ்சிற்றுமைய
யில்லை.

வெஜானஸூ-திவாரஜம்-மா-தர-வொயவ-உ-ஸவ-உ-ஜா-ஜ-வ-ஜா-ஜ-ந
உ-ஜா-ந-ஜோ-ஹ-ஸ-உ-ஸவ-உ-ய-உ-ல-உ-த-வ-ர-ம் | ஸ-உ-ஜா-உ-உ-த-வ-ரா-ந-
உ-உ-தி-உ-உ-உ-ம்-ஓ-ஸ-அ-நி-ஷ-அ-நி-த-ம்-உ-ஜோ-உ-உ-ஸூ-தி-வார-மா-வ-ர-வி-உ-ஜா-
உ-உ-உ-உ-க-உ-அ-ந-ஜ-உ-அ-ம் || (779)

(பொ) சுருதியின் கரையைடைந்தவர்களாயும் மேலானவஸ்துவைதானு
யுணர்ந்தவர்களாயும் தேசகாலவஸ்துபேதமற்ற அகண்டைகரசஞானத்தந்தக்கொ
டுப்பதில் மகாப்பிரீதியுடன்கூடிய பெரியோர்களாயுமிருக்கிற மகான்கள், வேதா
ந்தசுருதியின் சாரத்தையளிப்பதாயும் மேலுக்கு மேலாயும் பிரமவிக்ஞானத்தைத்
தருவதாயும் அக்ஞானமயக்கத்தாலுண்டாயிருக்கிற அந்தகாரமான யான் எனதெ
ன்னும் மோகத்தை சமனம் செய்வதாயும் சகலவேதாந்தார்த்தம் நிறைந்ததாயும்
சிரேஷ்டமாயும் சுத்த அத்துவைதபரானுபூதியாயும் நின்மலமாயும் ஈசன் முதலி
யோர் நிஷ்டையின்வைபவத்துடன் கூடியதாயுமுள்ளயிக்கிரந்தத்தை மிகவன்பு
டன் ஆதரிப்பார்கள்.

ஸ்ரீஉ-மா-ஸூ-ஹா-ந-உ-வூ-ரி-ந-உ-உ-ம் |

உ-உ-த-உ-உ-ம் |

ஸூ-ஹா-உ-உ-ண-உ-உ-ம் |

உ-உ-த-உ-உ-ம்-உ-உ-வ-உ-உ-ம் |

உ-உ-உ-ம் ||

பிழைத்திருத்தம்.

—*—

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
4	2	ஐ	ஐ
8	1	புற்	புத்
11	3	சரி	சாரி
12	8	த்ரி	நித்
19	5	நிறைந்தவனாயுமிருக்கிறேன்	நிறைந்ததாயுமிருக்கிறது.
"	7	அஸ்திரமாயும்	அஸ்திரமாயுமுளது.
20	1	வியிதொ	வியிதா
"	8	ஞக்ர்	க்ஞா
21	10	வூ	வூ
33	22	வாஸ்து	வாஸ்த
37	7	கூ	கூ
40	25	வூ	வூ
42	11	ஹி	ஹி
47	21	வஹ	வாஹ
48	26	பவஞ்ஞா	பவக்ஞா
49	12	யென்பான்	யென்பவன்
"	15	வாய்	வாய்
50	17	சாக்ஷி	காக்ஷி
"	"	வனேகம்	வனனேகம்
53	2	ஹி	ஹி
"	14	ஏகதத்துவ	ஏகதத்துவ
56	19	ந	நி
"	24	னொறு, போக்களை	னொரு, பேர்களை
58	3	ஹி	ஹி
60	6		அத்துவயமாயும்
61	1	கூடி	கூடிய
"	8	நூலி	நூலி
"	9	ஸாரா	ஸாரா
"	24	ஹி	ஹி
65	20	ஹி	ஹி
71	4	கிர	கிர
"	9	செய்	செய்

71	22	சக	ச
74	3	விடுவெ	விடுவெ
75	10	உவா	உவா
"	17	விரு	யிரு
"	22	கடவீர்	கடவாய்
78	24	நிமித்தம்	நிமித்தம்
"	24	இமம்	இம்ம
83	16	கவி	கவி
84	28	பான	யான
85	1	கோண்	கொண்
86	6	ற்ப	ற்பம்
89	23	மென்று	மென்றும்
91	1	நித்தி	நிதித்தி
"	2	ஊ	ஊ
"	4	ஊ	ஊ
"	13	நித்தி	நிதித்தி
94	8	லாவன	லாபன்
97	9	கடன்	கடவன்
100	28	ஹ	ஹ
102	4	காண்டம்	கண்டம்
103	19	பட்டதாயும்	பட்டதான
104	7	யூநாநம்	யூநாநம்
"	8	புன்னெ	புனியிலே
108	26	சூ	சூ
109	18	தூவி	தூவி
"	17	கடவலவியு	ஈசோ
113	22	த்தரிசி	த்ததரிசி
114	16	ஹ	ஹ
115	9	விரிதம்	வீரிதம்
116	26	ர	வர
124	7	தி	தி
"	16	தில், த்தி	தில், ந்தி
125	22	ன்றும்	ன்றும்
126	6, 7	நிகசு, த்ததறி	நிச்சு, த்ததறி

129	14	சிஸ்ருஷையே	சங்கீர்த்தனமே
129	25	உநநுஸு	உநுஸு
135	26	உயெ	உயொ
136	12	ஹ	ஹ
137	10, 26	வெ, மாஹ	யெ, மஹா
143	30	உெ	உெ
147	10, 12, 25,	யடைத்து, விஷங்க, மடைந்த, யடைந்து, விஷயங்க, மடைந்த	
148	7, 10	உெஹ, சம்சார	உெஹ, சம்சார
149	9	வசத்தா	வசத்தா
150	19, 20	ததா, ஸாதா ஐ	ததா, ஸாதா ஐ
152	15	ஹ	ஹ
155	5	உரைக்	உரைக்
156	5, 16	நிஜி, குழநயை	நிஜ, குழந்தையை
157	3, 25	அநேவி, வலி	அநேகவி, வலி
158	28, 29	தம்வெ, தடன்	தம்ாவே, த்துடன்
159	28	ஹீ	ஹீ
162	8, 7, 20	உாஸூ, பான்ம், பத்தை	உாஸூ, பான்ம், பத்தை
163	21	கொண்டு	கொண்டிரு
164	10	ஸெஷித	ஸெஷித
165	4, 15	த்துவ, தம்	தத்துவ, தம்
168	13, 21	தூவ, நகூ	தூவ, நகூ
171	3	நம்மிட	நம்மிட
174	4	ளிலில்ல	ளில்ல
176	4	த்தில	த்தில்